TAMI HOAG

CRIMĂ ÎN LUMEA BUNĂ

virtual-project.eu

TAMI HOAG

Seria: Elena Estes

Volumul 2

CRIMĂ ÎN LUMEA BUNĂ

Original: *The Alibi Man* (2006)

virtual-project.eu

EDITURA MIRON

2010

Capitolul 1

Plutea pe suprafața apei din piscină ca un nufăr exotic. Părul i se răsfira în jurul capului, unduindu-se, – frunză mătăsoasă de lotus pe care să te tolănești la soare. Straturile subțiri de material ale rochiei erau luminate în contre-jour de reflectoarele din bazin, cu luciri irizate de purpură și glicină, ca aripile unei creaturi rare a mării, care iese numai noaptea din adâncuri, de-a lungul unul recif de corali.

Era o vedenie, o zeiță mitică dansând pe apă, cu brațele suple desfăcute larg ca să-l primească.

Era o sirenă, ispitindu-l să se apropie tot mai mult de apă. Ochii ei albaștri îl priveau, buzele pline, senzuale, stăteau ușor despărțite, așteptându-i sărutarea.

I-o gustase. O ținuse în brațe, îi simțise fierbințeala pielii pe a lui.

Era un vis.

Era un coșmar.

Era moartă.

Deschise telefonul celular și formă un număr. De la celălalt capăt al conexiunii, se auzi semnalul de apel sunând… sunând… sunând… În sfârșit, un glas somnoros și posomorât răspunse:

— Ce naiba…?

— Am nevoie de un alibi.

Capitolul 2

Nu sunt polițistă.

Nu sunt nici detectiv particular, în pofida tuturor zvonurilor contrare. Călăresc ca să am din ce trăi, dar nu m-aleg nici c-un sfanț din toată treaba asta. Sunt o proscrisă din propria mea meserie și nu-mi doresc alta.

Din păcate, destinele noastre au foarte puțin de-a face cu ceea ce vrem sau nu vrem. Știu asta cum nu se poate mai bine.

În acea dimineață de februarie, am ieșit din casa de oaspeți unde locuiam de peste un an, tocmai când soarele începea să răsară la orizont. Cerul estic era saturat cromatic cu dâre de un portocaliu intens, un roz la fel de intens și un galben viu. Îmi place mult momentul acesta, dinainte ca partea cea mai mare a oamenilor și celorlalte viețuitoare să se trezească din somn. Lumea pare încremenită și mută, dându-mi senzația că eu sunt singura ființă vie.

Iarba cu fire late era îngreunată de rouă, iar peste câmpii pluteau straturi subțiri de ceață, așteptând ca soarele din Florida să le evapore. Mirosul de plante verzi, de apă murdară de canal și de cai plutea prin aer, ca un parfum organic înțepător.

Era luni, ceea ce însemna că aveam liniștea și pacea singurătății totale. Vechiul meu prieten și salvator Sean Avadon, proprietarul micii ferme de cai de la marginea orașului Wellington, își dusese cea mai nouă iubită la South Beach, unde aveau să se ungă cu ulei și să se prăjească la soare, alături de alte câteva mii de oameni frumoși. Irina, grăjdărița noastră, avea zi liberă.

Toată viața am preferat compania cailor în locul celei a oamenilor. Caii sunt niște făpturi cinstite și sincere, fără gânduri ascunse și motivații egoiste. Cu un cal, întotdeauna știi cum stau lucrurile. Experiența m-a învățat că nu același lucru se poate spune despre ființele omenești.

Mi-am început programul matinal de a hrăni cele opt animale minunate care trăiau în grajdul lui Sean. Toți caii fuseseră importați din Europa, fiecare costând peste valoarea locuinței unei familii americane de categorie medie. Grajdul fusese proiectat de un arhitect renumit din Palm Beach, în

stilul plantațiilor din Caraibe. Tavanul înalt era placat cu lemn de tec, iar deasupra culoarului central stăteau suspendate niște candelabre art deco uriașe, recuperate de la un vechi hotel din Miami, condamnat la demolare.

În dimineața aceea, nu m-am așezat să-mi savurez prima ceașcă de cafea ascultând sunetele ușoare ale cailor ce-și luau micul dejun. Nu dormisem bine – nu că aș fi făcut-o vreodată. Să zicem doar că dormisem și mai prost decât de obicei. Douăzeci de minute acum, alte zece minute mai târziu… Discuția mi se reluase în minte la nesfârșit, reverberând din pereții craniului și lăsându-mă cu pulsațiile unei dureri de cap surde.

Eram o egoistă. O lașă. O javră de om.

Unele dintre astea erau adevărate. Poate chiar toate. Nu-mi păsa. Niciodată nu mă prefăcusem că aș fi fost altceva decât eram de fapt. Niciodată nu susținusem că aș vrea să mă schimb.

Mai tulburător decât conflictul propriu-zis era faptul că încă mă mai urmărea. Și nu voiam asta. Tot ce-mi doream era să uit cât mai repede.

Tot gândindu-mă la cele întâmplate, pierdusem noțiunea timpului. Caii își terminaseră micul dejun și se ocupau de altele – priveau afară, cu capetele scoase pe ferestre sau pe deasupra ușițelor de la boxele lor din grajd. Unul apucase cu dinții un căpăstru gros de bumbac agățat lângă ușă și se distra răsucindu-și-l în jurul botului.

— În regulă, Arli, am mormăit. Ți-a venit și ție rândul.

L-am scos pe marele jugan sur din boxă, i-am pus șaua și am luat-o din loc.

Localitatea unde se afla ferma lui Sean era numită Palm Beach Point – deși nu se afla deloc aproape de Palm Beach, și nici urmă de cap sau promontoriu prin zonă. Pe toate proprietățile trăiau cai, așa că se întâmpla adesea să vezi călăreți pe șosea sau pe drumurile nisipoase care mergeau de-a lungul canalelor. Poneii de polo erau adesea purtați la trap, câte trei-patru încadrându-și dresorul. Dar acum era luni, singura zi din șapte când cei mai mulți dintre lucrătorii la cai își luau liber.

Eram singuri, iar calului de sub mine nu-i plăcea deloc. Părea să aibă convingerea că nu eram bună de nimic. Era un soi nervos, mereu încordat, și sperios la drum. Tocmai din acest motiv îl alesesem. Cu unul ca el, la prima secundă de atenție, m-aș fi pomenit în aer, apoi la pământ, și în sfârșit întorcându-mă pe jos spre casă. Nu-mi puteam permite să mă gândesc la altceva decât la fiecare pas al lui, la fiecare tresărire a unei

urechi, la cea mai mică încordare de mușchi.

Drumul mergea paralel cu șoseaua, aflată în dreapta mea, și un canal îngust și murdar, cu ape negricioase, la stânga. M-am așezat în șa, am dat pinteni juganului, iar el porni în trap vioi, trăgând de frâu, dornic s-o ia la fugă. Un mic stol de ibiși albi, care ciuguleau pe mal, tresăriră speriați și-și luară zborul. Explozia de aripi strălucitoare îl surprinse pe Arli, care făcu un salt, necheză, se cabră și o zbughi la galop, întinzându-și la maximum picioarele lungi și puternice. O persoană mai întreagă la minte s-ar fi sufocat de groază, smucind de căpăstru și rugându-se să scape cu viață. Eu, însă, l-am lăsat să alerge în voie, necontrolat. Adrenalina îmi străbătea venele ca un narcotic Arli gonea de parcă l-ar fi mânat din urmă o oștire de draci. Mă țineam de el ca o căpușă, așezată cât mai stabil pe centrul de greutate. În față, drumul cotea strâns la dreapta.

Nu mă atingeam de hățuri. Calul fugi drept înainte, ieșind de pe drum, paralel cu canalul. Fără ezitare sări peste un șanț și-și văzu de goană, pe lângă capătul unui alt drum înfundat.

Ar fi putut să-și rupă un picior, să cadă cu mine, să mă azvârle la pământ, lăsându-mă paralizată. Ar fi putut să se împiedice atât de tare, încât să mă răstoarne din șa și apoi să mă târască pe jos, cu un picior prins în scări. Dar nu de cal mi-era teamă, nici de pericolul de a mă accidenta grav sau chiar mortal. Ceea ce mă speria era surescitarea pe care o simțeam, disprețul euforic la adresa propriei mele vieți.

Această senzație a fost aceea care, în cele din urmă, m-a determinat să reiau controlul – asupra calului și asupra mea. Arli își reveni puțin câte puțin, din goana nebunească, la un galop măsurat, apoi la trap vioi și, în sfârșit, la trap liniștit. Când, într-un târziu, ajunse să meargă la pas, gata să se oprească, își ținea capul sus și răsufla zgomotos prin nările dilatate. Din trupurile noastre ieșeau aburi, amândoi fiind lac de nădușeală. Inima-mi bătea cu putere. Mi-am apăsat o mână tremurătoare pe gâtul lui. Pufni, își scuturâ capul, sări într-o parte.

Nu știam cât de departe alergaserăm. Câmpiile rămăseseră de mult în urma noastră. De o parte și de alta a drumului desfundat se întindeau acum păduri. Brazii înalți și subțiri se repezeau spre cer ca niște sulițe. O vegetație deasă sufoca malul opus al canalului.

Arli dansa sub mine, nervos, irascibil, gata să s-o zbughească iar din loc. Își răsuci capul mare, încercând să-mi smulgă din mâini dârlogii. Îi puteam

simți mușchii palpitând sub mine, și mi-a trecut prin minte că nu surescitarea îl făcea să se agite așa – ci teama.

Pufni din nou și azvârli violent din cap. Am scrutat malurile canalului și marginile pădurilor din ambele părți. Prin tufișuri râmau mistreți, pe care câinii sălbăticiți – pitbulli înrăiți cu bătaia de mârlanii din zonă, care apoi îi lăsau de izbeliște – nu ne voiau prin preajmă. Oamenii raportau că, ocazional, mai văzuseră prin zonă și câte o panteră. Tot timpul circulau zvonuri despre fiare evadate de la Lion Country Safari. Prin canale vânau aligatori.

Trupul mi se încorda înainte de a apuca măcar să procesez ceea ce-mi văzuseră ochii.

Din apa neagră a canalului ieșea un braț omenesc, întinzându-se ca și cum ar fi cerut ajutor cuiva aflat prea departe ca să mai ajungă la timp. Ceva – o pisică sălbatică, poate, sau o vulpe foarte ambițioasă – încercase să tragă brațul afară din apă, dar nu cu intenții prea binevoitoare. Mâna și încheietura erau mutilate, cu carnea sfâșiată și ceva oase expuse la vedere. Muște negre dădeau târcoale membrului și umblau pe el, ca o mănușă vie de dantelă.

Nu se vedeau urme de mașină care că coboare malul, până în apă. De obicei, așa se întâmpla: prea multă băutură, adormit la volan, – minte dusă cu colindul. Oamenii mureau sărind în canalele din Sudul Floridei în fiecare zi a săptămânii, după câte se părea. Dar acolo nu era nici vorbă de vreo mașină.

Am strâns cu putere frâul într-o mână, iar cu cealaltă mi-am scos de la centură telefonul celular și am format un număr.

Aparatul apelat sună de două ori.

— Landry, se auzi, scurt, răspunsul.

— Trebuie să vii până aici, i-am spus.

— De ce? Ca să-mi dai iar un șut în dinți?

— Am găsit un cadavru, l-am informat, fără nicio emoție. Un braț, mai precis. Poți să vii sau să nu vii – tu decizi.

Am închis telefonul, fără să-i mai dau nicio atenție când începu să sune, și mi-am întors calul spre casă.

Se anunța o zi de pomină.

Capitolul 3

O pereche de ajutoare de șerif, într-o mașină verde cu alb a Comitatului Palm Beach, intrară pe poartă, în urma lui Landry. Eu mă înapoiasem la fermă, ca să elimin complicațiile generate de prezența unui cal la locul faptei, dar nu avusesem timp să fac duș sau să mă schimb.

Și chiar dacă aș fi avut timp, nu mi-aș fi dat osteneala. Voiam să-i arăt lui James Landry că nu-mi păsa ce credea despre mine. Nu mă interesa impresia pe care i-o făceam. Sau, poate, voiam să-l impresionez doar cu indiferența mea.

Stăteam lângă mașină, cu brațele încrucișate pe piept și un picior îndoit într-o parte – imaginea vie a nerăbdării arțăgoase. Landry se dădu jos din mașină și veni spre mine, dar fără să mă privească. Se uita prin jur, cu ochii acoperiți de niște ochelari negri. Avea un profil al cărui loc era pe o monedă romană. Mânecile cămășii-i erau suflecate cu grijă până la jumătatea antebrațelor, dar încă nu-și lărgise cravata în jurul gâtului. Ziua abia începuse.

Când în sfârșit trase aer în piept ca să vorbească, i-am luat-o înainte:

— Hai după mine.

M-am urcat în mașină, am trecut pe lângă el și am intrat pe poartă, lăsându-l pe alee.

Locul sinistrei mele descoperiri, unde ajunsesem atât de repede în galopul rapid al calului, era destul de dificil de găsit cu mașina. Mai simplu mi-era s-o iau înainte, decât să încerc să-i dau îndrumări unui om care oricum nu m-ar fi ascultat. Drumul cotea, se înfunda în formă de T, apoi o lua la stânga și iar la stânga, trecând pe lângă o alee cu o motocicletă veche transformată în suport pentru cutia de scrisori. Resturile de la ultimul uragan – cu trei luni în urmă – încă mai zăceau îngrămădite pe marginea drumului, așteptând să vină un camion ca să le ia de-acolo.

Am oprit mașina și am coborât, în mijlocul norilor de praf ridicați de sub roți. Landry se dădu jos și el din sedanul comitatului pe care-l luase în ziua aceea, dând din palme ca să-și împrăștie praful de pe față. Încă mai refuza să se uite la mine.

— De ce n-ai stat lângă cadavru? se răsti el. Ești polițistă. Știi ce ai de

făcut.

— Ia mai du-te-n mă-ta, Landry, am ripostat. Sunt cetățean particular. Nici măcar nu eram obligată să te sun.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

— Uite-ți victima, Șefule, i-am arătat eu spre canal. Sau, o parte din ea. Hai, la treabă.

Se uită peste apa de baltă, către creanga de care se agățase membrul omenesc. Mușchii se învârteau pe deasupra ca o eșarfă fluturată de vânt, în timp ce o egretă albă ca zăpada ciugulea mâna cu ciocul ei lung.

— Fir-ar a dracului ea de natură, mormăi Landry.

Luă o piatră și o aruncă spre pasăre. Egreta scoase un țipăt indignat și plecă, pe picioarele ei ca niște catalige galbene.

— Detectiv Landry? îl strigă unul dintre ajutoarele de șerif, de lângă capota mașinii, unde stăteau în așteptare. Să sunăm la C.S.I?

— Nu! lătră el.

Porni pe mal, până la cincizeci de metri distanță, unde un mic baraj permitea trecerea de pe o parte pe alta. N-ar fi trebuit s-o fac, dar m-am luat după el. Se prefăcu că nu-mi dă atenție.

Mâna era a unei femei. De aproape, prin voalul muștelor, puteam distinge manichiura unghiei rupte de la degetul cel mic. Ojă de un roșu închis. O noapte de distracții în oraș se sfârșise foarte prost.

Părul blond îi plutea pe suprafața apei. Dedesubt se mai ascundeau destule părți din ea.

Landry se uită în lungul malului, în căutarea unor urme de pantofi ori de cauciucuri, sau a oricărui semn despre modul cum ajunsese cadavrul în acel loc.

— Uite acolo, i-am arătat eu o formă imprimată în pământul moale, chiar pe margine, la vreo zece pași de victimă.

Landry se lăsă pe vine, încruntat, apoi le strigă celor doi:

— Aduceți-mi niște marcatoare!

— Pentru puțin, am replicat eu.

În sfârșit, mă privi. Pentru prima oară, am observat că era tras la față, ca și cum n-ar fi dormit bine. Gura-i era strânsă într-o expresie acră.

— Ai vreun motiv să te afli aici?

— E o țară liberă, am răspuns. Mai mult sau mai puțin.

— N-am chef de tine aici, să știi.

— E în zona mea.

— Nu ești de serviciu. Ți-ai dat demisia – ai uitat?

Cuvintele lui mă izbiră ca un pumn în stern. Am făcut efectiv un pas înapoi, sub impactul lor, neputându-mi stăpâni o exclamație șocată.

— Ce bou ești! l-am repezit, mai iritată decât îmi convenea să arăt – și decât aș fi vrut să fiu. De ce-aș vrea să mă încurc cu tine? Când nu-ți iese cum ai chef, primul lucru pe care-l faci e să joci necinstit. Zău că știi să te vinzi, Landry. Nu-mi vine să cred că nu vin femeile să-ți scoată ușa din țâțâni, labagiu' dracu' ce ești!

Ochii-mi aruncau văpăi, și tremuram de furie ca o coardă de pian întinsă. M-am întors să revin spre cadavru, cu gândul că femeia fusese adusă fără îndoială acolo de vreun bărbat în care n-ar fi trebuit să aibă încredere – de parcă existau și unii de alt soi.

Brațul părea să mă cheme, și o clipă am crezut că aveam halucinații. Apoi, se mișcă din nou, violent, și în clipa aceea mi-am dat seama ce se întâmpla. Înainte de a apuca să reacționez, se produse un plescăit teribil, și o jerbă de apă mă stropi din cap până-n picioare.

— Isuse Christoase! strigă Landry, în spatele meu.

— Aligator! exclamă și unul dintre ajutoarele șerifului.

Landry mă lovi în spate, împingându-mă într-o parte. În timp ce cădeam în patru labe, deasupra mea bubui o detunătură de pistol, ca un pocnet din bici.

M-am îndepărtat de mal, încercând să mă ridic iar, cu tălpile tocite ale cizmelor de călărie alunecându-mi prin iarba umedă.

Landry își descărcă pistolul Glock de 9 mm. în apa agitată. Unul dintre ajutoare fugea pe malul opus, cu o pușcă de vânătoare la umăr, strigând:

— L-am ras! L-am ras!

Împușcătura fu asurzitoare.

— Fir-aș al naibii! strigă Landry.

Sub ochii mei, făptașul se ridică la suprafață, plutind pe spate, cu o gaură însângerată în burta gălbuie. Era un aligator lung cam de un metru și jumătate, care încă mai strângea în fălci o parte dintr-un tors omenesc.

— Fir-aș a naibii! înjură Landry. S-a zis cu câmpul infracțional…

Începu să se învârtească în loc, furios, uitându-se după ceva ce să ia în șuturi.

M-am dus pe mal și am privit în jos.

Se știe că aligatorii au obiceiul de a se rostogoli prin apă, cu victima în bot, ca s-o dezorienteze și s-o înece chiar în timp ce-i zdrobesc oasele și-i sfâșie vasele de sânge. Acesta își smulsese prada din crengile în care se încurcase. Se prea putea ca el însuși să și-o fi depus acolo mai devreme – altă practică frecventă: păstrarea mâncării pentru mai târziu, după ce cadavrul se descompune parțial, prins sub câte un trunchi de copac.

Natura e crudă. Aproape la fel de crudă ca omul.

Priveam în apa mâloasă, uitându-mă după restul cadavrului. Când ieși la suprafață, am simțit că amorțeam din creștet până-n tălpi.

„O, Doamne…!" am articulat mut. Aveam senzația că pluteam afară din propriul meu trup, și am căzut în genunchi, acoperindu-mi gura cu mâinile – ca să-mi înăbuș țipătul, ca să nu vomit, nici eu nu mai știam de ce…

Fața vineție și palidă care se holba la mine ar fi trebuit să fie frumoasă – buze pline, pomeți înalți… Ar fi trebuit să aibă niște ochi de un albastru translucid, precum cerul siberian iarna – dar peștii mici și alte vietăți care trăiau în canal începuseră să se hrănească din ei. Din nou manopera Maicii Natură: o mască mortuară dintr-un film horror.

De-a lungul anilor, lucrând ca polițist de stradă și detectiv la narcotice, văzusem multe cadavre. Privisem nenumărate fețe neînsuflețite. Învățasem să nu le mai consider ființe omenești. Esența lor personală se pierduse. Nu mai rămâneau decât elementele unor crime, pe care să le procesez și să le cataloghez.

Dar, privind fața aceea, nu puteam face același lucru. Nu mă puteam detașa, nu puteam să-mi alung din minte imaginile de pe vremea când fusese în viață. Îi auzeam vocea – insolentă, disprețuitoare, cu accent rusesc. O vedeam mergând prin curtea grajdurilor – mlădioasă, lenește, elegantă, ca o felină.

Se numea Irina Markova. Lucrasem împreună cu ea un an și mai bine.

— Elena… Elena… Elena…

Undeva, în străfundurile minții, mi-am dat seama că cineva încerca să-mi vorbească, dar vocea părea să vină de foarte departe.

O mână fermă mi se depuse pe umăr.

— Elena. Ai pățit ceva?

Landry.

— Nu, am răspuns, dându-i mâna la o parte.

Mă chinuiam să mă țin pe picioare și mă rugam să nu cad, în timp ce mă

îndepărtam. Dar după câțiva pași, genunchii mi s-au înmuiat, și am căzut în patru labe. Aveam o senzație de sufocare, și am început să vomit.

Panica mă apucase de beregată – atât de teama propriilor mele emoții, cât și la gândul că puteam muri înecată cu propria vomă. Îmi venea s-o iau la goană, ca să scap de propriile mele sentimente. Aș fi fugit la fel ca Arli, mai devreme, când mă adusese în locul acela îngrozitor.

— Elena.

Glasul lui Landry îmi răsuna în ureche. Brațul său mă cuprinse pe după umeri, oferindu-mi putere și siguranță. Nu voiam să primesc acele lucruri de la el. Nu voiam nimic de la el. Nu voiam să mă vadă așa – slabă, vulnerabilă, lipsită de control.

Avuseserăm relații intime, din când în când, pe tot parcursul ultimului an. El ajunsese la concluzia că voia mai mult. Eu conchisesem că nu-mi doream nimic. Cu nici zece ore în urmă, îl respinsesem cu ambele mâini, prea puternică pentru a avea nevoie de el – sau, cel puțin, așa susțineam. Acum nu mă mai simțeam la fel de puternică.

— Hai, liniștește-te, îmi spuse el încet. Încearcă doar să respiri cât mai rar.

L-am împins la o parte și m-am săltat iar pe picioare, încercând să spun ceva – nici eu nu știu ce anume. Sunetele care-mi ieșeau pe gură nu se puteau numi cuvinte. Mi-am acoperit fața cu mâinile, încercând să mă adun.

— Irina e, am spus, străduindu-mă să-mi normalizez respirația.

— Irina? Irina de la Sean?

— Da

— O, Iisuse, murmură el. Îmi pare rău… Nici nu știu ce să zic…

— Nu spune nimic, i-am șoptit. Te rog…

— Elena, mai bine stai jos.

Îi spuse unuia dintre ajutoare să cheme o echipă criminalistică și mă conduse spre mașina lui. M-am așezat pe locul din dreapta, cu picioarele afară, aplecată peste genunchi, ținându-mi capul în mâini.

— Vrei să bei ceva?

— Da. Votcă cu gheață.

— Am apă.

Îmi întinse o sticlă. Mi-am clătit gura.

— O țigară n-ai? l-am întrebat – nu fiindcă aș fi fost chiar fumătoare, ci pentru că fusesem și, la fel ca atâția polițiști cunoscuți de-ai mei (inclusiv

Landry) nu mă lăsasem niciodată complet de răul năravˇ.

— Caută-n torpedou.

Era o ocupație pentru mâinile care-mi tremurau, un subiect neînsemnat asupra căruia să mă concentrez. Mă silea să respir încet, ca să nu mă înec.

— Când ai văzut-o ultima oară?

Am tras cu sete din țigară și am expirat ca și cum aș fi stins luminările de pe un tort, la ziua mea, suflând cu forța tot aerul din plămâni.

— Sâmbătă. Spre seară. Era nerăbdătoare să plece. M-am oferit să dau eu de mâncare la cai și să-i verific înainte de culcare.

Spre deosebire de mine, Irina avea o viață socială activă. Unde anume și-o trăia și cu cine, nu știam – dar o văzusem adesea plecând din apartamentul ei de deasupra grajdurilor, îmbrăcată de parcă ar fi căutat necazul cu luminarea.

— Unde se ducea?

— Nu știu.

— Unde-ar fi *putut* să se ducă?

N-aveam putere nici măcar să ridic din umeri.

— Poate la *Players,* sau la *Galipette*... Prin cluburi, pe Clematis Street… Știu eu…?

— Îi cunoști ceva prieteni?

— Nu. Cred că erau mai mult ruși, tot grăjdari ca și ea.

— Vreun iubit?

— Dacă avea unul, nu-l aducea la fermă. Era foarte discretă cu viața ei.

Acesta era lucrul care-mi plăcuse întotdeauna cel mai mult la ea. Irina nu-i pisa pe cei din jur cu detalii lascive din viața ei sexuală, cu cine se văzuse sau ce făcuse.

— În ultima vreme părea să fi fost într-o stare mai specială?

Am încercat să râd, fără vlagă.

— Nu. Era mârlancă și arogantă, ca de obicei.

Niște trăsături deloc căutate la un grăjdar, dar pe mine nu mă deranjau. Dumnezeu îmi era martor că arăta ca un înger. Avea opinii și nu se sfia să și le exprime – lucru pe care-l respectam la ea. Și era o profesionistă a naibii de bună, deși uneori se purta de parcă ar fi fost la muncă silnică într-un lagăr siberian.

— Vrei să te duc acasă? mă întrebă Landry.

— Nu. Stau aici.

— Elena…

— Am zis că stau aci.

Am stins țigara pe tălpica mașinii și am aruncat chiștocul în scrumieră.

Mă așteptam să-ncerce să mă oprească – dar, când am coborât iar din mașină, îmi făcu loc să trec.

— Despre familia ei știi ceva?

— Nu. Și mă îndoiesc că Sean ar ști. Nici nu s-ar fi gândit vreodată s-o întrebe.

— Nu era membră a clubului contribuabililor?

I-am aruncat o privire semnificativă.

Străinii neînregistrați reprezintă o mare parte a forței de muncă din Sudul Floridei, mai ales în afacerile cu cai. Migrează spre Wellington în fiecare iarnă, la fel ca proprietarii și antrenorii celor cinci, șase mii de cai aduși acolo ca să participe la cele mai importante și mai scumpe competiții ecvestre din lume.

Din ianuarie până în aprilie, populația orașului se tripla, îmbogățindu-se cu oameni din toate categoriile – de la miliardari, până la cei mai amărâți fomiști. Principalele locuri de prezentare – *Palm Beach Polo* și *Clubul Ecvestru* – deveneau niște adevărate turnuri ale lui Babel. Nigerienii lucrau în firmele de securitate, haitienii duceau gunoaiele, mexicanii și guatemalezii făceau curat în grajduri. O dată pe an, I.N.S.-ul trecea în revistă terenul, făcându-i pe imigranții ilegali să se împrăștie ca șobolanii alungați dintr-o pivniță.

— Știi bine că va trebui să raportez, și-au să vină băieții, mă preveni Landry.

„Băieții” erau detectivii de la oficiul șerifului – nu tocmai cel mai entuziast fan club al meu, în ciuda faptului că făcusem și eu parte dintre ei. Mai făcusem și ca unul din ei să fie omorât într-o razie după droguri, cu trei ani în urmă. O decizie neinspirată (împotriva ordinelor, desigur) și doi dealeri de metadonă nervoși – rețetă sigură de dezastru.

Nu scăpasem nevătămată nici fizic, nici mintal – dar nici nu murisem, și existau destui polițiști care-n veci n-aveau să mi-o ierte.

— Că-ți convine, că nu, am spus, eu am găsit cadavrul.

Mie, una, sigur nu-mi convenea. Nu voiam să mă amestec în povestea aia. Nu voiam s-o cunosc pe femeia care devenise un cadavru sfârtecat de un aligator. Dar, cumva, problema reușise să mă găsească ea pe mine, și n-

aveam ce face.

Viața-i o curvă și pe urmă mori.

Unii, mai devreme decât alții.

Capitolul 4

Victimele omuciderilor au parte de foarte puțină demnitate în locul unde este găsit cadavrul. Cineva îl găsește, e îngrozit să vadă cum arată, cheamă poliția. Apar ofițerii în uniformă, apoi și detectivii, după care mai vine și echipa de investigații criminalistice, cu un fotograf, un tehnician pentru prelevarea amprentelor, un topograf care măsoară distanțele dintre reperele câmpului infracțional. Sosește anchetatorul de la parchet, care examinează cadavrul, întorcându-l pe toate părțile, în căutarea oricăror elemente semnificative, de la răni de ieșire până la viermi.

Din necesitate, omenii care lucrează în asemenea locuri – și au mai lucrat în sute și sute similare în trecut, după cum și în viitor vor lucra în alte sute și sute – nu-și pot permite să recunoască victima (cel puțin, la nivel exterior) ca fiind copilul, mama, fratele sau iubita cuiva. Indiferent cine a fost acea persoană în timpul vieții, acum, în timp ce zace în câmpul infracțional, supusă procesărilor, nu mai e nimeni. Abia când investigațiile încep la nivel extins, victima revine la viață în mintea acelor oameni, ca tată, soră, soț, prietenă.

Cadavrele găsite în apă sunt numite de obicei „plute”. Nimic nu e mai rău decât o plută care a stat în apă câteva zile – timp suficient pentru ca să înceapă descompunerea internă, umplând cadavrul cu gaze care-l umflă până la proporții grotești; timp suficient pentru ca pielea să înceapă să-și piardă flexibilitatea; timp suficient pentru ca peștii și insectele să invadeze cadavrul, începând să-l devoreze.

O văzusem pe Irina pentru ultima oară sâmbătă după-amiază. Acum era luni.

Nu m-am uitat, în timp ce era scoasă din apă – sau, cel puțin, n-am privit direct într-acolo. L-aș fi putut lăsa pe Landry să mă ducă acasă, scutindu-mă de tot acel proces, dar mă simțeam datoare să mai rămân, măcar pentru un timp. Irina făcuse parte din așa-zisa mea familie. Simțeam o anumită nevoie stranie de a o proteja.

Prea puțin, prea târziu, din păcate.

Ajutoarele în uniformă primiră ordin să tragă pe mal aligatorul mort. Oamenii medicului legist supervizară desprinderea țesuturilor omenești

dintre fălcile reptilei.

Eu mi-am aprins încă o țigară. Mâinile continuau să-mi tremure.

M-am rezemat de capota mașinii, prea nervoasă ca să stau jos.

Pe vremuri, când eram „în misiune”, cum spun polițiștii, nu mă afecta nimic. Eram amorțită. Apă rece ca gheața îmi curgea prin vene. Nu exista caz căruia să nu-i fac față. Eram o femeie cu o sarcină clară: aceea de a aplica legea – făcând dreptate, sau cel puțin servindu-i pe tavă procurorului districtual, legați fedeleș, pe cei care o încălcau. Treceam de la un caz la altul, ca un toxicoman care-și caută încontinuu doza următoare.

Ultima victimă de omor cu care avusesem de-a face fusese o cunoștință, un om cu care lucrasem și pe care-l plăceam. Din vina mea murise. Luasem hotărârea neinspirată de a intra într-un laborator de metadonă, în zona rurală din Loxahatchee. Unul dintre dealeri, un toxicoman cu ochi demenți pe nume Billy Golam, îndreptase spre mine un pistol 357 – după care se răsucise brusc, trăgând.

Am privit cu groază cum glonțul l-a lovit pe ajutorul de șerif Hector Ramirez drept în față, zburându-i partea dinapoi a capului; sângele și materia cerebrală au împroșcat pereții, tavanul și pe locotenentul meu, care stătea în spatele lui.

Trecuseră de atunci trei ani, iar eu încă mai revedeam scena aceea derulându-se în coșmarurile mele. Chipul lui Hector Ramirez îmi plutea prin memorie în fiecare noapte.

Bănuiam că în seara următoare fața Irinei avea se înlocuiască pe a omului care murise din cauza mea. Fața vânătă și palidă a Irinei urma să mă privească prin ceața somnului, cu ochii și buzele ei desfigurate. Ideea mă făcea să-mi vină rău și să mă ia din nou cu leșin.

Cât de bine o cunoscusem? mă întrebase Landry.

O știam de peste un an, și n-o cunoșteam aproape deloc. Deși evoluau în jurul aceluiași centru, viețile noastre nu se atingeau aproape deloc. Regretam acest lucru. Mustrările conștiinței vinovate – pe care cu toții le simțim când pierdem o persoană pe care nu ne-am consumat timpul ca s-o cunoaștem cu adevărat. Mereu credem că vom avea timp mai târziu, după asta, după aia… Dar după moarte nu mai există timp.

Pe cealaltă parte a canalului, Landry și ceilalți lucrau la expertizarea scenei și colectarea indiciilor. Avea să le ia mult timp. Nu așteptau – nu doreau – de la mine nimic altceva în afara declarației, pe care Landry avea

să mi-o ia mai târziu.

Irina era moartă. Nu mai puteam face nimic ca să schimb asta. Degeaba stăteam acolo privind, în timp ce oamenii umblau prin jurul rămășițelor ei pământești care arătau ca o pungă de gunoi răscolită de animale.

Nu făcusem efortul de a o cunoaște în timpul vieții. Înainte ca totul să se termine, aveam s-o cunosc bine. Măcar atâta lucru puteam face pentru ea. Știam că ancheta avea să mă ducă în locuri care nu-mi plăceau. Dac-aș fi știut și unde anume, poate că în ziua aceea aș fi luat o altă hotărâre. Sau poate că nu.

Ca și cum ar fi simțit încotro mi se îndreptau gândurile, Landry se uită spre mine, încruntat. M-am urcat în mașină, am întors-o și am pornit înapoi spre casă.

•

Irina și cu mine veniserăm la ferma lui Sean cam în același timp, pentru același post. O coincidență, pentru cine crede în așa ceva. Soarta, pentru cei care cred în mai mult. Pe-atunci, nu credea în nimic.

Răspunsesem la un anunț din „*Sidelines*”, o revistă locală pentru cei din industria cabalină. „*Căutăm grăjdar*”. Anunțul era dat de Sean Avadon.

Sean și cu mine ne cunoscuserăm pe vremea când eram și eu fiica unor părinți cu care locuiam pe Insulă (Palm Beach-ul propriu-zis). Eram rebelă și anxioasă, iar caii constituiau fuga mea de restul unei vieți răsfățate, privilegiate și goale. Sean, mai vârstnic și mai sălbatic, crescuse la două conace distanță, pe aceeași stradă. Fuseserăm prieteni, formând un cuplu ciudat, ca un frate și o soră neînrudiți. Sean era pentru mine simbolul umorului – și al modei, afirma el. De ce se îndepărtase apoi de mine, n-am înțeles niciodată.

Mă aflam într-un loc foarte întunecat când Sean revenise în viața mea – sau eu într-a lui – plină de furie, silă de mine însămi și fantezii sinucigașe. Cei doi ani dinainte mi-i petrecusem prin spitale, în timp ce medicii încercau să-mi adune viața la loc ca pe un Humpty Dumpty. În ziua când Hector Ramirez a fost omorât în schimbul meu, ajunsesem sub roțile camionetei 4X4 a unui dealer de metadonă și fusesem târâtă pe drum, asfaltul rupându-mi oasele și sfâșiindu-mi pielea și carnea de pe trup: De ce nu murisem, nu puteam înțelege, și în cei de ani care urmaseră mă pedepsisem zi de zi pentru asta.

Sean îi dăduse Irinei postul de grăjdar și apartamentul. Pe mine mă luase

ca pe o pasăre rănită și mă cazase în casa de oaspeți. După ce mă mai întremasem, mă pusese să ajut la călăritul cailor, știind că asta avea să-mi fie mai de folos mie decât lor.

Apartamentul Irinei se afla deasupra salonului de lângă grajdul lui Sean. Am intrat în salon, în spatele barului, am scos o sticlă de Stoli din frigider și mi-am turnat într-un pahar mare de cristal. Rezemându-mă de bar, m-am uitat prin încăpere ca și cum ar fi fost o scenă pustie, amintindu-mi de o conversație pe care o avusesem acolo cu Irina, în urmă cu un an.

Tocmai aruncase cu o potcoavă în capul unui dealer de cai belgian care încerca să-l fraierească pe Sean de niște sume substanțiale de bani. L-ar fi omorât pe loc, dacă ar fi putut. Furia ei era palpabilă, fierbinte și amarnică. Se aruncase asupra lui, lovindu-l cu pumnii până când Sean o apucase de coada-de-cal blondă și de un braț, și o trăsese de-colo.

Eu o adusesem în salon, în timp ce Sean încerca să rezolve situația cu belgianul. Irina mi-a spus povestea unei prietene a ei din Rusia care se dusese să lucreze pentru dealer, iar acesta profitase de ea. Până la urmă, fata își pusese capăt zilelor – iar acum Irina voia să se răzbune.

O admiram pentru asta. Nu mai întâlnisem pe nimeni care să țină atât de mult la altcineva, încât să caute să se răzbune pentru acea persoană.

Plină de pasiune. Cu o inimă de tigroaică. Mă întrebam dacă și pentru sine însăși ar fi luptat la fel de feroce. Oare pe undeva se ascundea un ucigaș cu zgârieturi de unghii pe față, cu un ochi lipsă și incapabil să umble drept?

Am ridicat paharul în semn de salut și am terminat votca.

Apoi, punându-mi o pereche de mănuși subțiri și strâmte, de călărie, am urcat scara în spirală care ducea la apartamentul Irinei. Dacă Landry mă surprindea făcând ceea ce mă pregăteam să fac, aveam să plătesc scump. Desigur, ideea ramificațiilor negative nu mă oprise niciodată în viață să fac ceva.

Irina, care fusese o persoană foarte discretă, își încuia întotdeauna ușa, dar știam unde avea ascunsă cheia și am luat-o de-acolo. Actul violent săvârșit asupra ei nu se comisese aici. Locuința arăta normal, deloc răvășită. În coșul de scurgere din chiuvetă se afla doar o ceașcă de cafea. Câteva reviste de modă erau împrăștiate pe măsuță.

Își lăsase fardurile pe polița din baie. Mi-am amintit că sâmbătă fusese nerăbdătoare să plece. Era îmbrăcată provocator, ca un model de pe

copertele revistelor din living. Oricum, chiar și la muncă, în tricou, șort larg și cizme, emana o stare aproape regală de siguranță de sine și eleganță. Eu o numeam adesea „Țarina”.

Sertarele măsuței de toaletă conțineau articolele obișnuite: lac de unghii, tampoane, vată, prezervative. M-am întrebat dacă-și luase în poșetă și vreo două din astea, în seara aceea, anticipând o cucerire.

Ce fel de bărbați ar fi atras-o pe Irina? Bogați. Foarte bogați. Și cât mai arătoși. În veci nu s-ar fi mulțumit doar cu banii, dacă individul care ținea băierile pungii era vreun broscoi gras, scund și chel, cu palme transpirate. Avea o părere prea bună despre sine însăși, pentru așa ceva.

În timpul sezonului, orașul Wellington nu ducea lipsă de tipi trăsnet cu grămezi de bani. Sporturile ecvestre de elită fuseseră subscrise de cei bogați încă de pe vremea lui Caesar, dacă nu chiar și mai dinainte. Fiii și fiicele privilegiate, prinții și prințesele din America – și dintr-o duzină de alte țări – făceau parte din peisaj. Populau petrecerile și acțiunile pentru colectare de fonduri în scop de caritate care umpleau calendarul înaltei societăți din ianuarie până în martie.

Oare Irina plănuise să agațe vreun asemenea vlăstar, în seara aceea? Îmi puteam imagina foarte ușor teroarea crudă și rece care trebuia s-o fi cuprins, când își dăduse seama că viața ei urma s-o ia pe o cale îngrozitor de greșită.

M-am dus în dormitor, iar acolo am găsit probe suficiente ale atitudinii regale rusești. Patul era plin de haine studiate și refuzate, în timp ce se îmbrăca pentru seara în oraș.

Avea o garderobă foarte costisitoare pentru o imigrantă ilegală care-și câștiga existența muncind la grajduri. Dar, la o adică, în Wellington un grăjdar bun putea câștiga câte șase sute de dolari lunar, sau chiar mai mult, per cap de cal, plus taxe zilnice pentru prezentările ecvestre, și încă treizeci și cinci până la cincizeci de dolari per cal, zilnic, pentru împletitul coamei înainte de spectacol.

În grajdul lui Sean erau opt cai. Iar apartamentul Irinei era al ei, fără nicio chirie de plătit. Cheltuielile cotidiene erau reduse la minimum – țigări (pe care nu le fuma decât în aer liber, departe de grajd; în apartament nu se simțea nici cel mai slab iz de fum) și mâncare (pentru care nu părea să aibă decât un interes trecător, judecând după ceea ce văzusem în frigiderul ei). Principala ei prioritate păreau să fie hainele.

Etichetele spuneau enorm: Armani, Escada, Michael Kors. Fie își cheltuia pe haine toți banii pe care-i câștiga, până la ultimul cent, fie avea și o sursă alternativă de venituri.

Dar Irina muncea zi și noapte la grajduri. Primul cal trebuia să fie gata de ieșire pe la șapte și jumătate dimineața. Controlul de seară se făcea la ora zece. Singura ei zi liberă era lunea. Nu avea la dispoziție prea mult timp pentru o carieră paralelă, aducătoare de comori.

Printre obiectele de pe scrin: e eșarfă Herm's, câteva sticle de parfum scump, brățări de argint, o perie de păr, și o cameră digitală cât un pachet de cărți de joc. Pe aceea am luat-o, vârând-o în buzunar.

Apoi, am căutat prin sertarele scrinului. Lenjerie pe care nu oricine și-o poate permite. Sumară. Sexy. O serie de tricouri și șorturi pe care le purta la lucru. Sertarul cel mare din dreapta, jos, conținea o casetă de bijuterii din lemn cu încrustații, iar înăuntru se găseau câteva piese foarte frumoase – mai multe perechi de cercei cu diamante, două brățări de tenis, tot cu diamante, două coliere și niște inele.

Am luat o brățară de aur alb masiv și i-am examinat talismanele – o cruce bătută în granate mici, sângerii, un trifoi cu patru foi smălțuit în verde, o cizmă de călărie din argint și o inimă de inox. Pe inimă era gravată inscripția: *„Pentru I. De la B"*.

B.

Lângă pat se afla o măsuță, servind drept noptieră și birou de scris. Irina își lăsase laptopul deschis, în graba ei de a pleca, sâmbătă. Screen saver-ul era un slide-show de fotografii personale.

M-am așezat pe scaun și am început să le privesc. Erau acolo câteva instantanee ale cailor pe care-i îngrijea, apoi Sean călărind în arena cea mare a hipodromului de prezentare din Wellington. Mai era și o fotografie cu mine, călare pe D'Artagnan, chipeșul murg arămiu al lui Sean, cu ceața zorilor acoperind pământul sub noi, astfel încât păream să plutim.

Cele mai interesante fotografii erau de la petrecerile Irinei cu prietenii ei, pe marginea terenului de polo. În fundal se înălțau tribunele *Stadionului International de Polo.* Un meci tocmai era în plină desfășurare.

La petrecerea aceea nu se purtau blugi și tricouri. Toți erau îmbrăcați la patru ace. Irina purta o pereche de ochelari de soare mari, Dior, și o rochie neagră simplă, care-i dezvăluia câte o milă de picior. Părul îi era strâns la spate, într-o coadă-de-cal. Și prietenele ei erau echipate la fel. Pălării mari,

zâmbete largi, pahare de șampanie în mâini.

N-o cunoșteam pe niciuna dintre ele. Chiar dacă erau alte grăjdărițe de prin vecini, oricum nu le-aș fi recunoscut, îmbrăcate altfel decât de lucru. Așa merge în lumea cailor. La evenimentele mondene, îți petreci prima oră a petrecerii încercând să recunoști persoanele pe care altfel le vezi zilnic în pantaloni de călărie și cu șepci de baseball pe cap.

Fotografiile nu se limitau la aceste prietene. Mai erau pe-acolo vreo șase jucători argentinieni de polo, chipeși-foc, unii pe cai, alții în picioare, râzând, cu brațul pe după umerii câte uneia dintre fete. Mă întrebam dacă vreunul dintre aceștia o fi fost numitul „*B.*”.

Am atins mouse-ul. Screen saver-ul dispăru, dând la iveală ultimul website pe care-l vizitase Irina: www.horsedaily.com.

Fără ezitare, mi-am pus mâinile înmănușate pe keyboardul computerului și am început să tastez, până am găsit folderele unde se aflau fotografiile. Voiam să mi le trimit prim e-mail mie însămi, dar asta ar fi lăsat o urmă care să-l aducă pe Landry grămadă pe capul meu. Așa că, în schimb, am scos din buzunar camera digitală a Irinei și pur și simplu am început să fotografiez imaginile rând pe rând, după cum apăreau pe display.

Când am închis folderul cu pozele, se ivi din nou desktopul. Iconul AOL îmi făcea cu ochiul. Dacă aveam noroc, Irina își setase contul cu passwordul salvat, ca să nu trebuiască să-l scrie ori de câte ori se loga. Locuia singură. Nu avea nicio colegă de cameră băgăreață, de care să fi fost nevoie să se ferească.

Am clicat ca să mă loghez și imediat am fost răsplătită cu formula AOL de întâmpinare și anunțul că Irina avea mail – mesaje pe care nu le puteam deschide, fiindcă logic era ca nimeni să nu aibă acces la acel computer, după moartea Irinei. Corespondența trebuia să rămână intactă. Totuși, am scos din sertarul mesei o fișă și am scris adresele de e-mail ale expeditorilor.

Cu accesul la mesajele salvate nu aveam asemenea probleme. Am intrat în cutie și am început să parcurg lista, deschizând toate mesajele din cele trei zile dinainte de a o fi văzut pentru ultima oară pe Irina, și le-am printat. Aveam să le citesc cu atenție mai târziu, uitându-mă după orice indicii despre ceea ce avea să se întâmple. Acum nu aveam timp.

Pe aceeași masă se mai afla și un coșuleț cu scrisori. Un cupon pentru *Bed Bath & Beyond,* o factură medicală, o invitație de a se înscrie într-un

club de sănătate. Pe dosul uneia dintre hârtiile cu email-uri printate, am scris numele și adresa medicului.

Beculețul de mesaje al telefonului clipea, dar oricât de mult aș fi dorit să le ascult, n-o puteam face fără să se afle. Totuși, puteam să aflu numerele apelurilor pierdute, fără să afecta mesajele vocale.

Afișajul din ferestruica aparatului mă înștiința că Irina primise patru apeluri pierdute. Cu vârful pixului, am apăsat butonul de derulare a listei, apoi am notat numerele. Două erau locale, unul părea să fie din Miami, iar ultimul era „număr necunoscut", cu apelul blocat. Toate sosiseră duminică, cel din urmă datând de la orele 11:32 p.m. Era un apei de la Lisbeth Perkins.

Mă întrebam ce-aveau să zică apelanții la aflarea veștii că Irina era moartă, că se prea putea să fi fost moartă deja când o sunaseră ei.

Ce prieteni avea? Dar rude? Oare vreunul dintre apelurile acelea fusese de la cineva drag?

„Pentru I. De la B".

Am căutat în sertar, dar n-am găsit nicio agendă. Irina fusese o maniacă a telefonului celular. Probabil își ținea adresele și numerele de telefon importante acolo, sau în computer. Trebuia să fi avut la ea, în momentul morții, telefonul mobil – care devenise ca o excrescență pe partea laterală a capului ei. M-am întrebat dacă nu cumva Landry și ai lui găsiseră vreo poșetă printre buruieni, sau în canal.

Dacă nu-i puteam obține telefonul, mă puteam mulțumi și cu nota de plată a acestuia, pe care am găsit-o într-o mapă de plastic, sub masă. Am luat ultimele două facturi, am coborât grăbită și le-am copiat la faxul din biroul lui Sean.

M-am uitat spre capătul grajdului, temându-mă că Landry avea să dea buzna înăuntru, deși știam că încă nu era cazul. Urma să mai petreacă mult timp la locul faptei. Nu avea niciun motiv de a se grăbi să viziteze și locuința victimei. Principala prioritate era aceea de a găsi probe acolo unde fusese abandonat cadavrul. O urmă de pantof, un muc de țigară, o armă, un prezervativ folosit – ceva pierdut de făptaș.

Landry conducea ancheta, avea să stea pe loc, pentru a superviza totul în amănunt. Și mai trebuia să se ocupe și de presă, fiindcă reporterii, la fel ca niște dulăi însetați de sânge, aveau să fi prins de veste până acum, repezindu-se cu toții într-acolo.

Totuși, am urcat repede înapoi la etaj și am pus hârtiile la loc. Copiile le-am împăturit, vârându-le sub betelia pantalonilor.

Scrâșnetul unor cauciucuri pe aleea cu nisip de afară mă atrase la fereastră. Venise potcovarul, să-i pună la loc unui cal potcoava căzută – urmat de camionul cu nutreț de la *Gold Coast Feed.*

Viața mergea înainte – un lucru care întotdeauna mi se păruse nespus de crud. Nu se păstra niciun moment de reculegere – decât în mințile celor dragi, rămași în urmă.

Capitolul 5

— Mama mă-sii de porcărie! mormăi Landry, în timp ce-i privea pe lucrătorii de la morgă punând într-un sac de plastic negru diversele bucăți din trupul fetei. Toți transpirau și încercau să alunge muștele. Era o caniculă umedă, iar mâinile lui Landry asudau în mănușile de latex pe care le purta.

O plută, un abandon în alt loc, niciun câmp infracțional concludent și, pe deasupra, mai era și Estes implicată.

— De ce era *aici?* întrebă Weiss, pe un ton tăios.

— Fiindcă aici a *aruncat-o* cineva, replică Landry, deturnând intenționat întrebarea detectivului.

Weiss îi stătea ca un cui în cap, mereu cu nasul pe sus și brațele lui atât de musculoase, după cât timp petrecea zilnic la sala de forță, încât îi ieșeau lateral din trup ca ale unei păpuși gonflabile.

— De Estes ziceam. Ce căuta *aia* aici?

— Ea a găsit cadavrul. A reieșit că moarta era o colegă de-a ei.

— Zău? Și de unde știm că n-a omorât-o chiar ea?

— Nu fi bou.

— Nu-mi place să ne dea târcoale, se plânse Weiss.

— Nu ea a cerut să-și găsească o cunoștință moartă în canal.

— O să ne facă probleme.

Landry nu mai spuse nimic. Weiss avea dreptate. Elena urma să le creeze mari probleme. N-avea să stea cu mâinile-n sân, lăsându-i pe detectivi să-și vadă de treburi. Le cunoștea meseria. Ea însăși o practicase, și fusese o profesionistă foarte bună. Iar Irina era o persoană alături de care lucrase zi de zi. Nu putea să nu pună la suflet moartea fetei. Se prea putea ca tocmai în clipa aceea să facă pentru Irina ceva ce n-ar fi trebuit.

— Te-a sunat? continuă Weiss să-l sâcâie. Nu erai tu de serviciu. Eu eram. De ce n-am primit eu apelul?

Landry își dădu ochii peste cap.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Ai draci fiindcă n-ai prins tu cazul ăsta, sau ce te-a apucat? N-avem câmp infracțional, n-avem probe, n-avem martori, n-avem suspecți – avem doar un cadavru mutilat de un aligator. E

de-ajuns să dai pe gură, Weiss, și poți să te speli pe cap cu minunăția asta de caz. Și cu Estes, din partea mea. O să moară de bucurie să coopereze cu tine, de-asta poți fi sigur.

— Nu-l vreau, răspunse Weiss, ziceam doar. Anunțul n-a venit pe canalele normale.

— Ei, atunci n-ai decât să te duci și să mă spui la doamna, aruncă sarcastic Landry, în timp ce pornea spre un tehnician criminalist care lua un mulaj după urma de pantof pe care i-o arătase Elena pe mal.

— De ce te-a sunat pe tine?

Landry îl măsură cu privirea.

— Ce tot ai? M-a sunat pe mine fiindcă mă cunoaște. Dacă tu-ți găseai mort un prieten – presupunând că ai vreunul – pe cine-ai fi anunțat? Pe un cunoscut, îți spun eu. N-ai fi riscat ca apelul să ajungă la primul cretin nepriceput care se nimerea pe-acolo.

Weiss se îmbățoșă imediat.

— Adică mă faci cretin?

— Te fac pisălog. Mai tacă-ți și ție gura măcar o dată, și vezi-ți de treburile tale. Iisuse, te porți ca o muiere geloasă!

Urma de pantof. Landry coborî privirea spre ea. Poate că aparținea făptuitorului. Sau putea să fie de la vreun mitocan care-și vărsase-n canal uleiul de motor folosit, în urmă cu o săptămână. Nu le spunea nimic, nu le deschidea nicio pistă. Mulajul nu le-ar fi fost de folos decât dacă găseau vreun suspect căruia să-i poată verifica încălțămintea.

— Pare de la o cizmă, spuse tehnicianul criminalist, fără să ridice privirea. De la o cizmă de lucru. Vârf rotund, și striații de adâncime medie.

— Faci și urmele de roți?

Atâtea câte erau. Câteva adâncituri în nisipul de pe celălalt mal al canalului, gata să fie șterse la prima rafală de vânt mai puternică.

— Grant e pe drum încoace. Ea e mai bună cu astea fragile.

Landry își înfipse mâinile sub curea și se uită în jur. Întinseseră banda galbenă de-a curmezișul drumului, între mașina lui și malul canalului. Dincolo de barieră staționau mai multe mașini de patrulare, sedanuri fără însemne și furgonul de la medicină legală. Microbuzele presei se opriseră în spatele lor, aglomerând și mai mult singura cale de ieșire din haznaua aia.

Reporterii se năpusteau asupra oricărei crime mai prompt decât corbii, și erau la fel de hămesiți și gălăgioși. Un hoit din care să se înfrupte? Tainul

lor favorit! În Wellington și prin împrejurimi nu prea aveau parte de așa ceva, deși statisticile creșteau treptat, de la un an la altul. Zona se dezvolta cu repeziciune. Se construia încontinuu. Și, odată cu fluxul de oameni, se înmulțeau și problemele de tot felul, inclusiv criminalitatea.

— Localnicii încep să devină cam neliniștiți, anunță Weiss, arătând cu capul spre mulțimea tot mai numeroasă.

— Dă-i în mă-sa.

— Hei, Landry! strigă alt detectiv, de pe mal. Ia uite ce-am găsit aici: o geantă!

Poșeta era mică, cilindrică, din material auriu bătut în strasuri. Landry o fotografie cu camera digitală, după care fotograful criminalist îi mai luă vreo șase imagini, din unghiuri diferite. Unul dintre tehnicieni măsura distanțele dintre poșetă și locul unde fusese găsit cadavrul, și de la poșetă la urma de cizmă.

După ce locul fu marcat, Landry luă poșeta și o deschise. Un ruj de buze roșu precum cireașa, o pudrieră, un card *American Express gold,* trei hârtii de douăzeci de dolari, două prezervative.

— Cred că putem exclude jaful ca mobil al crimei, comentă Weiss, destul de tare ca să atragă atenția câtorva reporteri de pe celălalt mal al canalului.

Landry îi aruncă o privire.

— De obicei, fetele nu sunt azvârlite în canale fiindcă umblă cu prea mulți bani la ele.

— Ziceam și eu, doar…

Weiss mereu zicea și el. Nici mort n-ar fi lăsat să-i treacă un gând prin cap fără să-l dea și pe gură.

— Nu e niciun permis de conducere, observă Landry. Și nici telefon mobil.

— Haitienii obișnuiesc să fure celulare, precizează Weiss. Au o ditamai rețeaua. Cumnatu-meu a primit de la Verizon o factură lungă de douăzeci de pagini – convorbiri în Zimbabwe, în Ucraina, în toată lumea. Se prea poate ca niște haitienii s-o fi urmărit când a ieșit din club…

Landry nu-l mai asculta. Încă două fraze, și Weiss avea să ajungă iar la teoria lui că Fidel Castro era la originea tuturor tipurilor de infractori care veneau din Caraibe în Sudul Floridei. Și poate că și era, dar pe Landry nu-l interesau ideile astea. El trebuia să se ocupe de prezent, de aici și acum, de

cadavrul zilei. În legătură cu Castro își puteau face griji unitățile de contrainformații.

Deschise un buzunăraș cu fermoar din interiorul poșetei. Înăuntru găsi o monedă cu aspect străin. Fata era rusoaică. Probabil își adusese un ban din țara ei, ca să-i poarte noroc.

Criminaliștii trecură pe lângă el, cu cadavrul în sacul de plastic negru.

Atâta despre teoria cu talismanul.

— În regulă, spuse el, cu un oftat. Mă duc să vorbesc cu ăia, și să terminăm odată.

În timp ce traversa canalul, scoase din buzunar două pastile de excedrină și le înghiți fără apă, cutremurându-se din cauza gustului amar pe care i-l lăsară în gură.

Ca porcii la troacă, reporterii se înghionteau și se îmbrânceau, întrecându-se pentru marea onoare de a-i întinde mai întâi microfonul:

— Domnule detectiv!

— Domnule detectiv!

— Domnule detectiv!

Cea mai insistentă era blonda de la filiala N.B.C. din West Palm Beach.

— Domnule detectiv, ce ne puteți spune despre victimă? Dar despre crimă, ce ne puteți spune?

— Despre victimă nu vă pot spune nimic, și încă nu știm dacă a fost o crimă sau nu. Medicul legist va determina cauza morții.

— Dar e clar că trupul a fost dezmembrat, stărui femeia.

— Nu știm când s-a întâmplat acest lucru. Nu știm nici cât timp a stat în apă.

— Vreți să spuneți că e tot un atac din partea aligatorilor?

Grupul era cuprins de emoție, vorbind tot mai tare, ca și cum povestea nefericitei devorată de vie de o reptilă uriașă ar fi fost mai interesantă decât o omucidere obișnuită. Presa prea dornică să promoveze ideea că aligatorii conspirau să-și ocupe din nou habitatul, ca într-un film horror prost.

Trei localnici muriseră recent, în incidente de acest gen separate – unul într-o piscină, altul în timp ce-și plimba câinele pe o cărare de lângă un canal iar al treilea pentru că, beat fiind, adormise pe malul altui canal, prea aproape de apă.

— Nu, n-am spus asta, răspunse Landry.

— Dar ar fi posibil?

„Ar fi posibil și s-o fi omorât extratereștrii”, îi veni lui să spună – dar sarcasmele nu erau privite cu ochi buni în oficiul șerifului.

— Nu pot emite niciun fel de ipoteze cu privire la cauza morții, răspunse în schimb. În momentul de față, n-avem nici cea mai vagă idee cum a murit tânăra femeie, nici cum a ajuns aici. Oficiul șerifului va da publicității în cursul zilei de azi o schiță a victimei, și vom cere ajutorul publicului pentru a încerca să aflăm pe unde și-a petrecut ultimele ore de viață.

— Era tânără?

— Câți ani avea?

— Cine era?

— Ați găsit arma crimei?

— Fusese agresată sexual?

— Nu putem ști despre așa ceva, până nu i se face autopsia, răspunse Landry.

Blonda se aplecă iar înaintea celorlalți:

— Cine a găsit cadavrul?

— Cineva din zonă.

— Îi veți anunța numele?

— Nu.

— Când veți putea să ne dați mai multe informații?

— Când le vom avea, se răsti Landry. Iar acum, va trebui să vă dați mașinile la o parte, ca să ne putem vedea de treabă. Pierdem vremea de pomană.

Capitolul 6

S.U.V.-ul din fotografie avea numărul de înmatriculare STAR POLO 1.

Cele mai bune partide de polo se joacă la Wellington, Florida, în timpul lunilor de iarnă. Echipe sponsorizate fabulos. Jucători cu statut de rock-staruri. În fiecare duminică, tribunele de la *International Polo Club* erau umplute de cei ultrabogați, ultraputernici, ultracelebri. Primele partide ale campionatelor se jucau în decursul săptămânii, pe terenurile din spatele stadionului principal.

Eram familiarizată în treacăt cu acest sport, după ce avusesem relații cu câțiva bărbați complet nepotriviți care erau implicați în el, pe vremea când una dintre principalele priorități ale vieții mele era aceea de a-l scoate din minți pe tata. Conform reputației, jucătorii de polo sunt nebunatici, pătimași, agresivi, temperamentali, necredincioși și maeștri în călărit nu numai caii de polo.

În Wellington există o droaie de femei care cred că o aventură nebunească împreună cu un jucător de polo e cea mai potrivită pentru sarea și piperul vieții. Se prea putea ca și Irina să fi făcut parte dintre ele.

Nedorind să rămân prin zonă la sosirea echipei lui Landry, m-am urcat în mașină și am pornit spre oraș, încă în hainele de călărie și mirosind a sudoare și cai. Nimeni n-ar fi întors capul după mine. Jumătate din populația orașului așa umbla zilnic, în timpul sezonului.

Totuși, mă simțeam vulnerabilă și bătătoare la ochi, ca și cum oricine mă vedea și-ar fi dat seama imediat ce se întâmplase în acea dimineață. Mi-am tras pe cap o șapcă neagră de baseball, la ochi mi-am pus o pereche de ochelari negri, și am intrat în *Tackeria.*

Tackeria, aflată într-un mall comercial de pe Wellington Trace, era un magazin de echipamente cabaline și un centru social unde se adunau toți cei din domeniu, ca să-și cumpere cele necesare și să se pună la curent cu ultimele bârfe. Specialitatea magazinului era polo-ul, având câteva culoare dedicate echipamentelor și îmbrăcămintii sportive.

Eram cunoscută în magazin, unde intram uneori ca să mai iau câte ceva pentru Sean, sau să-mi cumpăr pantaloni de călărie noi. Una dintre vânzătoare ridică privirea și mă salută în timp ce mă apropiam.

— Cu ce te putem servi azi, Elena?

Atâta despre travestiul meu.

— Am doar o întrebare. Trebuie să mă duc la *Star Polo,* dar nu știu unde e.

— Mergi în spate, îmi răspunse vânzătoarea. Jim Brody. El e proprietarul. Ai noroc.

— Mda, am făcut eu. Mulțumesc.

Am pornit spre fundul magazinului, dar am cotit pe unul dintre culoarele cu echipamente de polo. Lucrasem prea mulți ani la narcotice, și voiam întotdeauna să știu în ce mă băgăm.

În jurul meu, conversațiile continuau. Cineva se plângea de prețul benzinei. O femeie voia să știe dacă magazinul ținea o anumită marcă de mănuși. Trei oameni discutau aprins despre șansele unui pony de polo rănit.

— … ruptură de tendon flexor, dreapta spate.

Glasul numărul unu: puternic, cu potențial de agresivitate.

— Cât o să dureze?

Glasul numărul doi: mai liniștit, mai monoton.

— Prea mult. Pentru ea, s-a zis cu sezonul ăsta, răspunse glasul numărul unu. S-ar putea chiar să nu se mai întoarcă deloc.

— Ce păcat, o compătimi glasul numărul doi.

— Echipa are un punctaj așa de bun, că nici n-o să i se simtă lipsa, interveni încă un glas – numărul trei: accent spaniol unsuros.

— Barbaro a marcat multe puncte cu ea, precizează iar glasul numărul doi.

— Barbaro ar putea să marcheze și călare pe un măgar, declară numărul unu.

M-am dus până în capătul culoarului ca să-i văd, în timp ce mă prefăceam că examinam niște hamuri. Un tip mătăhălos, roșu la față și cu o cămașă Tommy Bahama. Ca la vreo cincizeci și ceva de ani, cărunt, arătos. Unul înalt și slab, în haine de doc, cu un chip îngust ce părea gravat în piele veche. Și un al treilea, bronzat, în haine kaki călcate și bluză de polo roz, cu gulerul ridicat, având părul negru lins pe spate. Trecut de cincizeci de ani. Probabil argentinian. Cu dinți de un alb strălucitor.

Cel înalt lucra în spate, reparând echipamente și ajustând șei. Îl mai văzusem acolo și cu alte ocazii, dar nu-i știam numele. Asta însemna că Jim Brody, proprietarul *Star Polo*-ului, era cel cu cămașa Tommy Bahama.

Nu-l recunoșteam din nicio fotografie. Al treilea, hispanicul, fusese prezent în fundalul uneia dintre imagini, unde râdea, ridicând un pahar de șampanie, cu o fâșneață blondă drăgălașă, de vreo douăzeci și ceva de ani lângă el.

Brody îl bătu pe umăr pe cel cu cămașa de doc și-i spuse că avea să mai treacă în curând pe la el.

M-am întors și am pornit înapoi, spre partea din față a magazinului, atentă ca vânzătoarea cu care vorbisem să nu mă vadă. Era ocupată cu un client. Am ieșit pe furiș și m-am dus la mașină.

Brody și hispanicul ieșiră și ei. Brody se urcă într-un Cadillac Escalade perlat: STAR POLO 1, iar argentinianul se așeză la volanul unui Mercedes decapotabil argintiu, ieșind din parcare în urma Cadillac-ului. M-am luat după ei.

Capitolul 7

Intrarea principală la *Star Polo,* aflată pe South Shore Drive (care, desigur, nu are în apropiere alt mal decât al unui canal de scurgere) arăta ca a unei stațiuni de cinci stele. Coloane de piatră, copaci uriași, urne cu geranii roșii, iarbă tunsă. Cadillac-ul și Mercedes-ul intrară. Eu am trecut mai departe și m-am dus la poarta pentru grajduri.

Pe lângă mine trecu un călăreț cu câte trei pony legați de-o parte și de alta, purtându-i la trap. Un potcovar bătea cu ciocanul într-o potcoavă înroșită, ajustând-o ca să se potrivească pe copita calului ținut alături de un ajutor. O grăjdăriță stropea cu furtunul picioarele unui murg, în spălătoria de vis-à-vis de grajduri. Se părea că la *Star Polo* nu existau zile de odihnă.

Mi-am parcat mașina la umbră și m-am dus la fata de la spălătoria cailor.

Îngândurată, ținea furtunul într-o mână, iar cu cealaltă se juca obsesiv cu un medalion pe care-l purta la gât, pe un șnur negru. Părea tristă – dar, poate, mi se părea doar; poate nu făceam decât să proiectez asupra altcuiva propriile mele stări. Găseam că era anormal ca oamenii să-și vadă de viețile lor ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar, în fond, realitatea lor nu era și a mea.

— Plicticoasă muncă, am spus.

Ridică privirea spre mine, clipind din ochi. Să tot fi avut vreo douăzeci și-un pic de ani, mi-am spus. Părul cârlionțat, blond cu șuvițe decolorate, îi stătea ca o claie, prins la întâmplare într-o agrafă. Deși arăta diferit, în maioul decolorat și pantalonii scurți și largi, am recunoscut-o dintr-o fotografie. Acum se uita la mine cu ochii ei mari și albaștri.

— Cu furtunul, am continuat. E o muncă foarte plicticoasă.

— Mda… Pot să te ajut cu ceva? mă întrebă. Îl cauți pe șeful grajdurilor?

— Nu, de fapt, pe tine te căutam.

Sprâncenele i se îmbinară.

— Te cunosc de undeva?

— Nu, dar cred că avem o cunoștință comună: pe Irina Markova.

— Sigur, o știu pe Irina.

— Te-am recunoscut dintr-o fotografie de la ea din computer. Eu sunt Elena, apropo, m-am prezentat, întinzându-i mâna. Elena Estes.

Mi-o strânse cu un gest nesigur, încă neștiind ce să creadă despre mine.

— Lisbeth Perkins.

Prietena care-i dăduse ultimul apel de pe listă.

— Pe Irina n-ai văzut-o? am întrebat.

— Nu lucrează aici.

— Știu. Așa, în general, voiam să zic.

— Am ieșit împreună sâmbătă seara. De ce?

— Și eu lucrez la același grajd cu ea. N-a mai apărut pe-acolo de vreo două zile.

Fata ridică din umeri.

— Azi are liber.

— Știi cumva unde s-ar fi dus? Ce face de obicei, în zilele ei libere? m-am interesat, căutând orice informații posibile despre viața Irinei din afara muncii la grajduri.

— Nu știu. Uneori, când suntem libere amândouă, mergem la plajă. Sau la cumpărături.

— Și sâmbătă seara unde v-ați dus?

— Da' ce, ești polițistă, sau ceva…?

— Nu, sunt doar îngrijorată. Trăim într-o lume de toată spaima, Lisbeth. Nici nu știi ce lucruri rele se pot întâmpla.

Fata râse scurt, involuntar.

— Ba, Irinei, nici gând! Știe să-și poarte singură de grijă.

Cât aș mai fi vrut să fie așa, în momentul când devenise clar că nu știa…

— Sâmbătă seara era foarte grăbită să plece, am continuat. Aveați ceva planuri?

— Doar să ieșim în oraș. Nu undeva anume. Am umblat prin vreo două cluburi de pe Clematis Street.

— Ce cluburi?

Cu o mutră nemulțumită, se întoarse spre robinet și închise apa.

— Nu știu, răspunse ea, nervoasă.

Întrebările mele o iritau vizibil. Dacă avea motive să se teamă, sau doar simțea că era ceva în neregulă, nu puteam ști.

— Ce contează? Am mers și noi prin cluburi, am mai și băut câte

ceva…

— Cu cineva anume?

— Auzi, nu-mi plac toate întrebările astea. Nu te privește pe tine ce-am făcut noi.

Desprinse căpăstrul calului din pripon și porni cu el spre grajd. Am urmat-o.

— Ba mă privește, Lisbeth, i-am spus.

Fără să-mi răspundă, mână calul într-o boxă și-și făcu de lucru cu închizătoarea ușii.

— Ai văzut-o, sau ai mai auzit ceva de ea, de sâmbătă seara încoace?

— Nu. Știi, mă cam sperii…

— Da, am uneori efectul ăsta asupra oamenilor.

— Aș vrea să pleci și să mă lași în pace.

Știa că se anunța ceva rău. Voia să mă duc înainte de a-i da îngrozitoarea veste – atunci, poate că nici nu era adevărată și n-avea cum să-i afecteze viața. O, să ai douăzeci de ani și încă să mai crezi în inocență!

— Lisbeth…

Nu se uită la mine. Părea să-și adune puterile pentru ceea ce urma să audă. Aproape că mă așteptam s-o văd vârându-și degetele în urechi.

— Irina e moartă. Cadavrul ei a fost găsit azi-dimineață, într-un canal.

Ochii ei mari și albaștri se umplură de lacrimi, devenind sticloși.

— Minți! Ce, ești nebună la cap…?

Cu coada ochiului, l-am văzut pe unul dintre grăjdari privindu-ne încruntat. Porni către noi, cu o furcă pentru fân în mână.

M-am întors spre el și i-am spus în spaniolă că totul era în regulă, dar fusesem nevoită să-i dau lui Lisbeth o veste foarte proastă: una dintre prietenele ei murise.

Tot aerul agresiv îi pieri ca prin farmec; se scuză și se întoarse la treburile lui.

— Îmi pare rău, Lisbeth, i-am spus. Dar ăsta e adevărul, și n-am cum să ți-l spun într-un mod mai plăcut.

Fata își acoperi fața cu mâinile și se lăsă la pământ, cu spatele rezemat de ușa boxei. Își trase respirația, tremurător, și murmură cu voce slabă, înfundată:

— Nu… Nu se poate, minți…

— Nu mint. Aș vrea și eu să nu fie adevărat, dar din păcate este…

— O, Doamne!

M-am lăsat pe vine lângă ea și i-am pus mâna pe umăr.

— Îmi pare nespus de rău. Erați prietene apropiate?

Dădu din cap și continuă să suspine, cu fața în mâini, până se înecă.

— Putem merge să ne așezăm undeva? am întrebat-o, încet.

Din nou dădu din cap, apoi scoase o cârpă murdară din buzunarul șortului, se șterse pe față și-și suflă nasul. În timp ce ne ridicam, se ținu de brațul meu. Era la fel de slăbită și tremurătoare ca o bătrână bolnavă.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă ea, sughițând printre silabe. A ieșit de pe șosea? E o șoferiță îngrozitoare…

— Nu, am răspuns, fără să mai adaug nimic până când ne-am așezat pe o bancă, la capătul opus al grajdului.

Abia atunci, am început să-i povestesc:

— Încă nu e clar ce s-a întâmplat. Mașina ei nu era nicăieri prin apropiere.

Fata se uită la mine, nedumerită.

— Nu înțeleg.

— Cadavrul ei a fost aruncat acolo. Cel mai probabil, fusese asasinată.

Era așa de palidă, încât mă temeam să nu leșine. Dar reuși totuși să se ridice, ca să alerge până după colțul grajdului și să vomite. Am așteptat-o, simțindu-mă secătuită de orice puteri.

Când reveni și se așeză iar, își rezemă capul în mâini. Tremura vizibil.

— Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

— Nici mie, am replicat.

— Cum e cu putință?

I-aș fi spus că viața e crudă și imprevizibilă, dar tocmai descoperise singură acest lucru.

— Lisbeth, trebuie să știu tot ce s-a întâmplat sâmbătă noapte.

— Am dat o raită prin cluburile de pe Clematis. Am băut câteva pahare, am mai și dansat…

— V-ați întâlnit cu bărbați?

— Sigur. Făceam o întrecere… să vedem care din noi reușește să primească mai mult de băut pe gratis.

— Și vreunul din ei părea să dorească ceva în schimb?

— Ha… făcu ea, fără vlagă. Toți o voiau. Doar erau bărbați, nu?

— Iar pe Irina o interesa vreunul?

— Nu. „Băieții ăștia…” zicea ea și făcea tot felul de mutre… Nu-și pierdea vremea cu ei.

— A fost vreunul căruia să nu-i convină că-l refuzase?

— Toți, repetă ea. Erau bărbați.

— Nu, vreau să zic unul care să se înfurie, s-o amenințe poate, să pară periculos…

— Nu, sau mă rog…

Scutură din cap, ca pentru a alunga un gând care nu-i plăcea.

— Hai, zi odată. Poate că nu e nimic, dar la fel de bine poate să fie ceva important.

— E un tip cu care ne vedem destul de des. Irina dansează cu el… îl cam duce cu prețul… El vrea mereu să plece împreună, dar ea nu acceptă niciodată.

— Și sâmbătă noapte?

— A insultat-o. Noi tocmai plecam, și Irina a râs de el. Dar nu s-a luat după noi, sau așa ceva…

— Ce i-a zis?

— Îi spusese să meargă cu el, la o plimbare cu mașina. Ea a răspuns că-i place să se plimbe doar călare, și numai pe armăsari, nu și pe un pony ca el.

— Și el ce-a răspuns?

— „Fir-ai a dracului de târfă rusoaică”, scuză-mi limbajul… Iar Irina n-a făcut decât să râdă și să-i trimită o bezea.

— Cum îl cheamă?

— Brad și nu mai știu cum… Nu-mi dădea nicio atenție, și nici eu lui.

— În ce club era asta?

Își frecă fața cu mâinile, ridicând din umeri.

— *Monsoon,* cred… sau poate *Deuce.* Nu mai țin minte.

— Și după ce-ați terminat cu cluburile?

— Ne-am întors la Wellington și ne-am dus pentru un timp la *Players.* Era ziua de naștere a domnului Brody, și veniseră mulți invitați. Am plecat pe la unu.

— Și Irina?

— Ea a mai rămas.

— Cu cineva anume?

— Nu neapărat.

— Și nimeni nu-i dădea atenție în mod deosebit?

Fata râse un moment, dar imediat ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Toți îi dădeau atenție. Toți *bărbații.*

În clipa aceea, își dădu seama de un lucru și spuse:

— Ia stai…

Și, căutându-se prin numeroasele buzunare ale șortului, își scoase telefonul mobil.

— Am făcut și câteva fotografii.

Le afișă pe display și parcurse câteva, până se opri la una anumită.

— Ăsta-i tipul de care-ți spuneam. Brad.

Fotografia era strâmbă și slab luminată, dar puteam distinge chipul. Un tânăr arătos, cu expresia răsfățată a unui băiat de bani gata.

— Poți să mi-o trimiți și mie? am rugat-o.

— Sigur, răspunse ea, și-mi oferi telefonul. Trimiteți-o singură – și vezi că mai sunt vreo câteva.

M-am uitat la toate. Irina dansând, Irina râzând împreună cu o altă fată.

— Asta cine e?

— Rebecca. E meditatoarea fetei lui Sebastian Foster.

Sebastian Foster fusese un tenisman extraordinar, în tinerețe. Miracolul de Jos – păr blond zburlit, iute ca o felină, cu un serviciu năprasnic – până când îi cedase umărul. Citisem în revista „*Wellington Lifestyle*" că-și petrecea iarna la noi, astfel încât fiica lui putea lipsi de la cele mai multe ore, ca să călărească la prezentări ecvestre.

Cunoșteam bine acel stil de viață. Și pe mine mă scosese mama de la școală ca să călăresc – singura activitate care părea să mă ferească de necazuri.

Am deschis o altă fotografie. O petrecere la *Players,* un restaurant și club de-lângă comunitatea de golf și polo din Palm Beach. La fel ca majoritatea localurilor din Wellington, iarna era plin de oameni din industria cabalină.

— Ăsta cine-i? am întrebat.

Lisbeth privi fotografia.

— Faci mișto? E Barbaro. Juan Barbaro, jucătorul de polo.

— Nu urmăresc polo, am recunoscut.

— E un tip de zece puncte, cel mai bun din lume.

Și arăta trăsnet. Păr negru des, ochi întunecoși ce păreau să te privească drept din fotografie, plini de încredere în sine și o energie sexuală arzătoare.

La fel trebuia să fi arătat și Adonis.

— Călărește la noi, spuse Lisbeth. Pentru *Star Polo*.

Nu mă îndoiam că Juan Barbaro călărea mult – și nu numai cai. Probabil că femeile-și aruncau chiloții pe terenul de polo, când juca el.

Alături, în aceeași fotografie, stătea Jim Brody, cu brațul pe după umerii Irinei, care era destul de tânără ca el să-i poată fi bunic.

Iar în cealaltă parte a Irinei se afla un chip pe care nu-l mai văzusem de ani de zile – decât în cele mai groaznice coșmaruri.

Timpul se opri în loc. Am simțit cum îmi amorțea tot trupul. Mi se tăiase și respirația, dar nu mi-am dat seama decât când a început să mi se tulbure vederea.

Bennett Walker. Tot chipeș. Brunet, bronzat, cu ochi albaștri. Vlăstar al familiei Walker care avea în proprietate jumătate din Sudul Floridei.

Bennett Walker. Omul pe care era vorba să-l iau de bărbat cu ani în urmă, înainte ca totul să se schimbe, cu mine și în jurul meu. Înainte să mă las de colegiu.

Înainte să mă dezmoștenească tatăl meu. Înainte să devin polițistă, înainte să devin cinică.

Înainte de a înceta să mai cred în fericirea până la adânci bătrânețe – cu douăzeci de ani în urmă.

Înainte ca Bennett Walker să-mi ceară să-i ofer un alibi pentru noaptea în care era să omoare în bătaie o femeie, după ce o violase.

Capitolul 8

În acel sezon hibernal din 1987, locuiam intermitent într-un condominion din *Polo Club.* Întrerupsesem anul doi la *Duke,* Alma Mater a tatălui meu.

Nu învățam bine – nu fiindcă n-aș fi fost capabilă, ci fiindcă așa îl iritam pe tatăl meu, ceea ce în acea perioadă era foarte important pentru mine. Din același motiv, desigur, alesesem și *Duke.*

Toată viața îl considerasem pe Edward Estes tată numai cu numele. Până și în cele mai vechi amintiri ale mele, era mereu distant, deconectat, prezent numai de ochii lumii. Probabil că și el ar fi spus același lucru despre mine și eforturile mele de a-i fi fiică, dar eu eram un copil, iar el nu mai era.

Copiii sunt niște mici făpturi stranii. Descifrează subtextul și identifică subtilitățile complexe ale oamenilor. Și-și adaptează în conformitate cu asta gândirea, acțiunile și reacțiile. Copiii sunt mai apropiați de propria lor intuiție, se încred mai mult în ea, și niciuna dintre influențele care ne distrag pe noi, adulții, n-ar putea să înceteze această limpezime a instinctului.

Edward Estes nu era tatăl meu biologic. Când eram mică, fusesem adoptată de el și de soția lui, Helen Ralston Estes. O adopțiune privată și costisitoare de care aveau să-mi aducă aminte, toată viața, cel puțin o dată pe an și întotdeauna în momentul când avea să mă rănească emoțional cel mai puternic.

Nu putuseră avea copii. Edward Estes fusese iritat de propria lui neputință de a produce un moștenitor propriu-zis și reușise, prin labirintul uluitor al minții lui, să-și dirijeze această furie împotriva Hellenei și a mea. Spre Helen, din cauza insistenței ei de a mă adopta. Către mine, pentru că eram pilda vie a incapacității lui fizice.

Helen, o tânără de bani gata superficială și privilegiată, constatase că din viața ei lipsea accesoriul la modă cu care se lăudau toate prietenele ei din acea perioadă: un bebeluș. Așa că a găsit un plasator de copii, i-a plătit un avans, s-a înscris pe listă și a început să aștepte cu nerăbdare. Exercițiul urma să se repete aidoma, cu exact aceeași intensitate emoțională, în anii

nouăzeci când trebuia să capete musai o poșetă Birkin verde-dolar de la Herm's.

Spre deosebire de poșeta Birkin clasică, eu ieșisem curând din modă. La vârsta de doi ani, când descoperisem rebeliunea, fusesem dată pe mâna unei doici, fără a mai fi văzută prea des în public până am împlinit vârsta drăgălășeniei perfecte: cinci ani. Atunci, am redevenit păpușica favorită a Hellenei, pe care s-o îmbrace elegant și s-o ducă la petreceri cu mama-și-copilul și alte activități cu potențial fotografic, cum ar fi lecțiile de echitație.

Spre marele meu noroc, aveam un talent înnăscut la călărie. Nu numai că eram dulce-foc cu funde-n păr și cască acoperită cu catifea, dar mă mai și țineam în șa ca un scai și, cât ai zice pește, am început să câștig tot felul de concursuri.

O învingătoare îi e dragă oricui.

Până și tatăl meu, oricât de mult mă antipatiza, se bucura peste măsură de laudele și atenția pe care le atrăgeam ca viitoare speranță ecvestră. Talentul meu în șa a devenit moneda de negociere care m-a salvat de școala elvețiană cu internat, la paisprezece ani, când am fost prinsă fumând iarbă și pilind cu fiul de douăzeci și unu de ani al grădinarului. Faptul că fotografia mea apărea în multe reviste de pe lista de lecturi a tuturor locuitorilor din Palm Beach mi-a dat posibilitatea să sar peste o jumătate de semestru la *Duke,* ca să fac prezentări de cai la Wellington, în iarna lui 1987.

Aceea era iarna când m-am îndrăgostit de un bărbat pentru prima oară în viața mea. Înainte, nu văzusem ce rost ar fi avut. În experiența mea de nouăsprezece ani de observații, nu văzusem decât povești de dragoste luând-o razna și terminându-se cum nu se poate mai prost. Nimeni nu scăpa nevătămat, și mi se părea mult mai prudent să mă distrez și să-mi văd de drum, atunci când relația începea să se răcească – lucru care se întâmpla invariabil.

Mi-ar fi fost mult mai bine în viață, numai dacă-mi respectam acest principiu. Dar a apărut Bennett Walker. În ziua când m-am îndrăgostit de el, am știut că existența mea avea să se schimbe pentru totdeauna. N-aveam idee cât de adevărată avea să fie această presimțire, și nici cât de tragică.

Familia Walker făcuse avere din afacerile cu construcții de vapoare, în timpul Primului Război Mondial. În perioada Marii crize, au cumpărat

companii de navlosiri și și-au diversificat activitățile, intrând și în afacerile cu petrol. Averea s-a dublat, s-a triplat, s-a cvadruplat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și pe parcursul conflictelor globale ulterioare. În anii cincizeci, ajunseseră la dezvoltări comerciale și antreprize imobiliare.

Cea mai mare parte a banilor tatălui meu proveneau din munca lui de avocat al celor bogați și de tristă faimă. El însuși devenise la fel de celebru, ajutând tot felul de bogătași să scape. Vechea aristocrație din Palm Beach îl disprețuia pentru cum își obținuse averea – deși fără să i-o arate pe față, desigur. Când aveau câte o încurcătură cu legea, însă, le redevenea pe loc cel mai bun prieten.

Știa și el asta, desigur – și-l și amuza, îl și nemulțumea. Resentimentul era punctul forte al tatălui meu. Nimeni nu umblase vreodată cu nasul mai pe sus decât Edward Estes.

Așa că imaginați-vă ce satisfacție pe capul lui, când rebela sa fiică a fost văzută la brațul celui mai eligibil burlac, fiu al celei mai bogate familii de viță veche din Palm Beach. Fiica lui, care era bine-cunoscută pentru iubiții scandaloși pe care și-i alegea – jucătorii de polo și rockerii fiind genurile mele favorite. Pe lângă realizările mele de călăreață, faptul de a mă îndrăgosti de Bennett Walker era primul lucru din viața mea care-l mulțumea pe Edward Estes. Era de la sine înțeles, cred, că tot de-aici avea să se tragă, în ultimă instanță, și distrugerea relației noastre.

•

Am plecat de la *Star Polo* ametită, conducând mașina ca prin vis. Nu gândeam, nu-mi puteam face niciun fel de planuri. Funcționam pe pilot automat. Era o ușurare să fiu atât de amorțită și goală pe dinăuntru. Porcăria aia de zi mi se comprima într-un colț întunecos a minții. Nu mai auzeam nimic. Împrejurimile păreau ireale și îndepărtate.

Mintea mea conștientă se supra-încărcase. Pe-atunci, evadarea părea o idee bună – dar subconștientul avea propriul lui program și, după câteva mile m-am pomenit trecând podul peste Lake Worth, spre Insulă. În Palm Beach.

Palm Beach este o lume în sine, un grind nisipos lung de șaisprezece mile, cu palmieri și vile. Jumătatea sudică a insulei e atât de îngustă, încât nu conține decât un singur drum care duce spre nord. Pe măsură ce se lățește, din el se ramifică străzi laterale. Peisajul e atât de luxuriant, încât abia dacă se poate zări câte ceva din conacele grandioase.

Casa părinților mei era o vilă roz, în stil italian, cu porți de fier forjat înalte. O alee cu caldarâm încercuia o fântână arteziană cu o sirenă cocoțată pe trei cai de mare, turnând apă dintr-o urnă. Nu o dată, în copilărie, fusesem scoasă din fântâna aceea, goală ca-n ziua venirii mele pe lume, și plină de bucuria libertății, Doamne ferește!

Am parcat ilegal vis-à-vis și am rămas așezată în mașină. Dacă mai stăteam acolo încă paisprezece minute, aveam să fiu legitimată de prima mașină de patrulare. Colțul gurii mi se arcui în sus, într-un zâmbet ironic.

Nu mai pusesem piciorul în casa aceea de aproape douăzeci de ani. Nici măcar nu trecusem cu mașina prin fața ei. La douăzeci și unu de ani, ieșisem pe poarta de fier forjat, fără să mă mai întorc niciodată.

Sub portic era parcat un Bentley decapotabil negru. Al tatălui meu, probabil. Mama mea detestase dintotdeauna soarele și se înfășa în șifon și mătăsuri pentru a-și ascunde fiecare centimetru de piele, de arăta ca o mumie împopoțonată la Valentino. Tată meu era mereu bronzat și în formă, juca golf și tenis, și-și pilota șalupa proprie, în curse pe Lake Worth.

Mă întrebam ce-ar fi făcut dacă mă vedea așezată acolo, în fața casei. Oare m-ar fi recunoscut, măcar? Ultima oară când mă văzuse, aveam o coamă neagră, lungă și buclată, o expresie furioasă și, spre oroarea mea, ochii plini de lacrimi.

Cu un an în urmă, într-un acces de furie, îmi tăiasem băiețește părul și de-atunci numai așa mi-l purtam. Pe față aveam acum expresia neutră și imobilă pe care mi-o creaseră chirurgii plastici, după aproape doi ani de operații estetice. Și eram incapabilă fizic să mai plâng.

Ca un narcisist egocentric ce era, mă îndoiam că m-ar fi văzut altfel decât ca pe cineva care pierdea vremea pe-acolo. Și-ar fi scos mobilul ca să sune la poliție, în timp ce-și vedea de drum pe stradă.

Mama mea venise să mă viziteze în spital, după întâlnirea mea cu asfaltul, sub jeepul lui Billy Golam. Nu fiindcă aș fi chemat-o. Nici pentru că mi-era mamă și o interesa soarta mea. Venise fiindcă menajera îmi văzuse numele în „*Palm Beach Post*” și o întrebase dacă eram rude.

Helen venise să mă vadă, dar o dată ajunsă acolo, nu mai știuse ce să spună sau ce să facă. Nu mai semănăm cu fiica pe care o cunoscuse – nici fizic, nici altfel. Plecasem din viața ei de aproape tot atâta vreme câtă petrecusem în ea.

Se simțise atât de incomod, încât după cincisprezece minute m-am

prefăcut că adormisem, ca s-o las să plece.

Mă întrebam de ce venisem acolo. Nu mi-era destul că toate acele amintiri vechi se infiltrau iar prin cicatricele care le acopereau? Trebuia neapărat să vin personal acolo, ca să mă doară cu atât mai tare?

Se pare că da.

Ce ironie ciudată, că moartea Irinei se împletea cumva cu trecutul meu, și că dorind s-o ajut trebuia să mă confrunt iar cu acel trecut, un lucru pe care îl evitam de când mă maturizasem…

Am pornit mașina și am plecat. Spre casă.

Capitolul 9

Ziua era pe terminate, când am ajuns înapoi la fermă. Caii, fără să știe și fără să le pese de cele întâmplate, erau flămânzi. Peste tot erau parcate mașini de la oficiul șerifului, inclusiv cea a lui Landry. Polițiștii urcaseră în apartamentul Irinei, reluând aceleași cercetări pe care le făcusem eu cu câteva ore înainte.

Un ajutor de șerif mă opri în drum spre grajd.

— Îmi pare rău, duduie. Se fac niște investigații aicea. Nu puteți trece.

L-am privit în ochi.

— Ba pot și am să trec. Caii ăștia sunt ai mei, am mințit, și trebuie să le dau de mâncare. Vrei să fii răspunzător de îmbolnăvirea sau moartea vreunuia dintre ei? Și înainte să-mi răspunzi, mai dă-mi voie să te informez că fiecare dintre ei valorează mai mult decât ai câștiga dumneata în cinci ani de zile.

Gata, era intimidat oficial. Cu cei tineri merge atât de ușor…!

— Nu, doamnă. Dar ați putea aștepta aici, vă rog, până mă duc să-l informez pe detectivul șef?

Am oftat, dându-mi ochii peste cap, și am trecut pe lângă el. Nu mă opri, dar intră totuși în salon, probabil ca să urce în apartament și să-i spună lui Landry despre mine.

În timp ce începeam să le dau cailor mâncarea, am încercat să ignor prezența polițiștilor și a detectivilor. Dacă ei nu erau acolo, îmi puteam închipui că nici Irina nu era moartă. Și atunci, nu mai aveam motive să interacționez cu Landry.

Nu ieșea valvârtej din salon. Semn bun. Mi-am văzut de treabă în continuare, ocupându-mă de nevoile individuale ale cailor. Aplicam alcool pe picioarele care tindeau să se umfle peste noapte, apoi le bandajam cu grijă – nici prea strâns, nici prea larg. Îi acopeream pe toți cu cearșafuri subțiri, în afară de Oliver, care găsea că era o distracție nemaipomenită să-și sfâșie în bucăți păturile scumpe, făcute de comandă. Câțiva morcovi în plus pentru Arli, ca o compensație a dimineții atât de traumatice. Alți câțiva morcovi suplimentari și pentru Feliki, fiindcă era iapa șefă și nimeni nu putea primi ceva fără ca și ea să capete, altfel făcând niște crize de mai-mai

să dărâme pereții.

La sfârșit am intrat în boxa noii prințese a grajdului: Coco Chanel. Coco era uluitor de frumoasă, ciocolatie cu puțin alb pe picioarele dinapoi și o stea perfectă în frunte. Cu urechile ciulite, mă privea cu ochii ei mari și languroși plini de bucurie că venisem s-o vizitez.

I-am vorbit încet, atingând-o pe gât și scărpinându-i chișițele. Își arcui grumazul, mirosindu-mă pe cap, apoi îmi ciufuli părul cu botul și începu să-și frece nasul de umărul meu. Reciprocitate fără obligații, fără niciun fel de interes meschin.

I-am cuprins gâtul cu brațele, închizând ochii, și mi-am lipit obrazul de ea. O asemenea senzație de încredere și inocență pură la sfârșitul unei zile ca aceea era purificatoare. Iapa aceea dulce nu fusese nicicând maltratată, nu cunoscuse decât adorație, toată viața. Nu știa ce era aceea violența, ura sau perversiunile care otrăveau mințile oamenilor. Aș fi vrut să pot spune și despre mine același lucru.

— Ai fost în apartament?

Am dat drumul iepei, m-am întors și l-am privit pe Landry, întrebându-mă de cât timp venise. Gândul că s-ar fi putut să se afle acolo de multă vreme, privindu-mă fără ca eu să știu, mă cam irita.

— Da, am răspuns. Cred că amprentele mele sunt încă la dosar, în oficiul șerifului. N-o să fie nevoie să mi le mai iei o dată.

— Nu trebuia să te duci acolo, spuse el, dar fără ostilitate; era tras la față, și cu cravata lărgită. Ai luat ceva?

— Știi bine că nu, am răspuns, prefăcându-mă jignită. Mă crezi idioată? Ce crezi, că nu știu procedurile?

— Ba cred că te doare-n fund de proceduri. Niciodată nu ți-a păsat de ele. De ce-ai începe tocmai acum?

— Vrei de la mine ceva anume? l-am întrebat. Fiindcă, dacă nu vrei, aș dori să dau jos de pe mine hainele astea împuțite, să fac un duș și să trag o dușcă. Și să mă culc. După o zi ca asta, nici nu mă mai țin pe picioare.

Probabil și el era de aceeași părere. Nu mă îndoiam că lucra de zece ore, neîntrerupt și fără să fii mâncat nimic. Și încă îl mai aștepta o noapte lungă și grea.

Nu-mi părea rău pentru el. Asta era meseria lui. Irina era doar o frumusețe oarecare, o cunoscuse doar cât să-i dea bună-ziua și atât. Emoțiile lui personale nu jucau niciun rol, și nici n-ar fi trebuit.

— Ce-ai văzut acolo, sus? mă întrebă

— Ce-ai văzut și tu.

— Vreau să zic, ți s-a părut că era ceva mutat din loc?

— N-am de unde să știu. N-am mai fost niciodată în apartamentul Irinei, până azi. Era o persoană foarte închisă în sine.

Dădu din cap, apoi își frecă fața și ceafa cu mâinile.

— Unde-ai fost? mă întrebă, pe același ton pe care m-ar fi întrebat dacă voiam să luăm cina împreună. „Ce mai e nou…? Ce-ai mai făcut…? Pe unde-ai mai umblat…?”

— Trebuie să stau jos.

Am ieșit prin ușa laterală a grajdului, spre arena de călărie. Reflectoarele ornamentale se aprinseseră, acum, că soarele asfințea. M-am așezat pe o bancă, iar Landry luă și el loc, la capătul celălalt.

I-am spus despre fotografia din laptopul Irinei, că o găsisem pe Lisbeth Perkins la *Star Polo* și ce aflasem de la ea despre întâlnirea cu tipul de la clubul de pe Clematis Street.

— Nu-i știa și numele de familie?

— Nu, dar are o fotografie a lui pe mobil.

Nu i-am spus că și eu aveam fotografiile. Nu voiam să i le arăt, și să fiu nevoită să mă uit iar, cu spectatori, la acea ultimă poză.

— Mai are și fotografii de-ale Irinei luate mai târziu, în aceeași seară, la *Players,* de ziua lui Brody. Lisbeth a plecat pe la unu, iar Irina a mai rămas.

— Cineva interesant la petrecere?

— O mulțime de bărbați bogați și de o moralitate îndoielnică. Jim Brody, proprietarul *Star Polo.* Doi jucători de polo, de mare succes. Paul Kenner, domnul Baseball…

— Spitball, mă corectă el, încruntat. Kenner se dăduse odată la mine, în fața lui. Bărbații…

— …Vreo doi băieți cu bani din Palm Beach. Și Bennett Walker.

Cumva mă așteptam ca Landry să sară-n sus la auzul acestui nume, ca și cum ar fi știut pe loc toată povestea mea cu Weiss. Ceea ce era o prostie. Landry nici măcar nu locuia în Sudul Floridei, pe-atunci. Și-n niciun caz nu mă confesasem lui. Convorbirile noastre de alcov se referiseră la evenimente mult mai actuale.

— Bennett Walker, repetă el. Pilotează șalupe de curse, nu?

— Nu știu, am răspuns, deși știam.

Bennett și tatăl meu aveau sportul acela în comun. Ar fi putut vorbi ore întregi despre bărcile cu motor. Și, cine știe, poate că încă o mai făceau…

— Face parte din scena poloului.

— Bogat.

— Putred. Ar fi cazul să discuți cu el, am adăugat, îngrozită de acel gând.

Dădu din cap.

— Va trebui să vorbesc cu toți cei care au fost la *Players* în seara aia, până la ospătari și valeții de parcare.

Ar fi trebuit să-i spun despre Bennett și acuzațiile de viol și agresiune care i se aduseseră pe vremuri. Ar fi trebuit să-i spun și că depusesem mărturie la proces.

Ar fi trebuit să-i spun că-l iubisem cândva pe Bennett Walker. Că-l iubisem destul de mult ca să spun da când mă ceruse în căsătorie. Dar nu i-am spus nimic din toate astea. Oricum avea să le afle destul de curând.

Smulgerea tuturor acelor amintiri din țesutul cicatricial al psihicului și emotivității mele avea să fie o experiență cumplită. Voiam să amân inevitabilul cât mai mult posibil. Mă simțeam ca Harrison Ford în secvența din prologul filmului *„Raiders of the Lost Ark”,* când bolovanul gigantic se rostogolește după el în timp ce încearcă să scape din templul secret. Sfera uriașă care era trecutul și durerea mea se rostogolea spre mine, și nu puteam face nimic ca să scap.

Landry întinse mâna și mă mângâie tandru pe partea dinapoi a capului.

— Elena, îmi spuse el încet. Îmi pare rău pentru cele de azi-dimineață. Pentru Irina. Pentru felul cum m-am purtat cu tine când am ajuns la locul faptei. Nu sunt cel mai cu tact om din lume, când mă înfurii.

— Ai fost crud, am răspuns, uitându-mă drept ia el. Își mută privirea.

— Știu. Aș vrea să nu fi spus ceea ce-am spus despre demisia ta. N-am vorbit serios.

— Atunci, de ce ai spus-o?

Își căută un moment cuvintele, punând adevărul în balanță cu ceva ce cântărea mai puțin.

— Fiindcă voiam să te doară… la fel cum mă durea și pe mine.

N-ar fi trebuit să vreau să mă atingă, dar n-aveam încotro. Dacă m-aș fi putut întoarce în timp până în seara de duminică, știind ceea ce avea să se întâmple în lunea următoare, probabil că nu m-aș fi despărțit de el. Probabil

că aș mai fi amânat, numai ca să-mi acord luxul de a apela la el. Iar el probabil se aștepta s-o fac totuși, chiar și așa.

Aș fi putut să mă aplec spre el și să-l sărut. Atât de mult se apropiase. Iar apoi, el m-ar fi cuprins cu brațele, ținându-mă strâns. Și am fi intrat în casa mea de oaspeți, unde am fi ajuns în pat – fiindcă întotdeauna ajungeam în pat. Și ne-am fi epuizat unul pe altul, și poate că după aceea aș fi reușit să adorm, fără să mai visez nimic.

Chiar atunci, pe poartă intrară niște faruri. Sean, care se întorcea de la plajă.

— Ăsta-i Sean? mă întrebă Landry. Vrei să-i spun?

Am clătinat din cap, în timp ce mă ridicam în picioare.

— Îi spun eu.

— Am de vorbit cu el.

— Nu mai poate aștepta până mâine?

Se uită la ceas.

— Poate aștepta până puțin mai târziu. Acum trebuie să mănânc ceva. Plec, dar am să revin.

— Mulțumesc.

Mai vru să spună ceva, dar nu se putu hotărî. Am luat-o din loc înainte de a apuca să se răzgândească.

Cel mai bun lucru pe care-l poți face într-un moment de slăbiciune. Să pleci.

Fără nicio privire în urmă.

Capitolul 10

Landry o privi cum se îndepărta. Apoi porni pe urmele ei, la o oarecare distanță, până ajunse în ușa grajdului. Sean Avadon își parcase Mercedes-ul negru printre autovehiculele oficiale. Coborî, cu o expresie nedumerită. Elena mergea spre el. Începură să vorbească. Landry recunoscu expresiile, limbajul corporal. Nedumerirea, șocul, refuzul, apăsarea zdrobitoare a emoțiilor care însoțeau acceptarea cumplitului adevăr.

Sean o cuprinse pe Elena cu brațele, strângând-o la piept, iar Landry simți un junghi tăios de gelozie. Nu i-l ușura nici chiar faptul de a ști că Sean Avadon era gay. Nu conta că îmbrățișarea n-avea nimic romantic sau sexual. Îl invidia pe Avadon fiindcă avea voie s-o atingă.

Se întoarse în loc și urcă iar la etaj, în apartament. Weiss scotocea prin sertarele scrinului, cercetând lenjeria Irinei Markova.

— Unde-ai fost? se răsti ei la Landry, nervos.

— De ce? Vrei să ies din nou, ca să te las singur să faci laba-n rufăria intimă a unei fete moarte?

•

Tehnicianul care preleva amprentele digitale latente nici măcar nu-i învrednici cu vreo privire.

— Ai fost cu Estes, continuă Weiss. Ți-a luat muie, sau ce?

Lui Landry îi venea să-l ia în șuturi. Cu putere. Apoi, poate, să-l arunce și pe fereastră. Una dintre acestea dădea spre arenă. Se întrebă dacă Weiss îi pândise.

— Îmi dădea informații, tăntălăule. Despre ce-a făcut victima sâmbătă seara.

Telefonul începu să sune, și toți întoarseră capetele spre el, ca și cum ar fi fost o bombă gata să explodeze. Landry se duse la biroul de alături și miji ochii spre identitatea apelantului. „Privat”. Numărul nu era afișat. Când robotul intră în funcțiune, vocea Irinei îi spuse persoanei să lase un mesaj, fără niciun salut introductiv. După semnalul sonor, se auzi un torent de vorbe în rusă. Glasul era al unui bărbat.

Landry așteptă un moment, apoi ridică receptorul.

— Alo?

Rusul amuți.

— Alo? repetă Landry. Cine-i la telefon?

— Da' cine ești *dumneata?* întrebă glasul.

— O cauți pe Irina Markova?

O nouă ezitare.

— Cine întreabă?

— Detectiv Landry, de la oficiul șerifului din comitatul Palm Beach. Cu cine vorbesc?

— De ce ești la telefonul ăsta?

— Ca să vorbesc cu dumneata. Ești rudă cu domnișoara Markova?

— De ce?

— Ești sau nu ești?

— Da. E nepoată-mea.

Landry trase aer în piept, adânc, apoi îl expiră prelung.

— Domnule, cu regret vă informez că Irina Markova a decedat.

— Cum? Ce mama mă-sii zici acolo?

Nedumerirea.

— Cadavrul ei a fost descoperit azi-dimineață într-un canal din apropiere de Wellington.

— Nu se poate! Minți! Cine mă-ta ești, nebun nenorocit?

Șocul, refuzul.

— Îmi pare rău, domnule. Cadavrul a fost identificat categoric, la locul faptei, de o cunoștință.

Respirația bărbatului devenise superficială și sacadată.

— A murit? Adică vrei să spui că-i moartă? Irina?

— Da.

— Ce-a fost, un accident de mașină?

— Nu, domnule. Se pare că a fost asasinată.

— Ce? Asasinată? Da cine să-i facă asta? Ce fel de bestie i-ar face una ca asta?

— Nu știm. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră personal. Cine știe, poate reușiți să ne ajutați.

Tăcere. O tăcere prelungită. Omul mormăi ceva în rusă, ce suna ca o rugăciune. Apoi:

— O, Doamne… O, Doamne, Dumnezeule, Irina…

Apăsarea zdrobitoare a emoției care însoțește acceptarea cumplitului

adevăr.

— Domnule…? insistă Landry. Trebuie să vă notez numele și adresa. Voi avea nevoie să discut cu dumneavoastră în persoană, despre dispunerea de trupul neînsuflețit ale nepoatei dumneavoastră…

Legătura se întrerupse.

Landry închise telefonul și, cu al său, sună la comandantul de gardă al închisorii de comitat, ca să ia legătura cu un interpret de limbă rusă. Bețivi, vagabonzi și criminali de toate naționalitățile treceau cu regularitate prin arest. Era foarte important să existe oameni capabili să le traducă drepturile, să le spună cum să manipuleze sistemul, și să-i învețe toate cuvintele în engleză pe care aveau nevoie să le cunoască: „Am nevoie de un avocat”.

Landry voia să afle ce conținea mesajul pe care începuse să-l lase apelantul. N-avea de unde ști dacă era sau nu cu adevărat unchiul Irinei Markova, sau dacă singura lor verigă de legătură era limba rusă.

Mafia rusească își înfipsese rădăcinile în Miami cam prin anii optzeci și, la fel ca și kudzu, se întinsese în tot statul, infiltrându-se prin toate afacerile ilegale și corupte care existau. Rușii erau deștepți și nemiloși – o combinație înspăimântătoare.

Nu avea niciun motiv de a crede că Irina Markova ar fi avut vreo legătură cu lumea crimei, dar știa că avusese gusturi foarte costisitoare, imposibil de satisfăcut dintr-un salariu de grăjdar. Haine la ultima modă, pantofi de firmă, genți asemenea, bijuterii cu diamante…

— Ți-a dat vreun nume? se interesă Weiss.

— Nu.

— I-e rudă sau ceva…?

— Posibil. Așa a zis.

Landry se așeză la birou și luă telefonul Irinei pentru a încerca să apeleze câteva numere. Primul aparținea cuiva pe nume Alexi.

Apăsă pe *dial*. Telefonul de la celălalt capăt al conexiunii începu să spune. Nu răspunse nimeni. După patru semnale, se deschise mesageria vocală.

— „Nu pot vorbi acum. Lăsați mesaj”.

— Bingo, șopti Landry.

Câștigase din prima. Glasul era același. Acum, avea și un prenume cu care să-l asocieze: Alexi.

Se auzi beepul.

— Domnule, sunt detectivul Landry, am revenit cu un telefon. Cadavrul nepoatei dumneavoastră a fost dus la cabinetul de medicină legală din *Complexul de Justiție Penală* al Comitatului Palm Beach, pe Gun Club Road, 3126 West Palm Beach. Mâine i se va face autopsia. Îi veți putea ridica rămășițele pământești la sfârșitul săptămânii. Vă rog să mă sunați când puteți.

Îi dădu numărul său de mobil și închise.

— L-ai luat numărul? întrebă Weiss.

— Nu.

Landry se lăsă pe vine și scoase din priză cablul telefonului.

— Eu mă întorc la birou, spuse el.

Luă telefonul, îl înfășură cu cablul și porni spre ușă.

— Și eu ce să fac? se răsti Weiss, iritat că rămânea de izbeliște.

— Du-te-acasă. N-am nevoie de tine.

Landry coborî scara în spirală și ieși din grajd. În casa Elenei ardeau luminile, dar în cea mare, nu. Probabil că Sean era cu ea. Probabil că beau ceva împreună. Avadon îi punea întrebări. Elena îi dădea raportul amănunțit. Își împărtășeau neîncrederea, șocul, durerea.

Știa că nu era invitat și el. Dacă încerca să li se alăture, Elena s-ar fi înfuriat îngrozitor. Era un străin pentru ei, iar ea oricum nu-l dorea acolo. Luase această hotărâre. Nu voia o relație, n-avea nevoie de el. Landry se și mira că-l lăsase s-o mângâie pe ceafă, în timp ce stăteau pe bancă. Un moment de slăbiciune. Ar fi vrut să dureze mai mult.

Izgonindu-și gândul, se urcă în mașină și porni motorul. Avea o treabă de făcut, iar noaptea abia începuse.

•

Alexi Kulak ieși pe ușa din spate a barului și începu să se plimbe încoace și încolo. Înainte și înapoi, înainte și-napoi, mereu aceiași patru pași, iar și iar, ca un animal în cușcă. Nu mai auzea zgomotul din bar, acoperit de vâjâitul din capul lui. Nu era conștient nici de împrejurimi, știind doar că era noapte și că singura lumină venea de la un bec de deasupra ușii barului.

Irina moartă. Nu era cu putință. Așa ceva n-avea cum să se fi petrecut. Nu voia să creadă. Trebuia să fie vreo greșeală.

Îi era rău, și se simțea furios și… și pierdut. Lui nu i se întâmplau asemenea lucruri. El era întotdeauna cel stăpân pe situație. În jur, lumea

mergea după regulile lui, cu permisiunea lui. Era de neconceput ca în lumea lui să intre cine știe cine și să facă grozăvia aia. Așa ceva era pur și simplu imposibil.

Cu mâini tremurătoare, își scoase telefonul celular din buzunar și apăsă pe numărul mobilului ei. Nu conta că sunase deja de două ori la acel număr și imediat îi răspunsese mesageria vocală.

— „Aici Irina. Lăsați vă rog un mesaj”.

Aștepta nerăbdător beepul.

— Irina? Irina, răspunde naibii la telefon! Răspunde-mi odată! Răspunde-mi! răcni el în aparat, continuând să se plimbe pe loc. Sudoarea i se prelingea pe frunte, intrându-i în ochi. Avea părul năclăit tot, iar inima-i bătea cu putere.

— Irina? Irina!

O strigă pe nume de mai multe ori, până când nu se mai auzi decât un țipăt îndurerat, de animal sălbatic.

Alexi Kulak era cunoscut pentru puterea sa de a-și stăpâni emoțiile. Majoritatea oamenilor ar fi spus că nici nu le avea, dar nu era adevărat. În acel moment, cunoștea genul de suferință de care numai moartea te poate scăpa. În acel moment, îl încerca o furie capabilă să pârjolească pământul cu toate cele de pe suprafața lui. În acel moment, simțea soiul de neputință care strivește spiritul.

Irina era moartă. Acum nu se mai îndoia. Îi simțea absența forței vitale. Goliciunea aceea era ca o nicovală grea, care-l apăsa zdrobitor.

Telefonul îi căzu din mână, ricoșând pe asfaltul crăpat. Își duse mâinile la față, simțindu-și fierbințeala lacrimilor, apoi se lăsă în genunchi și căzu înainte, fără să-i pese de costumul croit impecabil pe care-l purta.

Ce conta, un costum? Nu însemna nimic. Nimic nu mai avea sens pentru el. Irina era moartă, ucisă, pierdută, viața îi fusese smulsă din trup și sfărâmată. Zăcea aruncată ca un hoit de animal, într-un canal împuțit.

Acum nu mai conta decât că cineva trebuia să plătească pentru moartea ei. Avea să-i dea el de urmă. Avea să-l găsească, iar individul urma să sufere în toate felurile care se pot concepe, până ajungea să se milogească și să-și cerșească moartea.

Lucrul ăsta Alexi Kulak îl promitea și toți știau că Alexi Kulak era un om de cuvânt.

Capitolul 11

Telefonul celular era încrustat cu cristale roz. Foarte copilăros, ceea ce-l surprindea. Irina nu fusese în niciun alt sens infantilă. Era mai matură decât anii ei, călită într-un fel la care nimeni nu s-ar fi așteptat. Un suflet îmbătrânit înainte de vreme, cum ar fi spus unii.

El nu credea în suflete.

Tonul de apel al telefonului era un semnal clasic, melancolic.

Toată seara sunase. Așteptă câteva momente, după terminarea frazei muzicale, și deschise telefonul. Pe display era scris anunțul unor mesaje vocale. Atinse butonul de activare și ascultă.

Erau trei mesaje, toate în rusă, toate de la același bărbat. Tonul primului mesaj era calm. În al doilea se simțea tensiunea – tensiunea și nerăbdarea. Al treilea era disperat, în panică.

Salvă mesajele, apoi parcurse meniul până la „setări” și „mesagerie vocală”.

„Aici Irina. Lăsați vă rog un mesaj”.

Apăsă iar pe buton.

„Aici Irina. Lăsați vă rog un mesaj… Aici Irina. Lăsați vă rog un mesaj… Aici Irina. Lăsați vă rog un mesaj… Aici Irina. Lăsați vă rog un mesaj…”

Capitolul 12

Făcusem duşul, îmi băusem paharul, dar oricât eram de obosită, nu m-am dus la culcare după plecarea lui Sean. Ce rost ar fi avut? Aş fi dormit pe apucate vreo două ore – dacă reuşeam să adorm cât de cât. Pe la două noaptea aş fi început să mă învârtesc prin casă, fără a încerca să mă mai culc, ştiind că în pat mă aşteptau coşmarurile.

Puţin gel pentru păr. O pereche de jeanşi negri strânşi pe picior, un tricou negru simplu, sandale sexy. Rimel, ruj şi cercei cu diamante. Măcar arătam prezentabil, deşi nu mă simţeam în stare de interacţiuni publice.

Maşina lui Landry coti pe alee. O parcă şi stătu lângă ea câteva momente, uitându-se în direcţia mea. Îl priveam prin obloanele întredeschise ale ferestrei de la dormitor. Apoi se întoarse şi o luă spre casa lui Sean.

Am aşteptat vreo două minute, după care am plecat, conducând maşina cât mai încet, în speranţa că nimeni nu mă auzea.

La *Players* era linişte în serile de luni. Am intrat în bar, ocolind ringul de dans unde o duzină de oameni erau destul de beţi ca să-şi fi pierdut orice inhibiţii. Barmanul, un tânăr focos, cu ochi negri şi umbra bărbii pe obraz, se apropie de cum mă văzu aşezându-mă lângă capătul tejghelei.

— Cu ce să vă servesc, doamnă?

— Pentru început, poţi să nu mă iei cu „doamnă”, scumpişor, am replicat cu un zâmbet răutăcios, arcuindu-mi în sus colţul drept al gurii. Cum te-aştepţi să-ţi faci de cap cu femeile mai coapte ca tine, dacă le tratezi ca pe mătuşica Biddie?

Tânărul zâmbi. Avea o dantură desăvârşită.

— Ce-oi fi crezut?

— Habar n-am. Şi acum, poţi să-mi aduci o votcă Ketel One cu tonic şi multă lămâie.

— S-a marcat.

Se întoarse să-mi pună băutura. Cineva uitase un pachet de ţigări pe bar. M-am servit cu una, simţindu-mă vag vinovată, nu fiindcă o furasem, ci pentru că fumam. Scârbos năravv. Când îmi aduse paharul, l-am întrebat cum

îl chema.

— Kayne Jackson.

— Kayne Jackson. Dumnezeule, ești un star de soap care așteaptă să fie descoperit! am exclamat. Kayne Jackson, eu sunt Elena Estes.

Am sorbit din băutură, savurând-o, și am oftat.

— E o mare plăcere să te cunosc. Ai fost de serviciu aici sâmbătă seara?

— Da' de ce?

Printasem fotografiile de pe telefonul celular a lui Lisbeth Perkins. I-am arătat-o pe cea cu Irina așezată între Jim Brody și Bennett Walker.

— Ai văzut-o pe fata asta?

— Mhm. E Irina. Umblă mereu cu de-alde ăștia. O puicuță hot, da' la mine nici nu s-ar uita.

— Crezi c-o fi avut vreo problemă cu vederea?

— Cred că n-am eu portofelul destul de mare.

— Aha… Una din alea… Caută să-și tragă un bărbățel bogat?

Kayne Jackson ridică din umeri.

— Întâmplător, ai văzut când a plecat?

— Nu, n-aș putea să zic. Era ziua lui Jim Brody. Se adunase ditamai menajeria aicea. De ce? mă privi el cam bănuitor. Ești polițistă, sau ceva?

Am mai luat o înghițitură din pahar și am tras încă un fum din țigară.

— Sau ceva… Părea să aibă vreo problemă cu cineva?

— Nu. Se distra, răspunse el, apoi păru să-și amintească mai mult. Ea și Lisbeth Perkins s-au certat nu știu de ce, în hol. Lisbeth s-a supărat și a plecat. Cred că era în jur de unu.

— A plecat cu cineva?

— Singură.

Formația tocmai luase o pauză, așa că la bar se adunau mai mulți oameni. Kayne Jackson se scuză și se duse să-i servească.

— Îți place țigara mea?

Glasul era cald și mătăsos ca un brandy fin, aproape seducător, puțin amuzat. Cu accent străin, spaniol.

L-am privit cu coada ochiului, în timp ce expiram un fuior de fum.

— Păi, da, îmi place, mulțumesc. Vrei și tu una? i-am oferit eu pachetul.

În ochii negri îi luci o luminiță.

— Mulțumesc. Ești mult prea generoasă, señorita.

— Señorita. I-ai putea da o lecție juniorului aci de față. M-a luat cu

„doamnă”.

Mă privi șocat și dezaprobator.

— Nu, nu. Așa ceva e inacceptabil.

— La fel am zis și eu.

Zâmbi, cu genul de surâs care ar trebui să aibă nevoie de autorizație legală, din cauza impactului pe care-l poate avea asupra femeilor luate pe nepregătite.

— Nu ne-am cunoscut.

I-am întins mâna.

— Elena Estes.

Mi-o luă ușor, o întoarse și-mi atinse dosurile degetelor cu buzele, fără să-mi slăbească ochii din privire.

— Juan Barbaro.

Barbaro. Marele om. Domnul jucător de zece puncte. N-am reacționat, doar ca să văd ce făcea. Nu părea să-i pese. Magnetismul sexual crud pe care-l răspândea ca pe o aură nu scăzu câtuși de puțin.

— Estes, repetă el. Nu știu de ce, dar am impresia că știu numele ăsta.

Am ridicat din umeri.

— Mă rog, pe mine nu mă cunoști.

— Acum te cunosc.

Contact vizual. Direct, consistent, de mare efect. Avea ochii mari și întunecoși, cu gene negre, luxuriante.

— Ce aduce o femeie frumoasă aici, singură, într-o seară atât de plicticoasă?

M-am uitat la fotografiile pe care le adusesem cu mine; mă săturasem să mai continui jocul.

— Caut să înțeleg ceva de neînțeles, am răspuns.

Am ridicat o fotografie, arătându-i-o, ca și cum ar fi fost o carte de tarat.

Umerii lui lați se cam înmuiară, și făcu o mutră tristă, în timp ce-mi lua fotografia din mână.

— Irina.

— O cunoșteai.

— Da, desigur.

— A fost găsită moartă, azi.

— Știu. Mi-a spus grăjdărița noastră, Lisbeth. Erau prietene foarte bune. Biata Beth e distrusă. Nici nu-ți vine să crezi că ceva atât de violent, de

îngrozitor, i se poate întâmpla unei persoane pe care o cunoști. Irina… așa de plină de viață și de foc, cu un caracter atât de puternic…

Clătină din cap, oftând, cu ochii închiși.

— O cunoșteai bine? l-am întrebat.

— Nu prea bine. Ne vedeam pe la petreceri, ne salutam, mai schimbam câte o vorbă, două… Și tu?

— Lucram împreună. Eu am găsit-o.

— *Madre de Dios*… șopti el. Îmi pare foarte rău.

— Și mie.

Barmanul îi aduse un pahar fără ca el să i-l fi cerut, iar Barbaro sorbi prelung.

— Asta a fost ultimul loc unde a văzut-o cineva în public, am continuat. Îți amintești dacă ai văzut-o în noaptea aia?

— Era ziua de naștere a *patron*-ului meu, domnul Brody. Toată lumea se distra de minune. Genul de distracție care te face să nu ții minte prea bine, recunoscu el. Dar știu că Irina a fost aici. Am stat de vorbă.

— Despre ce?

— Nimicuri.

Mă privi lung, curios.

— Pentru cineva care lucrează la grajduri, vorbești cam ca o polițistă.

— Mă uit mult la televizor.

— Lisbeth zicea că Irina a fost omorâtă. E adevărat.

— Detectivii așa cred.

— O crimă… Treburile astea… n-ar trebui să se întâmple în Wellington.

Wellington, Palm Beach, Hampton – micile Cameloturi ale bogătașilor de pe Coasta de Est. Locurile unde fiecare zi și fiecare seară ar trebui să fie pline numai de distracții, plăceri și frumusețe. Niciodată ceva atât de hidos ca un omor.

— O fată a fost omorâtă la terenurile de prezentare, anul trecut, am continuat. Sufocată cu fața în jos într-o boxă, în timpul unei tentative de viol.

— Serios? Nu țin minte să fi auzit – dar, în fond, lumea mea e în altă parte. Nu știu aproape nimic din ceea ce se întâmplă în afara terenurilor de polo. Și ce crezi, s-ar putea să fie vreo legătură între cele două crime?

— Nu, am răspuns, nu e nicio legătură.

— O cunoșteai și pe fata aia?

— De fapt, da.

Jill Marone. O fată afurisită, cu ochi de scroafă. Mincinoasă și hoață. Tot grăjdăriță, și ea.

Barbaro își arcui o sprânceană stufoasă.

— E o coincidență foarte stranie.

Am zâmbit forțat, deși gândurile mi se abătuseră dintr-odată pe alt drum.

— Poate-ar fi bine să te mai gândești dacă vrei să faci cunoștință cu mine sau nu.

— N-aș crede, domnișoară Estes, mă luă el cu blândețe de mâna stângă, ridicând-o ca să-mi examineze mai bine degetul inelar gol.

Formația se încălzea din nou. Pauza se terminase. Barbaro privi spre estradă, încruntat.

— Vino cu mine, mă chemă el, coborând de pe taburetul înalt de la bar. Mâna mea încă mai era într-a lui.

— N-ar fi foarte înțelept din partea mea, am răspuns. Dacă stăm să ne gândim că există un criminal care umblă liber…

— Nu te duc în niciun loc unde n-au să fie martori.

Mă conduse în hol, iar de acolo am coborât la restaurant unde la ora zece și jumătate mai erau ocupate destule mese. Toți îl recunoșteau pe Barbaro. Nu mă îndoiam că una dintre nenumăratele caricaturi înrămate ale starurilor polo celebre, de pe pereți, era a lui.

Am ieșit pe terasă. Acolo, îi șopti ceva unui ospătar, care plecă grăbit.

— E mai bine așa, da? mă întrebă, trăgându-mi un scaun. Dintr-odată toată zarva aia dinăuntru a început să mi se pară foarte nepotrivită.

— Da, parcă nici n-ar fi adevărat: să-i vezi pe alții cum se distrează… Tragedia mea n-a avut niciun efect asupra vieților lor.

— Într-adevăr. N-au ce face, dacă nu știu. Locurile vesele nu le sunt destinate celor în doliu.

Ospătarul reveni cu o sticlă de vin spaniol roșu și două pahare.

— Nu argentinian? l-am întrebat.

— Nu. Și nici eu nu sunt. Sunt spaniol get-beget.

— Interesant, să fii spaniol într-un sport dominat de sud-americani.

Barbaro zâmbi.

— Argentinienilor nu li se pare c-ar fi la fel de interesant. Ticăloși înfumurați ce sunt…

— Nu mă îndoiesc că și ei ar zice același lucru despre toți spaniolii.

Zâmbi.

— Fără discuție.

Am sorbit din vin. Era foarte bun. Cald, mătăsos, ca fumul, cu un buchet blând, prelung…

— De unde, din Spania? Din sud? Din Andaluzia?

— Din nord. Pedraza. Castilia.

— Frumoasă regiune. Nu e tocmai un leagăn de poloiști.

— Cunoști España?

— Am fost trimisă acolo pentru un semestru, când aveam șaisprezece ani și-mi scandalizasem familia – în ce fel, nici eu nu mai știu… Cumva, părinților mei nu le-a dat prin minte că și în străinătate puteam fi la fel de scandaloasă.

— Și erai?

Am ridicat din umeri.

— Dacă ți se pare scandalos să dansezi în pielea goală cu fiul unui diplomat, în fântâna arteziană din Plaza de Canovas del Castillo.

Barbaro râse.

— Sunt sigur că erai favorita întregului Madrid!

— Tinerețea mea irosită.

— Și acum ești altfel?

Am privit peste un teren de polo luminat de lună, gândindu-mă că de-atunci păreau să fi trecut două vieți de om, și abia dacă mai puteam să-mi amintesc măcar o părere vagă despre ceea ce însemna să fiu atât de rebelă.

— Iartă-mă, spuse el încet, punându-și mâna peste a mea. Nu e seara cea mai potrivită pentru…

— Mă gândeam doar că Irina nu era foarte diferită de mine, așa cum eram la vârsta ei. Încăpățânată, cu opinii ferme…

— Pasională, hotărâtă, completă el; înălță o sprânceană. Cred că nu era prea diferită nici de tine, așa cum ești acum.

— Într-adevăr.

— De-asta ai venit aici astă-seară. Puțin contează șocul de a o fi găsit, puțin contează povara durerii. Te afli aici ca să găsești niște răspunsuri, să lupți pentru ea, într-un fel. Nu-i așa?

— Așa e.

Am sorbit încă o înghițitură de vin.

— Sâmbătă noapte… ai observat întâmplător un bărbat înalt, în jur de

cincizeci și cinci de ani, cu părul negru și cărunt la tâmple? Belgian.

Barbaro clătină din cap.

— Nu. Are și un nume, omul ăsta?

— Sunt sigură că are mai multe. Mă îndoiesc că ar fi atât de prost încât să-l folosească pe cel pe care oamenii l-ar putea recunoaște: Tomas Van Zandt.

— N-am auzit niciodată de el. Ar fi trebuit?

— Nu. E cineva pe care Irina avea pică.

Dealerul de cai pe care încercase să-l pocnească-n cap cu o potcoavă, anul trecut, în grajdul lui Sean. Van Zandt, care fusese suspectat de moartea fetei de pe terenurile de prezentare, dispăruse pur și simplu la două zile după crimă. Nici Van Zandt și nici mașina închiriată cu care circula nu mai apăruseră vreodată. Întotdeauna suspectasem că abandonase mașina și plecase din țară cu vreun avion cargo plin de cai – un lucru șocant de ușor de făcut, în ciuda întregului tapaj făcut de mass-media apropo de securitatea patriei.

Și dacă se întorsese? Irina știa prea multe despre el. Îl acuzase că ținea o fată cunoscută de ea ca sclavă sexuală, într-o rulotă din Belgia. Pentru modul sucit de a gândi al lui Van Zandt, cel mai grav aspect al acuzațiilor ei consta în posibilul pericol față de reputația lui publică.

— Ai observat când a plecat de la petrecere? am întrebat. Mai era cu cineva?

— N-aș putea să spun. Țin minte că a dansat. Cu Jim Brody. Toate fetele tinere au dansat cu el.

— Animal de petrecere. Domnul Brody are și o doamnă Brody?

— Mai multe. La timpul trecut – toate.

— Îi plac fetișcanele?

Barbaro ridică din umeri, cu cel mai european aer.

— E bărbat, nu?

— Cât de mult o plăcea pe Irina?

Se încruntă la mine.

— Doar nu-l crezi în stare de așa ceva.

— De ce nu l-aș crede?

— Señor Brody e un om foarte puternic, și foarte bogat. Poate avea tot ce-și dorește.

— Și crezi că un om bogat n-ar comite o crimă cu violență?

Sprâncenele lui negre se îmbinară, într-o expresie mai degrabă de nedumerire sau frustrare, decât de iritare.

— N-are nevoie să forțeze femeile, nici să le omoare.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Irina n-avea nicio legătură cu „nevoile”, domnule Barbaro, am precizat. Acolo era vorba de putere și control. Ce animal știe mai multe despre putere și control, decât un om bogat?

Barbaro clătină din cap și-și ridică mâinile, ca pentru a-mi respinge teoria.

— Nu, nu, nu… Numai un psihopat ar face asemenea lucruri: să ucidă o femeie tânără, și să-i arunce cadavrul ca pe un gunoi…

Mi-am proptit bărbia în palmă, cu cotul rezemat de tăblia mesei, privindu-i chipul, uimită de convingerea lui că ucigașii nu se puteau ascunde și prin păturile superioare ale societății, deși știam că mulți oameni aveau asemenea prejudecăți. Nu le înțelesesem nicicând, și nici n-aveam să le înțeleg vreodată.

— Cum crezi dumneata că arată un ucigaș, domnule Barbaro? l-am întrebat. Îți închipui că are părul lung și lățos și ochii injectați? Barba nerasă, cicatrice, tatuaje? Crezi că fiecare asasin, fiecare violator, arată ca un monstru? Pot să te asigur că nu poate fi nici vorbă de așa ceva. Creaturile periculoase pot fi incredibil de frumoase.

— Într-adevăr, răspunse el încet. Așa este. Pot fi. Spune-mi, Elena, vorbești din experiență? Aș fi dezolat să aflu că da.

— Povestea asta, noul meu prieten, e pentru altă dată. Oricât de fascinant ești, lucru de care nici nu mă îndoiesc, am avut o zi grea.

— Ai dreptate, se ridică el, odată cu mine. Dă-mi voie să te conduc până afară. Cum spuneai, prin orașul nostru umblă liber un criminal.

— Și cum pot ști că nu ești tocmai dumneata acela?

— Sunt vinovat de multe lucruri, Elena, recunoscu el. Dar nu și de asta. Am un alibi.

— Serios?

— Da, continuă el, în timp ce porneam prin restaurant, punându-mi o mână la baza spatelui, într-un gest nevinovat și nepremeditat. Mărturisesc că băusem cam mult în noaptea aceea. M-am dus acasă la o cunoștință, aici în Polo Club, ca să-mi ispășesc păcatele prin somn.

— Și va garanta ea pentru dumneata, nu mă îndoiesc, am spus, în timp ce urcam scara.

— Va garanta *el* pentru mine. Niciunul dintre noi nu era destul de treaz ca să facă față femeilor. Mi-am petrecut noaptea pe masa lui de biliard, idee care pe moment mi se păruse excelentă. A doua zi dimineață, îmi cam schimbasem părerea.

— Și prietenul ăsta are și un nume?

— Sigur că da, mă încredință el, tocmai când ajungeam în holul de la intrare.

Nici chiar un regizor de la Hollywood n-ar fi putut sincroniza mai precis mișcările. Ușa din față se deschise și Barbaro spuse, râzând:

— Vorbești de lup…

Curat lup!

Am simțit că înghețam, privind chipul omului care asigura alibiul lui Juan Barbaro.

Bennett Walker.

Capitolul 13

Cabinetul de autopsii din clădirea centrului de medicină legală al Comitatului Palm Beach nu fusese niciodată un loc pe care lui Landry să-i placă să-l viziteze. Dar aceasta făcea parte din meseria lui – era o sarcină obligatorie, după cum o considera, deși i-ar fi pasat-o bucuros lui Weiss.

Weiss era ca elevul ciudat din laboratorul de științe, care ținea morțiș să disece el broaștele tuturor celorlalți – uite de-aia! Dar, din clipa când i se dădea comanda unui caz, Landry devenea susținătorul victimei. Sarcina lui era aceea de a se îngriji ca persoanei respective să i se facă dreptate. Și, în acest scop, trebuia să știe, să vadă cu ochii lui, tot ce se putea afla despre victimă – cum trăise și cum murise.

Stătea lângă masa de autopsie, vis-à-vis de medicul legist, cu halat, cizme, mănuși, bonetă și mască. Numai ochii li se vedeau, amândurora.

Medicul era Mercedes Gitan, legist șef, mai exact. Șansa ei fusese plecarea predecesorului la o catedră călduță de la Universitatea din Miami. Dacă cei aflați la putere în comitat aveau un dram de minte, îi ofereau postul definitiv.

— Vezi aici? întrebă ea, arătând rana căscată în locul unde aligatorul mușcase o bucată mare de țesuturi din partea inferioară a torsului Irinei. E o secțiune a capului de femur. Aligatorul l-a frânt ca pe un oscior de pui. Incredibil, ce putere poate să aibă în fălci – între o mie două sute și două mii de livre-forță. Egală cu greutatea unei automacarale mici.

— Aș prefera să fiu sub automacara, decât în botul lui, replică Landry.

— Ba bine că nu. Am autopsiat două victime ale atacurilor de aligatori recente. Nu e deloc o moarte plăcută. Nici nu pot să-mi imaginez groaza pe care o simțeau oamenii ăia. Cred că partea cea bună e că victima noastră de-aici nu mai simțea de mult nimic, când a fost atacată – de al doilea animal, vreau să zic, adăugă Gitan, cu o voce sumbră.

Oftă adânc, clătinând din cap, în timp ce se uita la fața Irinei Markova, cu ochii și buzele mutilate.

— Astea-s cazurile cele mai grele pentru mine. Dealeri de droguri și violatori pot să secționez și să mărunțesc cât e ziua de lungă. Ăia știu în ce se bagă, când fac ceea ce fac. Asta-i o victimă pură. N-a căutat-o cu

luminarea, ca alții.

— Am cunoscut-o puțin, spuse Landry. Doar cât să ne dăm bună ziua. Era cunoștința unei prietene.

— Îmi pare rău. Nu e nevoie să stai aici, James. Pot să te sun mai târziu.

— Nu. Sunt dator să stau. E victima mea. Mă știi cum sunt.

— Superstițios?

Landry ridică din umeri, fără să-și ia privirea de la cadavru.

— Am nevoie să văd cu ochii mei ce-au pățit. Simt… simt că le sunt dator să fiu aici, cel puțin în partea asta, înțelegi? O nebunie, mm?

— Deloc. O dovadă că încă mai ești uman. Întotdeauna îmi zic că atunci când voi începe doar să număr cadavrele, fără să mă mai gândesc la ele ca la niște ființe omenești, va însemna că a venit vremea să încep să mă gândesc la o altă carieră. Sigur, nu mă implic emoțional – nu poți să faci așa ceva și să rămâi cu mintea întreagă. Dar e un semn de respect la adresa lor să le știu măcar numele.

— Îți mulțumesc că ai luat-o tu în primire pe asta, spuse Landry.

O sunase personal ca s-o roage. Se cunoșteau de vreo șase, șapte ani, Landry îi urmărise ascensiunea profesională, știa că era foarte competentă și meticuloasă. Cazul nu se anunța deloc ușor. Gitan urma să sistematizeze toate detaliile, oricât de neînsemnate ar fi părut. Nu lăsa să-i scape nimic.

— Ei, cine are nevoie să-și mai trăiască și viața personală? comentă ea. Și-n plus, după tine, m-au mai sunat și primarul din Wellington, primarul din West Palm, primarul din Palm Beach, șeriful, procurorul de stat și încă vreo șase ștabi.

Landry râse fără chef.

— Pe toți îi doare-n cot când vreunui țopârlan din Loxahatchee îi zboară cineva creierii. Pe când o femeie tânără și frumoasă, strangulată și aruncată într-un canal, nu face deloc bine la turism, nu-i așa…? Nu putem lăsa un ucigaș să zburde liber în plin sezon!

Gitan se uită la ceas și pufni nervoasă.

— Unde naiba-i Cecil? UNDE NAIBA-I CECIL!

— Așteptam doar să zbieri, șefa.

Asistentul lui Gitan, un travestit negru înalt de doi metri și ceva, intră în cabinet. Chiar și cocoțată pe taburetul de lângă masă, Gitan trebuia să-și aplece capul pe spate ca să se uite la el.

Procesul începu cu examenul extern al cadavrului. Gitan vorbea încet în

microfon, identificând victima, consemnându-i vârsta, statura, greutatea, sexul, culoarea părului. Culoarea ochilor nu putea să i-o definească, pentru că nu mai rămăsese nimic din ei.

Landry privea mâna fetei, unghiile, încă lăcuite impecabil într-un roșu vibrant, în pofida timpului petrecut în apă. Vreo două erau rupte. Spera să și le fi înfipt în ucigaș. Și mai spera și ca Gitan să descopere ceva care avea să sugereze acest lucru – celule epidermice, o particulă microscopică de sânge, suficient pentru stabilirea unui profil A.D.N.

Trupul stătuse un timp în apă dar, dacă nu cumva peștii se apucaseră de făcut manichiură, puteau fi unele șanse să mai rămână sub unghii ceva intrat acolo.

Analiza probelor de acest tip avea nevoie de timp. Profil A.D.N., serologic, toxicologic… În viață nu-i ca la televizor. Chiar și în regim de urgență, aveau să treacă zile, dacă nu chiar săptămâni, până la sosirea rezultatelor. Și chiar dacă obțineau un profil A.D.N. al făptuitorului, ar fi fost util imediat numai dacă individul mai comisese vreun alt delict și figura în banca de date națională.

Gitan examina centimetru cu centimetru trupul fetei. Fiecare semn, fiecare tăietură, fiecare vânătaie era măsurată și fotografiată. Landry spera să se găsească și niște urme de mușcături. Niciun avocat al apărării nu putea să le conteste în instanță. Erau la fel de folositoare ca amprentele digitale.

— Astea ce crezi că sunt, mușcături? întrebă el, arătând câteva semne semicirculare din jurul aureolei sânului stâng pe care-l cerceta prin ochelarii de citit, aplecat ca să le vadă cât mai de aproape.

— S-ar putea, confirmă Gitan. Forma corespunde, dar nu văd urmele individuale ale dinților. E posibil s-o fi mușcat prin ceva, cum ar fi niște cearșafuri sau o pătură subțire, ca să estompeze semnele. Poate că l-a dus mintea.

— Poate că a mai făcut-o și înainte, completă Landry.

Era o idee tulburătoare. Nu discutau despre vreun nemernic oarecare, în călduri, care nu suporta să fie refuzat. Nu era vorba de o situație scăpată de sub control, ci de o faptă săvârșită metodic, care avea nevoie de gândire organizată și destul sânge rece, în focul momentului, pentru a lua măsuri de prevedere împotriva auto-incriminării.

Gitan trecu la urmele legăturii din jurul gâtului.

— Ce crezi c-o fi fost asta? întrebă Landry. O frânghie? Un cablu?

— Mai întâi, răspunse Gitan, avem urme ale degetelor mari de ambele părți ale laringelui. Vezi aici? Știm, așadar, că ucigașul a sugrumat-o manual, la un moment dat, în timpul atacului. Dar apoi, mai avem și urmele de legătură. Cablu n-a fost. Abraziunea e prea accentuată. Trebuie să fi fost un obiect cu textură aspră. Dacă a fost o frânghie, era destul de subțire. Nu văd niciun fel de fibre naturale, dar să nu uităm că a stat în apă. Ar fi exagerat să ne așteptăm să mai găsim fibre. Sau, la fel de posibil e și să fi folosit o coardă sintetică. De nylon, eventual.

Uitându-se printr-o lupă cu lanternă, studie îndelung brazdele adânci lăsate în pielea gâtului fetei. Pe alocuri, pielea se fisurase.

— Hmm, făcu ea, în timp ce lua o pensetă și, cu mare grijă, culegea ceva dintr-o rană.

— Ce este?

— Un cheguleț de sânge uscat. Uite.

Landry privi prin lupă cojița. În ea erau prinse câteva fibre atât de mici, încât aproape că nici nu se puteau vedea cu ochiul liber. Scurte, infim de subțiri, închise la culoare. Aproape ca niște firicele de păr.

— După ce-l bagă la microscop, șoarecii de laborator vor avea niște răspunsuri, spuse Gitan.

— Mă mir că ai găsit fie și atât, comentă Landry.

— Uneori, mai avem și noroc. Ucigașul n-a aruncat-o imediat. Rănile au avut timp să se usuce și să se întărească.

Când Gitan fu convinsă că examinaseră fiecare milimetru din partea anterioară a trupului, Landry îl ajută pe Cecil să întoarcă fata cu fața în jos. Gitan îi dădu la o parte părul, pentru a-i examina eventualele urme de pe ceafă. Nu exista niciuna.

— Okay, spuse ea. Sau a existat ceva în spatele ei, între ea și ucigaș, sau poate acesta stătea deasupra ei, ținând-o imobilizată jos cu legătura de la gât.

— Știu din experiență că ucigașii de soiul ăsta vor să vadă fața victimei în timp ce se sufocă, preciză Landry. Spaima îi excită. Imaginea ochilor din care se stinge viața le dă o senzație de mare putere.

— Mie mi se pare că a strangulat-o până la leșin, apoi a lăsat-o să-și revină, numai ca s-o mai „omoare” și a doua oară.

— Un nenorocit de dement, mormăi Landry.

— A lăsat-o să zacă undeva o vreme, înainte de a o arunca în canal, mai adăugă Gitan.

Fără a mai fi împins prin sistemul circulator de către bătăile inimii, sângele fetei se adunase în josul spatelui și pe părțile dinapoi ale membrelor, formând niște vânătăi uriașe. Cadavrul rămăsese pe spate timp suficient pentru ca sângele să se coaguleze – ceea ce lua câteva ore. Indiferent ce se întâmpla după aceea, lividitatea nu se mai schimba, nici nu se muta din loc.

— Poate a trebuit să aștepte înainte s-o poată abandona, presupuse Landry. Sau poate e unul dintre nebunii ăia cărora le place să-și facă de cap cu ele după ce au murit.

Landry mai rămase acolo până când Gitan fu gata să execute incizia peste creștetul fetei. Scalpul avea să fie dat la o parte, pentru a se examina interiorul în căutarea oricăror fracturi craniene și a altor indicii de traume. Pentru asta, nu era nevoie să mai fie de față. Nu era nevoie nici să aștepte incizia principală, în formă de Y, peste torace și în josul abdomenului – și nici să se uite cum era despicat în două sternul Irinei Markova, pentru a i se putea deschide pieptul ca o stridie. Nu avea niciun motiv să vadă cum îi erau organele interne scoase din corp și cântărite.

Mai văzuse așa ceva de multe ori. Fiecare om avea ficat. Fiecare avea intestine. Și creier. Nu-l interesau. Organele erau examinate, se făceau însemnări, fiindcă asta era procedura. Dar ceea ce o ucisese pe Irina Markova nu era nicio boală, nici vreo altă anomalie internă.

Anomalia altcuiva o omorâse pe Irina – acel tip de nebunie care se instala în mințile asasinilor.

Reflectând la acest lucru, Landry porni prin parcare, spre oficiul șerifului și secția de jafuri și omucideri.

•

— A venit interpretul, anunță Weiss.

Intrară în camera de interogatoriu de unde ieșise Weiss. Bărbatul vârstnic care stătea în picioare lângă capătul mesei nu avea pe față nicio expresie inteligibilă. Chipul său prelung parcă ar fi fost sculptat în piatră. Îmbrăcat în negru, era înalt și slab, și purta o mustață albă tunsă scurt și un barbișon mic ca un triunghi ascuțit, chiar sub bărbie.

Ochiul stâng îi era de un albastru intens, iar dreptul alb lăptos, mutilat complet dar lăsat acolo, la vedere. Nu și-l acoperea cu o bandă neagră sau

cu ochelari de soare. Bătrânul preot părea să fie mândru de el, ca de o decorație hidoasă. Deasupra, sprânceana-i era brăzdată de o cicatrice.

Weiss făcu prezentările:

— Părinte Chernoff, acesta este detectivul Landry, care se ocupă și el de aceeași investigație.

Landry trecu peste nesimțirea celuilalt. Nu simțea nevoia să-și scoată scula pe masă în fața unui om sfânt, numai pentru a-l pune la punct pe Weiss.

Îi întinse mâna preotului, care avea o strânsoare foarte puternică pentru un om vizibil trecut de șaptezeci de ani. Degetele lui erau noduroase și strâmbe, ca ramurile unui copac bătrân, bătute de vânt.

— Părinte Chernoff. Vă mulțumesc că ați venit atât de repede. Din păcate, niciodată nu dispunem de mult timp, când anchetăm o omucidere.

Bătrânul preot îl privi lung, de sus, în timp ce se așezau. Landry își aminti de școala catolică, unde stătuse mult în genunchi, rostind *Născătoarea* pentru diverse încălcări ale regulamentului, sub privirea severă a Părintelui Arnaud.

— Am auzit că a murit o fată rusoaică.

Vorbea cu accent străin puternic, dar stăpânea perfect limba engleză.

— Da, părinte. Irina Markova. Lucra la o fermă de cai, lângă Wellington. Mai cunoașteți pe cineva cu numele de Markov, în zonă? Dacă are rude aici, am dori să le contactăm.

Preotul nu luă în seamă întrebarea.

— Acesta spuse el, arătând cu capul în direcția lui Weiss, mi-a pus banda de la robot.

— Da. Ne-o puteți traduce?

Din nou, preotul ignoră întrebarea, ca și cum puțin i-ar fi păsat de problemele lui Landry.

— Fata asta, era delincventă?

— Din câte știu eu, nu. De ce? Ce spune omul de pe bandă?

— Numele lui este Alexi, da? Mi-a spus acesta.

Din nou își înclină capul spre Weiss, fără a-l învrednici nici cu-o privire.

— Da, așa credem. De ce ați întrebat dacă fata era delincventă?

— Mai puneți o dată banda, vă rog.

Weiss atinse butonul aparatului, iar din boxe se auzi iar glasul rusului, în rafale sacadate.

— Spune așa: „De ce naiba nu m-ai sunat? Te-ai ajuns acum, în mă-ta, cu americanii tăi fandosiți? Nu uita cine ești, Irina. Nu uita a cui ești. Am să-ți dau o treabă de făcut. Voi plăti bine, nesătulo”.

— Recunoașteți glasul? se interesă Landry.

— Există mulți bărbați ruși pe nume Alexi, replică preotul.

— Și aveți idee cine ar putea fi ăsta?

Preotul se uită prin jur, ca și cum s-ar fi temut ca unul sau mai mulți dintre toți acei bărbați ruși pe nume Alexi să nu se ascundă prin colțuri, ascultând.

— Sunteți familiarizat cu crima organizată rusească, detectiv Landry?

— Știu câte ceva.

— Atunci, nu este nevoie să vă spun că oamenii aceștia sunt foarte violenți și necruțători. Fac de rușine comunitatea noastră. Nu toți rușii sunt bandiți.

— Dar m-ați întrebat dacă o bănuiam pe Irina Markova că ar fi.

— Există un anumit om, un om foarte periculos. Alexi Kulak e numele lui. E un lup crud și feroce. S-ar putea ca glasul acesta să fie al său.

— Și îl cunoașteți? întrebă Weiss. Știți cumva unde l-am putea găsi?

— Știu unele lucruri despre el. Este genul de om care crede că e „stăpân” peste alții și că poate face cu ei ce vrea.

Înverșunarea din tonul bătrânului părea să aibă motive personale.

— El v-a distrus ochiul? vru să știe Landry.

Preotul își trase nasul.

— Nu. K.G.B.-ul mi-a făcut-o, în tinerețe. Mi-au ars ochiul fiindcă n-am vrut să depun ca martor pentru ei. Văzusem un om furând două pâini ca să nu-i moară familia de foame. Era imediat după război. Oamenii nu aveau ce mânca. Noi, în Rusia, ne temeam numai de K.G.B. Bandiți nu existau. Acum K.G.B.-ul nu mai există, dar e plin de bandiți. Și nici așa nu e bine.

— Cunoașteți pe cineva care ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Alexi Kulak? întrebă Landry.

— Știu pe cineva. Dar nu se va învoi să vorbească cu dumneavoastră.

— Dacă se teme, putem discuta și la telefon, propuse Weiss. În momentul de față, nu încercăm decât să-l găsim pe acel Alexi.

Bătrânul preot se ridică de pe scaun. Rămase pe loc, drept ca un vătrai, arătând impresionant în sutana lui neagră, cu guler clerical.

— Nu va vorbi cu dumneavoastră, reluă el, fiindcă Alexi Kulak i-a tăiat

limba.

Capitolul 14

În imaginația mea, îmi închipuisem mereu că aveam să fiu pregătită pentru acest moment, că avantajul urma să fie de partea mea, că știam exact ce să spun. Mă vizualizam pe mine însămi ca fiind puternică și stăpână pe situație, neafectată de apariția lui arătând ca un milion afurisit de dolari. Iar Bennett Walker ar fi fost cel luat prin surprindere, descumpănit și zguduit, incapabil să scoată o vorbă. Dar nici pomeneală de așa ceva.

Intră pe ușă cu un aer hotărât, atent la prietenul și alibiul său, Juan Barbaro. Timpul și stilul de viață îi brăzdaseră chipul, dar într-un fel pe care femeile îl pot găsi atrăgător. Încă mai avea tot părul pe cap – brunet, ondulat, căzându-i peste ochi. Încă mai avea și un trup de atlet – înalt, lat în umeri, îngust în șolduri. Era îmbrăcat impecabil – pantaloni albi, sacou, cămașă neagră cu dungi descheiată la gât. Vlăstarul aristocratic bătător la ochi, doar atât de răvășit cât să arate mai sexy.

Aruncă o privire spre mine, în treacăt, fără să mă recunoască.

Acum eram o persoană cu totul diferită de fata pe care o cunoscuse. Nu mai aveam coama de păr negru zburlit, zâmbetul ce părea să caute necazul cu luminarea, lucirea aventurieră din ochi. Pe-atunci, mă simțisem vibrantă, însuflețită de prima dragoste, inocentă – măcar în cuget, dacă nu și în fapte.

Douăzeci de ani înseamnă o perioadă îndelungată. De când nu-l mai văzusem, se întâmplaseră multe în viața mea. Și totuși, o parte din mine era ofensată că nu mă recunoscuse din prima clipă, că nu se oprise ca trăsnit, palid, începând să se bâlbâie. Fusesem atât de neînsemnată pentru el încât nici nu-și imaginase vreodată acest moment? Ochii care nu se văd se uită… Orice amintire neplăcută e mai bine să rămână în trecut.

— Juan, scumpule, spuse el, apucând mâna lui Barbaro și începând să i-o scuture energic, ca un politician. Mi-ai putea acorda câteva momente…

— Unde ți-s bunele maniere, prietene? îl întrerupse Barbaro. Mă ține de braț o domnișoară fermecătoare, în caz că n-ai observat. De ce m-aș despărți de ea fie și numai pentru o clipă, ca să-mi pierd vremea cu de-alde tine?

— Scuze, aruncă Walker spre mine – nu *mie*. Dar am…

Barbaro îl ignoră.

— Elena, ăsta e bădăranul meu de prieten Bennett Walker. Bennett, frumoasa mea însoțitoare pentru seara asta, Elena Estes.

În sfârșit, mă văzu. Se uită la mine pentru prima oară, și mă văzu. Pe chipul lui apăru expresia uluită și rezervată pe care mi-o dorisem.

— Niciodată nu te-am mai văzut incapabil să-ți găsești cuvintele, Bennett, am spus, ca și cum aș fi fost calmă.

— Elena.

Ar fi vrut să se caște podeaua și să mă înghită. Ar fi vrut să se întoarcă și să iasă pe ușă. Să spele putina, numai să n-o mai vadă pe femeia care încercase să-l bage la pușcărie.

— Vă cunoașteți? se miră Barbaro. Da-n fond, de ce mă mir? Există vreo femeie frumoasă, pe-o rază de cincizeci de kilometri, pe care tu să n-o cunoști, prietene?

— A, îl știu pe Bennett de mult, am răspuns, savurând teama din ochii lui. Sau, cel puțin, așa credeam…

— Elena, repetă el. A trecut ceva vreme… Cum o mai duci?

— Numai de-atâta ești în stare?

— Pe moment, da.

— Și când te gândești că erai atât de iute de picior, am comentat, privindu-l o clipă pe Barbaro cu coada ochiului, atât de sprinten la limbă și la minte. Ben reușea să te facă din vorbe în orice situație – nu-i așa, Ben?

Nu zise nimic.

— Și, ca să-ți răspund la întrebare, am continuat, n-o duc prea bine. Sunt foarte supărată. O prietenă a mea a fost găsită azi-dimineață ucisă. Imaginează-ți ce surpriză pe capul meu, să descopăr că fuseseși văzut cu ea chiar în noaptea când a dispărut!

— Nu știu nimic despre asta, replică el.

Începea să se irite. Îmi dădeam seama după felul cum își înclina capul, cum strângea din fălci, cum evita să mă privească.

— Mă rog, am remarcat eu, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Dacă vrei să ne scuzi un moment, Elena, dar am ceva de vorbit cu prietenul meu.

Îi puse o mână pe umăr lui Barbaro, pregătindu-se să-l tragă deoparte.

— Ca să vă potriviți poveștile? l-am întrebat, cu o voce dulce.

O mare prostie din partea mea – dar ce să fac? Uneori, nu mă pot stăpâni.

Barbaro urmărea schimbul de replici cu un soi de uimire amuzată,

uitându-se de la unul la altul ca și cum ar fi asistat la o partidă de tenis.

Walker stătu un moment să-și recapete calmul, inspirând și expirând. Era foarte conștient de cele două cupluri care tocmai urcaseră din restaurant și stăteau de vorbă, la nici zece pași distanță.

— N-am nevoie de niciun fel de povești, spuse el încet, venind puțin mai aproape.

Nu m-am retras. Nici moartă n-aș fi făcut-o. Îl priveam în ochi, știind că asta-l făcea să se simtă incomod.

— Așa crezi? Un martor de alibi inconștient?

Am clătinat din cap.

— Nu ține, Bennett. Deși, cel puțin, nu poate contrazice versiunea ta despre ceea ce s-a întâmplat.

— Elena, înțeleg că ești supărată, spuse el. Dar n-am avut nimic de-a face cu moartea acelei fete, și mă nemulțumește că insinuezi altceva, mai ales având în vedere că te pot auzi și alte persoane.

Am pufnit în râs de-a binelea.

— Vai de mine, ce-or să zică vecinii? E inadmisibil, să-ți întinez eu reputația nepătată! Ești de-a dreptul incredibil, am adăugat, coborând vocea.

— Au trecut de-atunci douăzeci de ani, și încă mă mai urăști…

— Pentru ceea ce-ai făcut tu nu există termen de prescriere, Bennett. Nu cu mine.

— Indiferent ce-ți convine ție să crezi, am fost exonerat de orice vină.

— Ce reinventare interesantă a istoriei!

— N-am de gând să port conversația asta cu tine, Elena. Nu acum, și nu aici.

— Ei bine, când descoperi că ai un loc în carnetul tău de bal, să mă treci și pe mine. Nimic nu se compară cu retrăirea vremurilor de altă dată, am ripostat, sarcastic.

Apoi, am întors privirea spre Barbaro.

— Și acum, dacă vreți să mă scuzați, domnilor, am avut o zi foarte grea și foarte urâtă. Am să găsesc singură ieșirea.

Am plecat, trecând pe lângă ghișeul valetului de la parcare. Îmi parcasem mașina la nivelul inferior. Un Glock 9 mm. Stătea ascuns după un panou secret, în portiera din față-stânga a mașinii. Nu-mi puteam asuma riscul de a-l lăsa să cadă în mâinile unui puști prost plătit, care se plictisise

să-i mai tot servească pe oamenii bogați.

— Elena!

Barbaro. Mă ajunse din urmă, alergând ușor. Nu părea să știe ce să spună, și avea expresia cuiva care a nimerit în mijlocul unei conversații.

— Mă tem că nu înțeleg ce s-a întâmplat.

— Sunt sigură că bunul dumitale prieten te va pune la curent. Totuși, reține un sfat: nu investi prea mult în a-i furniza un alibi. Dacă aflu că a avut ceva de-a face cu uciderea Irinei, voi avea grijă să plătească, și nu-mi va păsa cine-o să-mi stea în cale.

— Dar asta-i o nebunie! Bennett mi-e prieten bun.

— De cât timp îl cunoști?

— De ani de zile. Pentru nimic în lume n-ar face rău unei femei.

— Serios? Și de ce nu, mă rog? Fiindcă e chipeș? Fiindcă e fermecător? Și bogat? Pentru un om de lume ca dumneata, domnule Barbaro, ești teribil de naiv. Când te întorci acolo și stai jos să bei un pahar cu amicul dumitale, întreabă-l dacă-i spune ceva numele Maria Nevin.

Nu știa ce să răspundă, așa că am continuat:

— Și orice ți-ar spune, să ții minte un lucru: Bennett Walker e un mincinos și un violator. O știu bine, fiindcă și eu i-am oferit o dată un alibi.

Avu bunul-simț să nu spună nimic nici de data asta.

M-am întors să-mi deschid portiera mașinii. În sfârșit, Barbaro îmi puse o mână pe umăr.

— Elena, te rog, nu pleca furioasă.

Stătea prea aproape de mine. Nu m-am întors iar cu fața spre el.

— Nu pe dumneata sunt furioasă.

— Ești furioasă pe întreaga lume, cred.

— Da, am șoptit, simțindu-mă doborâtă de toate greutățile acelei zile. Doborâtă fizic. Secătuită emoțional. Mâna lui se mută de pe umărul meu pe ceafă.

— Te rog, nu încerca să mă mângâi, l-am oprit. Serios, nu cred c-aș suporta, tocmai acum.

— Ești întotdeauna cea mai puternică?

— Nu prea am de ales. Iar acum, dacă mă scuzi, zău că trebuie să plec.

Făcu un pas într-o parte, ca să pot deschide portiera.

— Pot să te sun? mă întrebă.

Am râs, fără umor.

— Nu-mi pot imagina de ce ai vrea s-o faci. N-am fost cea mai plăcută companie.

— Moartea unei prietene nu creează circumstanțe plăcute. Totuși… asta nu schimbă faptul că ești o femeie frumoasă, complexă și interesantă, și aș dori să am ocazia de a te cunoaște mai bine.

— Hmmm… Ai un suflet curajos, am comentat, privindu-l.

În lumina alb-negru de *film noir* a parcării, arăta uluitor de frumos, și puteam simți energia sexuală pe care o emana valuri-valuri.

— Fortuna îi preferă pe cei viteji, cită el, și aplecându-se mă sărută ușor, foarte scurt – doar atâta cât să mă facă să mă gândesc că s-ar fi putut să mai vreau.

— Nu ești cuminte!

Vocea se auzi din cealaltă parte a mașinii mele. O persoană de sex nedefinit stătea în picioare, în spatele următoarei mașini, privindu-ne. Femeie, după voce, dar alte indicații nu existau. Era acoperită cu un fel de eșarfă neagră care-i lăsa vizibile doar trăsăturile feței, machiate ca ale unui personaj de la *Cirque du Soleil.* Pe cap purta o tichie conică neagră, cu un pompon în capăt.

— Nu ești deloc cuminte! repetă ea. La fel ca și ceilalți. Deloc cuminte!

Barbaro făcu doi pași amenințători într-acolo.

— Pleacă de-aici, Freak! Dispari! Dispari până nu chem poliția să te aresteze de nebună ce ești!

Freak făcu o reverență și se îndepărtă în fugă, pășind împiedicată pe tocurile înalte. Se târî prin portița care ducea în incinta *Palm Beach polo* și dispăru.

M-am întors spre Barbaro

— Asta ce naiba a mai fost?

— Freak, răspunse el. N-ai mai văzut-o niciodată?

— Nu. Nu prea plec de la fermă.

— Se învârtește prin oraș. Am mai văzut-o și altă dată pe-aici. E nebună.

— Mi-am dat seama:

— N-o lua în seamă, îmi recomandă el. Du-te acasă și încearcă să te odihnești.

Ridică mâna și-mi atinse obrazul stâng, cu blândețe, sunt convinsă, deși nu puteam s-o simt cu adevărat.

M-am așezat la volanul B.M.W.-ului și i-am spus numărul meu de telefon – după care am plecat, întrebându-mă oare în ce anume mă vârâsem.

Mă gândeam la sărutul lui Barbaro și mă simțeam vinovată. Mă gândeam la Landry și la momentul pe care-l împărtășiserăm lângă grajd, cum dorisem să apelez la el dar n-o făcusem. Iar asta mă făcea să mă simt și mai vinovată. Nu că aș fi avut motive. Îmi terminasem relația cu Landry. Dorea de la mine ceva ce nu puteam să-i dau, ce nu mai voiam să-i dau. Îi făcusem o favoare, indiferent dacă el accepta s-o vadă astfel sau nu.

Poate o aventură cu un star polo hot l-ar fi făcut să înțeleagă mai bine.

„Nu te repezi să vezi lucruri care nu sunt, Elena”, mi-am spus. Oricât plănuisem să-mi folosesc noua relație cu Juan Barbaro pentru a investiga cazul, era foarte posibil ca și el să pună la cale același lucru. Fusese de față în noaptea când dispăruse Elena, la fel ca Bennett Weiss și patronul lui Barbaro, sărbătoritul Jim Brody. Poate că plănuia să joace rolul diversiunii care să-mi abată atenția dinspre prietenii lui cei bogați.

Nu mă îndoiam că Juan Barbaro putea avea femei bogate și frumoase pe alese, din Wellington. De ce să-i fi cășunat tocmai pe mine?

În casa lui Sean luminile erau stinse. M-am bucurat. Oricât de mult țineam la el, nu voiam să interacționez cu nimeni în noaptea aceea.

Am intrat în casă și nici măcar nu m-am deranjat să aprind lumina. Luna strălucea puternic, aproape plină, luminând destul de tare ca să pot străbate ușor coridorul spre dormitor. Am intrat în baie, am aprins lumina și am dat drumul la duș. Mirosul acrișor al tensiunii și al fumului de țigară stătut se ținea lipit de mine ca o mâzgă.

M-am aplecat peste lavabou ca să mă spăl pe dinți. Când am terminat și am ridicat privirea, nu mai eram singură.

În spatele meu stătea un bărbat. O secundă, n-am putut decât să-l privesc stupefiată, după care m-am răsucit spre el. Se oprise în ușă, cu costumul în neorânduială și albul ochilor roșu.

— Ești Elena Estes, spuse el, cu accent rusesc.

— Și tu cine mă-ta ești? l-am întrebat.

— Kulak este numele meu. Alexi Kulak.

Capitolul 15

Barul *Magda's* era o bombă căcăcioasă într-un cartier industrial împuțit din West Palm – o clădire dărăpănată de placaj care arăta de parcă ar fi fost condamnată la demolare cu zece ani înainte. Parcarea se afla în spate – un poligon de beton crăpat prin care creșteau bălării. Un gard în eclise, încununat cu sârmă ghimpată, îi despărțea pe clienții Magdei de un cimitir de mașini.

Probabil că acela avea să fie un exercițiu, își spuse Landry, în timp ce cobora din mașină. Bătrânul preot îi indicase acel bar ca pe un loc unde se putea să-l găsească pe Kulak, dar șansele ca vreo persoană de-acolo să-i vorbească erau infime. Comunitatea rusească era strâns sudată și zgârcită la vorbă. Totuși, trebuia să înceapă și el de undeva, nu?

Împreună cu Weiss, stabilise să încheie pe ziua în curs, pentru a o lua de la capăt în dimineața următoare. Landry se uită la ceas: era ora 00:14. Dimineața. Avea să-i fie destul de greu să-i convingă pe oamenii aceia să stea de vorbă fie și doar cu un singur polițist, darmite cu doi. Mai ales dacă unul dintre cei doi era Weiss. Iar Alexi Kulak era o pistă prea importantă ca s-o compromită.

Kulak avea la activ multe arestări, dar nicio condamnare. Fusese acuzat de atac cu violență și tentativă de omor, însă niciuna dintre învinuiri nu rezistase vreodată. Martorii aveau goluri de memorie. Victimele preferau să îngroape trecutul. Era un om cu care nimeni nu voia să aibă încurcături.

Landry cunoștea un tip care lucra în forța operativă contra crimei organizate, dar nu-l sunase. Ar fi putut să obțină câteva informații despre Kulak, însă detectivii de la crimă organizată erau de un egoism și un spirit paranoid notorii. Ultimul lucru de care aveau chef era câte un papagal de la omucideri care să le dea peste cap investigațiile.

Aflase datele esențiale despre Kulak – cum arăta, ce dosar avea, și așa mai departe. Părintele Chernoff îl informase că cimitirul de mașini din spatele cârciumii era firma legitimă a lui Kulak. Dar ultimul său domiciliu cunoscut era localizat drept în mijlocul magazinului *Baby Gap* din centru, iar Landry nu găsise nicio altă adresă, sau nume de-ale unor eventuale rude.

Totuși, Kulak îi fusese apropiat Irinei Markova. Îl oferise o slujbă – o

slujbă bine plătită. Activitățile criminale erau incomparabil mai rentabile decât munca la grajduri. Asta explica garderoba costisitoare. De asemenea, era posibil să-i fi dat cuiva motive s-o atace. Poate îi stătuse cuiva în drum. Poate că cineva voise să se răzbune astfel pe Kulak. Poate chiar Kulak o ucisese, iar telefonul fusese dat la derută.

Landry intră pe ușa din spate a barului și străbătu un culoar îngust și întunecos, cu podele denivelate. Localul mirosea a bere și a varză fiartă, iar fumul era atât de gros încât înțepa ochii și înfunda gâtlejul ca un pumn strâns. Când Landry intră și se așeză la bar, toate conversațiile amuțiră. Oamenii se holbară la el, după care începură să schimbe între ei priviri și șușoteli în rusește.

Privindu-l pe barman, un chelios masiv cu tatuaje albastre peste tot scalpul, Landry comandă:

— O votcă. Seacă.

— Ce vrei, curcane? întrebă barmanul.

— O votcă, repetă Landry. Seacă. Ai votcă, nu?

•

Barmanul râse zgomotos, îi turnă un pahar și i-l puse în față, pe tejghea. Landry îl dădu pe gât, înfruntându-și nevoia de a se strâmba, icnind. Barmanul îi mai turnă un rând, iar Landry repetă figura, deși era cu stomacul aproape gol.

Barmanul râse iar.

— Ești rus, curcane? Bei ca un ruznac.

— Ce te face să crezi c-aș fi curcan?

— Toți sunteți la fel. Vă dați mari de nu să poate. N-avem nimica ce să-ți zicem aicea, curcane.

— Nici măcar nu știi ce voiam să întreb.

— Nu contează.

— Deci, n-ai să-mi spui unde-l pot găsi pe Alexi Kulak?

— Nu.

— Mare păcat. O rudă apropiată de-a lui a fost găsită moartă, azi, și trebuie să ne spună ce să facem cu cadavrul.

Barmanul făcu o mutră acră, ridicând din umeri.

— Dac-a murit, de ce atâta grabă? La fel de moartă o să fie și mâine, și poimâine.

— Și-atuncea ce să fac, să mai vin mâine, și poimâine, și tot așa,

așteptând până se-arată Alexi Kulak? întrebă Landry. Sunt un om ocupat, să știi, nu-mi pot pierde vremea la nesfârșit. Poate-ar fi mai bine să trimit vreo două mașini aici, cu agenți în uniformă. Preferi așa?

Barmanul se încruntă, făcându-și tatuajele de pe frunte să se unduiască.

În spatele lui, cineva râse:

— E la mișto! Voi, polițaii americani, nu sunteți în stare să faceți pe nimeni să vorbească.

Landry aruncă o privire peste umăr. Omul din spatele lui era aproape la fel de mătăhălos ca barmanul. Foarte bine. Dacă se punea problema să se impună, ăsta era adversarul cel mai nimerit.

— Voi aicea ziceți vă rog și vă mulțumesc și lăsați criminalii să scape doar cu-o urecheală, ca pe puștii neastâmpărați la școală, continuă omul. Nu-i ca-n Rusia.

De peste tot se auziră murmure de încuviințare.

Landry se răsuci în loc, pe taburetul de la bar.

— Dacă-n Rusia-i așa de nemaipomenit de grozav, ce cauți aici, Boris? Te-ai săturat să mai stai la coadă o zi-ntreagă pentr-un sul de kur-papier? Sau nici măcar nu folosiți? Măcar au instalații sanitare în țara aia înapoiată a voastră?

Rusul se încruntă amenințător. Avea părul des și țepos, ca o blană de urs, îngustat în V chiar deasupra sprâncenelor. O venă îi ieșea în relief pe-o parte a gâtului.

— La vezi cum vorbești, băi polițache! Tu ești unu', și noi, mai mulți.

— Mi se pare mie, sau tocmai ai încercat să mă amenințți? întrebă Landry. Să amenințți un reprezentant al legii în exercițiul funcțiunii, mai precis.

Se întoarse spre barman.

— M-a amenințat?

— Și ce-ai să faci? întrebă celălalt. Ai să-l certi? Ai să-i tai din porție la cină?

— Am dreptul să mă apăr, răspunse Landry. S-ar putea să fie nevoie să procedez așa.

Și, răsucindu-se, aplică un cot în plexul solar al omului din spatele lui. În același timp, își scoase pistolul din teaca de la subsuoară și-l trânti cu spatele de perete pe rusul sufocat.

Cu țeava armei înfiptă în fața lui, strigă:

— Uite-așa s-ar putea să fac! Cum îți place, boule? M-am făcut clar înțeles? S-ar putea să-ți zbor creierii de rahat! Acuma-i mai ca-n Maica Rusia, băi muie?

În ochii celuilalt, care se uitau cruciș spre gura țevii, se citeau șocul și spaima.

La fel de repede cum îl atacase, Landry îi dădu drumul. Rusul lunecă pe jumătate în josul peretelui și se îndoi de mijloc, cu gura mișcându-i-se ca a unui pește pe uscat.

— Să nu mă calci pe coadă, Boris! strigă Landry, amenințându-l cu degetul. Să nu mă calci!

Și, întorcându-se la bar, mai comandă încă o votcă. Apoi se uită prin jur, la ceilalți.

— Și voi la ce mama mă-sii beliți ochii?

Acum păreau convenabil de impresionați – încă prudenți, încă necooperanți, fără îndoială, dar se zărea și o mică undă de respect. Acesta era singurul mod de a ajunge la un acord cu unii ca ei.

Își luă votca și o dădu pe gât, sperând să nu borască în clipa următoare. Din haină, scoase o fotografie printată de pe computerul Irinei Markova și o ridică.

— Asta-i Irina Markova, spuse el cu glas sonor. A fost găsită moartă azi. Era rusoaică. S-ar putea ca unii dintre voi s-o fi cunoscut. Iar eu am să muncesc pe brânci ca să-l găsesc și să-l arestez pe ucigaș, ca să mă asigur că n-o să mai vadă niciodată lumina zilei.

Dacă cineva de-aici are ceva să-mi spună, îmi las cartea de vizită pe bar. Iar dacă-mi poate spune cineva unde-l pot găsi pe Alexi Kulak, am nevoie să aflu acum. Dacă nu vine să ridice cadavrul în trei zile, va fi înmormântată într-un sicriu de brad, în cimitirul săracilor.

Aceasta era o minciună, dar lui Landry nu-i păsa. Trebuia să afle ceea ce era de aflat. Se întoarse iar spre barman și puse fotografia Irinei pe bar. Fata stătea așezată într-o boxă de potcovit, între doi bărbați bine îmbrăcați, care probabil nu mai puseseră niciodată piciorul într-un asemenea loc. Zâmbetul ei era orbitor. Nu părea să poată exista nicio legătură între fata aceea și cadavrul care zăcea pe o lespede de marmură în cabinetul de autopsie.

Barmanul privea și el fotografia, cu o expresie gânditoare.

— Tipul a strâns-o de gât, apoi a strangulat-o cu o funie, continuă Landry, înflorind, de dragul unui efect maxim. A violat-o și a torturat-o.

Gitan nu-i putuse spune cu certitudine dacă Irina fusese violată, și nici semne clare de tortură nu se vedeau.

— Dementul i-a tras-o chiar și după ce murise. Și pe urmă, a aruncat-o-ntr-un canal, ca să-i mănânce peștii ochii.

În timp ce privea fotografia, barmanului începu să-i tremure gura.

— Nu vrei să-i dăm de urmă nemernicului care-a făcut asta? continuă Landry. Eu, unul, le-aș da sticleților capul propriului meu frate, pe tavă, dac-aș afla ca făcut una ca asta. Dar, în fond, eu nu sunt rus.

Aruncă pe tejghea vreo șase cărți de vizită și o hârtie de douăzeci de dolari, și-i adresă barmanului un mic semn de salut.

— *Do svidaniya.*

Votca începea să se facă simțită, pe măsură ce efectul adrenalinei trecea. Ieși pe ușa din spate și vărsă. Acolo nu era nimeni care să-l vadă. Se rezemă de clădire și inspiră de câteva ori, adânc. Avea nevoie doar de câteva momente, de puțin aer.

Acum se putea întâmpla un lucru din trei. Să nu iasă nimeni; să iasă cineva, care să vorbească, sau nu, cu el; să iasă Boris și să-l snopească în bătaie.

Își frecă fața cu mâinile, apoi își aprinse o țigară, ca să-și alunge din gură gustul de vomă, întrebându-se dacă Elena dormea sau nu. Apoi, își reproșă faptul că se gândea la asta. N-avea nicio șansă de a se apropia de ea. Nu l-ar fi lăsat. Bine măcar că mai vorbea cu el.

Ușa se deschise și ieși o femeie. Păr tapat, machiaj prea gros, fusta scurtă de abia-i acoperea fundul. Se opri cu profilul spre el, își aprinse o țigară și suflă un fuior de fum în sus, către lună.

Landry așteptă.

— La naiba, spuse ea nu peste mult, privindu-l. Mi s-a stins țigara. Ai un foc?

Apropiindu-se, Landry își aprinse bricheta. Femeia îl privi pe sub sprâncene, în timp ce trăgea adânc din țigară.

— Ești o figură, remarcă ea, expirând. L-ai cotonogit pe Gregor. Era și timpul să i-o facă cineva.

— N-a fost chiar atât de greu, spuse Landry.

Cu un mic râs cochet, femeia bătu din gene.

— Sigur ești polițai?

— Pe legitimația mea așa scrie.

— Mă cheamă Svetlana. Svetlana Petrova. Îl cauți pe Alexi?

— Știi cumva unde pot să-l găsesc?

Bosumflându-se încruntată, Svetlana ridică dintr-un umăr.

— În iad, sper.

— Nu-l admiri?

— E un porc, declară ea, întorcând capul pentru a trage un scuipat. De înaltă clasă.

— Ce-a făcut? vru să știe Landry. Ți-a tras-o și te-a dat pe ușă afară?

Scânteia care scăpără în ochii ei îi spuse că tocmai asta se întâmplase.

— Băi! se răsti ea, dându-i o lovitură cu podul palmei în piept. Mie nu-mi dă nimeni papucii! Eu îi zbor pe ei cu șuturi în cur, nu ei pe mine. Tipu-i un scârțan și se-nvârtește numai printre curve ordinare.

Landry își mușcă limba și se uită spre ușă. Din clipă-n clipă putea să mai apară și altcineva.

— Și una din curvele astea ordinare era Irina Markova?

Femeia făcu o mutră acră.

— Irina-l ducea de capu' sculei ca de-un căpăstru. Ajunsese de râsu' lumii.

— Și nu crezi că s-ar putea să se fi săturat de toată treaba asta? Poate i-a venit ideea s-o-nvețe o lecție.

La asta, Svetlana nu se gândise.

— Alexi? S-o omoare…?

Ideea părea să-i placă.

— Știu eu…? Poate. Ar fi fost în stare. Are un temperament ca toți dracii.

— Pe tine te-a bătut vreodată?

Ezitând, rusoaica se uită în jos, apoi ridică din nou privirea. Probabil tocmai pusese la cale o minciună.

— Da. De multe ori. Da' am dat și eu.

— Deci, poate că acum nu vrei decât să-i faci un pocinog.

Svetlana încercă să afișeze o mutră inocentă – stare care, cu siguranță, nu-i mai era comună de cel puțin două decenii.

— Ce pocinog? Ce, am zis eu c-am să-ți spun ceva?

— N-ai să-mi spui? Ei, atunci mai bine plec.

Întinzând mâna, tocmai când Landry dădea să se întoarcă, femeia îl apucă de rever.

— Te dai bătut prea ușor.

— Am de rezolvat o crimă, replică el. Nu pot să stau aici și să joc alba-neagra cu tine, scumpo. Dacă ai ceva de zis, zi.

Se încruntă, apoi se bosumflă din nou.

— N-ai niciun haz.

— Mda, mi s-a mai spus. Kulak a trecut pe-aici în seara asta?

— A fost mai de vreme, pentru vreo oră, două…

— În ce stare era?

— Cu draci. Mereu are draci.

— Când ai văzut-o pentru ultima oară pe Irina Markova?

Din nou, aceeași mutră acră.

— Nu mai știu. N-o caut în mod special.

— A fost aici sâmbătă noaptea?

Aproape că putu vedea cum începeau brusc să se învârtească rotițele din capul Svetlanei. Rusoaica își îngustă ochii, înfrânându-și un început de zâmbet.

— Da, răspunse ea. Sâmbătă noaptea.

— Cam pe la miezul nopții? În jur de unu?

— Da, da. M-am uitat la ceas. Am văzut că se certau.

Landry se întoarse și porni spre mașină. Svetlana îl urmă grăbită, țăcănind cu tocurile pe ciment.

— Ce e…?

— M-ai mințit. Irina Markova n-a fost aici sâmbătă noaptea. Dacă mă minți, n-am nevoie de tine. Nu mi-ai spus niciun lucru care să-mi poată fi de folos.

— Bine, bine… Am să-ți spun unde stă Alexi. Ai o hârtie și un pix?

Landry îi dădu una dintre cărțile lui de vizită și un pix din buzunarul interior al hainei. Femeia puse cartea de vizită pe capota mașinii, scrise ceva și i-o înapoie. Detectivul miji ochii.

— Sper că-i adevărată, zise el.

— Jur că e. Și este un mare secret. Aproape nimeni n-o știe. Nici gaborii. Nici chiar federalii.

— Iar ăsta-i numărul lui de telefon?

— Nu, ridică ea privirea, venind puțin cam prea aproape. E telefonul meu. Să mă suni. Am să-ți arăt niște distracții, cum n-ai mai văzut.

Landry își vârî cartea de vizită în buzunarul de la piept, se urcă în

mașină și plecă, lăsându-și informatoarea acolo, înfierbântată și dezamăgită. Primul tăntălău care ieșea din bar avea să fie foarte norocos în noaptea aceea.

Capitolul 16

— Ce cauți în casa mea? m-am răstit, întrebându-mă ce armă improvizată aș fi putut avea la îndemână. Poate reușeam să-i dau în cap cu savoniera de plastic – dac-aș fi putut s-o iau fără ca el să mă observe.

— O cunoști pe Irina, spuse el.

— Și dac-o cunosc…?

Părea năuc, poate chiar nebun, sau în orice caz bolnav. Ce știam eu? Poate chiar el o ucisese.

— Îi plăcea de tine.

N-am spus nimic. O secundă, ochii lui se abătură în altă parte. Am profitat de ocazie ca să mă strecor cu câțiva centimetri mai la dreapta.

— Ai cunoscut-o pe Irina? l-am întrebat.

Mă privi din nou.

— Am iubit-o.

Și totuși, nu era exclus s-o fi sugrumat. Nimic nu avea o putere mai mare de a împinge oamenii dincolo de limita violenței, decât dragostea. O iubise, dar ea nu-l iubise pe el. O iubise, dar ea îl înșelase. O iubise obsesiv și nu voise să renunțe la ea. Existau destule scenarii posibile.

— Ai cunoscut-o în Rusia? l-am întrebat, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt, astfel încât să mai câștig un sfert de pas înainte.

— Era cea mai bună prietenă a surioarei mele, Sasha.

Numele îmi spunea ceva. Sasha Kulak. Prietena Irinei care se sinucisese din cauza lui Tomas Van Zandt, dealerul de cai pe care-l atacase Irina în grajd.

Kulak. Alexi Kulak. Ruși…

— Vorbea cu drag de Sasha, am spus, strecurându-mi degetele mâinii drepte în sertarul din spatele meu. Nu păru să observe.

— Și de mine cum vorbea? întrebă el.

Îi puteam vedea, în vestonul descheiat, patul unui pistol.

— Irina era o persoană foarte discretă. Nu prea vorbea despre viața ei personală.

Ochii i se umplură de lacrimi. Părea să fie în ghearele unei suferințe atroce.

— Eram o stafie în viața asta pe care o ducea ea. Mă ținea la distanță…

În materie de mobil al crimei, cuvintele lui nu sunau deloc bine. Degetele mele găsiră ceva în sertar și am strâns obiectul în mână. O pereche de foarfeci.

În prag, Alexi Kulak se răsuci și se rezema de tocul ușii, roșu la chip și cu ochii închiși, în timp ce încerca să-și stăpânească lacrimile.

— Ce vrei de la mine? l-am întrebat.

Se șterse la ochi cu o mână mare, pătrățoasă. Pe dosul palmei avea tatuaje. Din pușcărie, oare…?

Pe vremea când lucram la narcotice, rușii acaparaseră o mare parte din traficul cu heroină în Sudul Floridei. Se zvonea că se combinaseră cu columbienii, ca să se infiltreze și ei pe piața cocainei. Pe-atunci, încă nu se aventuraseră și în domeniul metadonei cristalizate. Aceea încă mai fusese – și încă mai era – un bastion al albilor.

Alexi Kulak. Mafia rusească? Asta fusese cea de-a doua muncă a Irinei? Slujba care-i finanța stilul de viață printre cei bogați și celebri?

— E moartă, spuse el. Asasinată.

Își luase emoțiile în stăpânire, ferecându-le cine știe unde. Puteam să-l văd clar cum se schimba, se calma, devenea mai concentrat.

— Da, am încuviințat.

— Mi-a spus cum ai ajutat-o pe fetița aia.

Cu un an în urmă, Molly Seabright, în vârstă de doisprezece ani, venise la mine, crezându-mă detectiv particular, ca să-mi ceară ajutorul pentru a o găsi pe sora ei dispărută.

— Îi cunoști pe oamenii ăia cu care umbla, continuă el. Pe filfizonii ăia americani bogați, arde-i-ar focul pe ei și pe tot neamul lor!

— Nu, am mințit. Nu-i cunosc.

Kulak mă țintui cu o privire care mă făcea să mă simt ca o insectă pe planșetă. Energia pe care o emana acum era focalizată și intensă.

— Ba-i cunoști.

N-am mai spus nimic.

— Vreau să știu care din ei a omorât-o pe Irina.

— Nu sunt detectiv particular, domnule Kulak.

Făcu un pas în baie, devenind dintr-odată agresiv.

— Puțin îmi pasă cum mama mă-sii-ți zici. Am nevoie că aflu cine-a omorât-o pe Irina!

— Asta-i treaba poliției.

N-aveam unde să mă mai retrag. Stăteam deja rezemată de chiuvetă.

Kulak ridică mâna și mă apucă de partea de jos a feței. Pe dedesubt, am repezit înainte forfecuța pe care o găsisem, înfigându-i-o în burtă. Am simțit vârful lovind o coastă.

Cu un urlet, Kulak se împletici înapoi, privind în jos cu uimire cum cămașa i se înroșea de propriul sânge.

Mi-am împreunat mâinile și l-am lovit din lateral, nimerindu-l în obraz și tâmplă.

Se clătină pe spate, se dezechilibră și căzu.

Am dat să sar peste el, dar mă apucă de o gleznă, așa că am căzut mușcându-mi adânc buza de jos. Gustul sângelui îmi umplu gura. L-am aplicat o lovitură de picior, ca să mă eliberez. Dând din brațe și picioare, am încercat să mă trag înainte, m-am săltat în genunchi și mi-am adunat picioarele sub mine.

În timp ce căutam să mă avânt înainte, Kulak mă prinse de ceafă, dădu cu mine de un perete și mă țintui acolo, imobilizându-mă cu greutatea lui.

— Cățea! M-ai înjunghiat!

— Te-am și sper să mori din asta!

Pe neașteptate, Kulak începu să chicotească, apoi să râdă, din ce în ce mai tare.

— Ești la fel ca Irina, cred.

Speram să nu fie cazul. Nu voiam să mă gândesc la tot felul de jivine acvatice ciugulindu-mi fața, pe când zăceam moartă într-un șanț de scurgere.

— Dumneata, urmă el, redevenind complet serios. O să fii ochii mei, urechile mele, creierii mei. Pe dumneata au să te accepte. Ești de-a lor.

— Nu lucrez pentru dumneata, am replicat. Și eu vreau să descopăr cine-a omorât-o pe Irina, dar de lucrat pentru dumneata, nici vorbă.

Mă răsuci în loc, ținându-mă de gât, cu spatele lipit de perete. Abia dacă mai atingeam pardoseala cu vârfurile picioarelor. Nu părea să-i pese dacă-mi strivea laringele.

— Ba da, domnișoară Estes, spuse el încet. Mă tem că da.

Nu l-am mai contrazis. Glasul și atitudinea lui făceau să mă ia cu frig, pe sub nădușeala spaimei și a adrenalinei. Avea ochii negri și sticloși, că ai unui rechin. Am înghițit în sec sub apăsarea mâinii lui pe beregată.

Își apropie fața de a mea și șopti din nou:
— Ba da.

Capitolul 17

Soarele încă nu răsărise, când am ieșit din casă și m-am dus la cai. Le-am dat de mâncare apoi m-am așezat pe aceeași bancă unde stătusem cu Landry, în seara trecută. De-atunci păreau să fi trecut săptămâni de zile.

Mă gândisem îndelung la Alexi Kulak. O persoană în toate mințile l-ar fi sunat pe Landry ca să-i spună totul, înainte de a lua avionul spre o destinație necunoscută.

Alexi Kulak era un criminal. Un infractor volatil și periculos. Faptul că o iubise pe Irina nu făcea decât să-l înrăiască și mai mult. După plecarea lui, făcusem unele cercetări – așezată la computer, cu o pungă de gheață înfășurată în jurul gâtului.

Cu mafia rusească nu-i de glumă. Faptul că despre el se găseau foarte puține lucruri pe net îmi dădea de veste că Alexi Kulak era isteț. Nu era nevoie să-mi spună nimeni că mai era și necruțător.

Însă chiar și așa, instinctul îmi spunea să țin totul pentru mine. Voiam să-l descopăr pe ucigașul Irinei. Kulak și cu mine aveam acest lucru în comun. Dacă reușeam să găsesc vreun rezultat, nu avea niciun motiv să-mi facă ceva rău. În schimb, dacă-l turnam la poliție, aveam toate șansele să sfârșesc în portbagajul cine știe cărei rable date la compresat, în cimitirul lui de mașini.

Dacă asasinarea Irinei avea ceva de-a face cu legătura dintre ea și Alexi Kulak, atunci urma să obțin accesul, prin intermediul lui, la o latură a vieții ei pe care Landry n-ar fi reușit s-o investigheze.

Așa-mi spuneam, deși știam prea bine că Alexi n-ar fi venit la mine dacă avea vreun amestec în moartea Irinei. Acesta era principalul motiv pentru care acceptasem să închei pactul cu diavolul. Iar prin ungherele cele mai întunecoase ale minții mele mai pândeau și alte motive, pe care refuzam să le scot la suprafață.

Am făcut un duș, m-am îmbrăcat și m-am aranjat cât puteam de prezentabil. În legătură cu buza umflată, nu aveam încotro decât să scornesc o minciună. O eșarfă Gucci scurtă, la gât, îmi ascundea vânătăile pe care punga cu gheață nu reușise să le ascundă.

•

Billy Quint ar fi trebuit să fie căpitan de vas cu un secol în urmă. Aproape atâta trecuse de când îl cunoscusem, pe vremea când lucram la narcotice, iar el conducea echipa sub acoperire a *O.C.B. Biroul de Crimă Organizată,* care lucra în portul Fort Lauderdale, împreună cu *DEA*. Echipele de la agențiile individuale aveau o agendă comună – aceea de a zădărnici acțiunile de spălare a banilor obținuți din droguri, urmărindu-i pe cei care scoteau sume mari din țară la bordul navelor cu destinația Panama. Legătura cu Palm Beach County se realiza prin marfa adusă la întoarcere: cocaină. Enorm de multă.

Quint locuia într-o vilă de pe malul canalului intra-litoral, la sud de Lake Worth. Pensionar, nu de bunăvoie. Refuzase să-mi vorbească la telefon. Tipii de la *O.C.B*. învață repede să-și ia toate măsurile de prevedere posibile. Trebuie să facă față în fiecare zi unor fiare ucigașe, și nu toți scapă cu viață. Așa că nu m-am mirat când Quint n-a vrut să discute cu mine. Paranoia veche moare greu – mai ales în cazul cuiva care a fost cât pe ce să-și lase oasele pe terenul de joc.

— Credeam că ai murit, mormăi el ursuz, în timp ce mă dădeam jos din mașină.

— Iarba rea nu piere, am replicat. La fel ca-n cazul tău.

— Dură ca-ntotdeauna.

Își împinse fotoliul rulant pe cheu și aruncă niște echipamente de pescuit într-o barcă rablagită.

— Aia-i în stare să se țină pe apă? am întrebat, cu îndoială.

Miji spre mine ochii, dintre care unul i se strângea mai mult decât celălalt. Pe cap avea un chipiu de căpitan vechi și murdar. Mi-ar fi fost imposibil să spun unde i se terminau perciunii și începea părul.

— Ce contează? mi-o întoarse el.

Glasul îi era gâjâit ca scrâșnetul pietrișului. Îl apucă un acces de tuse sacadată, hârâită, după care avu nevoie de câteva momente ca să-și revină.

— Te simți bine? l-am întrebat, ca proasta.

— Cancer pulmonar, explică el, ca și cum ar fi zis: „o simplă răceală”. Tot o să m-ajungă diavolul din urmă, mai devreme sau mai târziu. L-am fentat de prea multe ori.

— Îmi pare rău de ce aud, Billy.

Ridică din umeri, indiferent. În acel moment, arăta foarte bătrân, deși nu

avea nici șaizeci de ani. Picioarele infirme îi stăteau răsturnate într-o parte a scaunului de invalid, iar pielea avea o tentă gălbuie anormală.

Nu era nevoie să-l întreb dacă avea dureri. Știam ce înseamnă să-ți fie trupul zdrobit în feluri din care alții n-ar mai scăpa vii – așa că de multe ori îți dorești ca nici tu să nu fi avut norocul ăsta îndoielnic.

Picioarele lui Quint fuseseră sfărâmate cu un baros de doi bandiți ruși în slujba unui șef mafiot ambițios. Fusese lăsat în viață ca să-și poată juca rolul în circul mediatic ce urmase. Publicitate pe gratis, dând de știre tuturor că nu-i bine să te pui cu rușii – valabil pentru oricine.

Se operaseră câteva arestări, dar fără a se găsi nimic care să reziste. Șeful mafiot și oamenii lui dispăruseră de pe continent, și nimeni dintre cei rămași nu avea de gând să vorbească.

Din casa lui Quint ieși o filipineză între două vârste, clădită ca o cutie de scrisori. Veni cu pas greoi pe cheu și spuse, încruntată:

— E gata micul dejun. Nu gătesc prea grozav, așa că decât să lași să se strice mâncarea, mai bine ține-te de nas și vino la masă!

Apoi, arătând spre mine cu degetul, ca Unchiul Sam de pe afișul de recrutare continuă:

— Și tu! Ia vino și tu-n casă să îmbuci ceva. Ești prea slăbănoagă. Ce-i cu tine, nu mănânci?

Quint își dădu ochii peste cap.

— Simi. Îngrijitoarea mea.

— Parcă spuneai că diavolul încă nu te-a ajuns din urmă.

Râse scurt și sonor, ca un lătrat, și izbucni într-un nou acces de tuse.

•

Am înfulecat pilaful gras al lui Simi, cu ceapă, ardei iuți și cârnați și mai iuți, profitând de momentele când nu se uita ca să-l mai ospătez și pe Jack Russel terrierul de sub masă.

— Să știi că te văd! mă repezi ea, deși era întoarsă cu fața spre aragaz. Dacă-i dai de mâncare la câine, o să aibă gaze. Ai de gând să stai aici și să-i miroși toate bășinile, domnișorico?

— Of, mai tacă-ți fleanca, femeie! mârâi Quint. Tu nu trebuia să te duci la biserică?

— Ca să mă rog pentru mântuirea sufletului tău! strigă filipineza.

— Și de ce mama dracu’ ai vrea s-ajung în paradis? ripostă el. Că doar tu n-o să fii acolo.

l-am strecurat câinelui încă o îmbucătură, pe sub masă.

Au mai continuat să strige unul la altul și să se înjure încă vreo cinci minute, înainte ca Simi să iasă valvârtej pe ușă, nu fără a puncta cu un gest obscen.

— Mereu e așa? am întrebat.

— Nnț. Astea-s manierele ei de petrecere. Avem musafiri, spuse Quint.

Își luă farfuria cu mâncare de pe masă și o puse pe podea, în fața câinelui.

— Mie puțin îmi pasă dacă se bășește. Oricum doarme în camera ei.

Mi-am pus și eu farfuria jos.

— Și, ia zi, ce vânt te aduce încoace, Elena? se interesă el. Că doar nu te-ai trezit din somn azi-dimineață și ți-ai zis, așa din bunătate sufletească, să te duci în vizită la un bătrân schilod.

— Ce părere proastă ai despre mine, Billy.

Râse și tuși.

— Cum spuneai, ești la fel ca mine. Hai, dă pe gură.

— Alexi Kulak. Știi ceva despre el?

N-o mai fi fost el angajat în poliție, dar oamenii ca Quint nu se lasă niciodată complet de meserie. Rămân cu ochii-n patru și cu urechea lipită de pământ. Într-o vreme, știa mai multe despre crima organizată rusească din Sudul Floridei decât oricine altcineva. Și eram gata să pariez că la fel stăteau lucrurile și acum.

Făcu o mutră acră.

— De ce? Nu cumva ai o șustă cu el…?

— Nu, dar a iubit o fată pe care am cunoscut-o. A fost omorâtă în weekend.

— Și vrei să mă întrebi dacă s-ar putea s-o fi făcut el? Din câte-l cunosc, ăsta ar fi n stare să-ți scoată ochii cu degetele și să ți-i halească la desert.

— N-a omorât-o el, am spus. Vrea să afle cine a făcut-o.

— Ca să-i taie nemernicului bijuteriile de familie și să i le vâre pe gât?

— Nu l-am întrebat.

— Pot să garantez. Și ce-ți pasă ție ce vrea Alexi Kulak? De la el te-ai ales cu buza asta umflată?

— M-am împiedicat, am căzut și mi-am mușcat buza.

— N-ar fi mai simplu să-mi spui c-ai luat o ușă-n gură?

— Ți-am spus adevărul, am insistat, uitându-mă drept în ochii lui.

Un avantaj dobândit de pe urma accidentului și a vătămărilor neurologice ulterioare: nu-mi era greu să mint fără să clipesc. Desigur, încă dinainte de asta fusesem o mincinoasă destul de talentată.

— Și Alexi Kulak nu era acolo la momentul respectiv?

— Cu ce se ocupă? m-am interesat, ignorându-i ostentativ întrebarea.

— Cu ce *nu* se ocupă? replică el. E un mafiot cu normă întreagă. Deturnări de camioane, extorcări, cămătărie, prostituate, droguri… Da prietena asta a ta, ea cu ce se ocupa?

— Cu bărbați bogați. Avea gusturi costisitoare.

Am ridicat din umeri.

— Cu cât aflu mai multe, cu atât am senzația c-o cunosc tot mai puțin.

— Lucra pentru Kulak?

— Nu știu. Am senzația că-l ducea cu zăhărelul. Dar știu că nu-și cumpăra poșete Gucci din salariul de la grajduri.

— Cum agață o fată ca asta bogătașii?

— De libidouri, cred. Era foarte frumoasă.

— Era posibil ca Alexi Kulak s-o fi folosit ca să ajungă la unul dintre prietenii ei bogați? vru să știe Quint.

— Dacă da, ce nevoie mai avea de mine? Ar fi știut din start pe cine să spintece. Mi-a spus că Irina – fata moartă – nu-i împărtășea partea asta din viața ei.

— Același lucru ar fi valabil și dacă ea lucrase pentru el într-o altă calitate, sublinie Quint. Beregățile alea ar fi fost deja tăiate. Ce l-a făcut să creadă că i-ai putea fi de vreun folos?

— Se pare că Irina mă simpatiza, am răspuns, deși n-aș putea spune că eram foarte apropiate. Lucram împreună.

— La ce?

— La grajduri. Eu călăresc.

— Din asta trăiești?

— Caii au adus anul trecut, în Wellington, șaizeci de milioane de dolari.

— Iisuse, murmură el, impresionat. Și nici nu trebuie să stai în calea gloanțelor.

— De obicei, nu.

— Deci, Kulak știa că lucrai în lumea aia. Te învârteai prin aceleași cercuri cu fata moartă?

— Nu.

— Știe că ai fost polițistă?

— Știe ce i-o fi spus Irina. I-a spus că anul trecut am ajutat o fată să-și găsească sora dispărută.

— Oare ce mă face să cred că e mai mult decât atât?

— Este, am confirmat, dar nu e nimic relevant pentru povestea asta.

— Și ce-ai de gând să faci?

Am ridicat din umeri.

— Și eu vreau să aflu cine a omorât-o pe Irina.

— N-ai spus nimănui de-acolo, unde lucrezi, despre Kulak?

— Nu vreau să te jignesc, Billy, da aș prefera să n-ajung și eu sub capul unui baros.

— N-ai nicio garanție că n-o să se întâmple asta, chiar dacă-l ajuți, Elena. N-o să vrea să lase niciun fel de iețe nedescurcate, mă preveni Quint. Cu tipul ăsta nu-i de joacă. E isteț și nemilos. Iar prin vene îi curge un sânge la fel de rece ca al unui șarpe. Știi cum a ajuns aici?

— De-asta am venit la tine, ca să învăț.

— Se spune că a coborât dintr-un avion care venea de la Moscova, și s-a dus în West Palm, unde era vorba să fie făcut aghiotant al lui Serghei Yagoudin. S-au întâlnit toți trei – Kulak, Yagoudin și încă un locțiitor. Kulak i-a tăiat lui Yagoudin beregata de la o ureche la cealaltă. L-a omorât și pe locțiitor, și i-a aplicat amprentele pe cuțit. Pe urmă, s-a debarasat de cadavrul lui, dar i-a păstrat mâinile. Am auzit că și acum le mai ține-n congelator și le folosește, din când în când, ca să lase amprente pe diverse locuri ale unor crime.

— Dacă numai ei trei s-au întâlnit, de unde știi că totul nu-i decât o legendă scornită de ruși?

— Povestea e adevărată, fu singurul lui răspuns.

Mai mult nu spuse. Nici nu era nevoie.

— Te joci cu o cobră, Elena. Pân-la urmă, tot o să te muște. Totul e când, și cât de rău.

Capitolul 18

Stăteau așezați în jurul unei mese cu tăblie de mozaic, importată din Italia. Era veche de trei sute de ani și provenea din vila unui negustător bogat din Florența. Cântărea la fel de mult ca un pony de polo dintre cei care păștеau pe câmpia irigată, din cealaltă parte a grădinilor și gazonului întins și tuns cu mare grijă, din spatele casei.

Jim Brody credea în plăcerile vieții și avea destui bani ca să și le satisfacă pe toate. Fără nimic altceva decât o diplomă, un orgoliu cât toate zilele și un bluff îndrăzneț, își fondase propria firmă în 1979, reprezentând sportivi profesioniști în negocierile pentru contracte și finanțare. La început, reputația i se clădise pe baza flerului său de a alege atleți subestimați dar cu șanse de a deveni rapid superstaruri. În continuare, tranzacțiile fabuloase pe care le încheia îi aduseseră la rândul lor parteneri la fel de fabuloși.

Își numea adeseori firma „o tipografie de bani autorizată" – și nu-i era deloc greu să și-i cheltuiască.

Doi tineri hispanici, în sacouri albe și pantaloni negri, serveau micul dejun – omlete preparate după comandă, cârnați, șuncă, paturi, fructe, trei sortimente de suc, șampanie și cafeaua proaspăt râșnită pe care Brody o primea lunar de pe o plantație privată din Columbia.

Prietenii lui se adunau acolo o dată pe săptămână, la micul dejun. *Clubul Alibi,* așa își spuneau. Oameni care-i împărtășeau pasiunile pentru bani, polo, femei frumoase și diverse alte vicii. Sebastian Foster, în vârstă de patruzeci și trei de ani, la un moment dat cotat ca al cincilea tenismen al lumii. Paul Kenner, patruzeci și nouă de ani, fost baseballist de ligă majoră, unul dintre primele succese ale lui Brody. Antonio Ovada, cincizeci și unu, patron al uneia dintre cele mai bune echipe de polo din Florida, crescător de cai calitatea întâi. Bennett Walker, patruzeci și cinci de ani Palm Beach, milionar cu tradiție; Brody îl cunoștea de ani de zile. Charles Vance al IV-lea, cincizeci și trei, președintele unei companii care avea o escadrilă de avioane private charter. Juan Barbaro, treizeci și trei de ani, spaniol, unul dintre primii jucători de polo ai lumii.

— Detectivii au vorbit cu tine? se interesă Ovada.

— Nu.

— Au s-o facă. Iar atunci, ce-o să le spui?

Brody se uită în gol, fără să vadă șezlongurile de pe marginea piscinei.

— Că a fost ia petrecerea mea. Și că o cunoșteam. Asta nu-i o crimă.

— Da, așa s-ar zice.

— Și *tu* ce-ai să le spui? întrebă Brody.

— Că am văzut-o la petrecere. N-am observat nici când a plecat, nici cu cine. Am stat toată noaptea aici, cu tine, și am băut scotch din cel mai scump și am fumat havane cubaneze de contrabandă.

— Și eu la fel, interveni Kenner.

— Și femeia cu care erai? vru să știe Ovada. Ea ce-o să spună?

— Nimic. Nu vrea ca bărbatul ei să afle. Și nici eu nu vreau. Are proporțiile și temperamentul unui urs grizzly.

— L-am cunoscut, spuse Foster. E clar că ai nevoie de un alibi.

— Și tu te-ai culcat cu ea? îl întrebă Kenner.

— Mda. Bună bucățică, da' nu merită să te-alegi cu picioarele rupte pentru ea.

Bennett Walker, cu ochelari de soare care să-i ascundă mahmureala, se foi pe scaun, nervos.

Charles Vance își tăie o bucată de cârnat, pe farfurie, și începu s-o mestece cu entuziasm.

— Acasă, cu nevasta, declară el. Ne-au venit cuscrii în vizită. Nici n-am stat la petrecere mai mult de-o oră. Am și martori.

Brody se uită în lungul mesei, spre Barbaro.

— Eu leșinasem pe masa de pool a prietenului meu, zâmbi spaniolul. Zău că știi să dai petreceri, *Patron*! A doua zi, chiar și Bennett era mort pentru patrie. Niciunul dintre noi n-ar mai fi făcut față unei femei – nu-i așa, prietene?

Walker îl privi distrat, ridicând o mână ca pentru a spune: „Cum zici tu…", după care se sculă de pe scaun și intră în casă.

— Ce problemă are? întrebă Kenner.

Barbaro ridică din umeri.

— Prea multă votcă la *Players,* azi-noapte.

— Iar are necazuri nevastă-sa? se interesă Vance.

— Cine poate ști? Dintotdeauna a fost o ființă fragilă, nu?

— L-aș compătimi, spuse Vance, dar dacă stau să mă gândesc la tot ce-a câștigat însurându-se cu ea, nu mi se mai pare o problemă chiar atât de mare.

— Tu nu ești obligat să trăiești cu ea, sublinie Kenner.

— Nici el nu e, precizează Vance. Când a trecut Bennett ultima oară podul, pe insulă?

Walker ieși iar și reveni la masă. Avea părul ud și dat pe spate.

— Ce mai face Nancy, Ben? se interesă Brody.

— Bine. O ajută pe maică-sa să pună la cale nu știu ce acțiune de caritate. Are și ea o ocupație…

Soția lui Bennett Walker era fiica uneia dintre cele mai bogate familii aristocratice din Connecticut. Frumoasă dar instabilă emoțional, Nancy Whitaker părea să trăiască mai mult într-o lume numai de ea știută, îndopată cu medicamente atât cât să poată funcționa, intrând și ieșind mereu din spitale și sanatorii de boli mintale.

Unii oameni fuseseră surprinși când se anunțase că eligibilul Bennett Walker avea să se însoare cu ea. Alții se uitaseră la valoarea netă a celor două familii și văzuseră nu o căsătorie, ci o fuziune de afaceri.

Realitatea era că Whitakerii își măritaseră copilul problemă, Walkerii câștigaseră relații politice și de afaceri în valoare de milioane, iar Bennett putea profita de starea nevesti-sii ca să-și facă de cap – un târg deloc rău, după părerea lui Brody.

Trecuseră de-atunci șaptesprezece sau optsprezece ani.

— Deci, toți suntem acoperiți, spuse Jim Brody.

Întotdeauna se asigurau de asta, acoperindu-și unii altora spatele. Era rostul clubului lor. Nimeni nu rămânea fără alibi, la nevoie. Târfe, amante, droguri, alcool, jocuri de noroc – oricare ar fi fost viciul, se acopereau unii pe ceilalți.

În cea mai mare parte, la început, păruse ceva inofensiv. Cui îi păsa cine și-o trăgea cu cine? Ce mare lucru, să spui o minciunică nevinovată pentru un amic care avea o mică problemă cu cocaina? Sau care pierduse banii companiei pe un pariu la sigur, în a cincea cursă de la Gulfstream? Nimic nu era prea mult. Se acopereau între ei.

În timp ce stătea acolo, privindu-și prietenii, dintre care fiecare avea propriile sale secrete, Brody se întreba dacă-și imaginaseră vreodată că aveau să acopere și un ucigaș.

Capitolul 19

Kulak nu se arătă la adresa pe care Svetlana i-o dăduse lui Landry. Cel puțin, nu în cele două ore cât așteptase în fața intrării, înainte de a se duce acasă să mai prindă și el puțin somn. Probabil îl trimisese pe un drum înfundat, își spuse el. Mai târziu, Svetlana și gașca de la Magda aveau să se prăpădească de râs, pe seama lui.

Indiferent dacă femeia îl mințise sau nu, vizita la bar nu fusese o pierdere de timp. Făcuse impresie. Vestea avea să ajungă sigur și la Alexi Kulak.

— Arăți de tot rahatu', remarcă Weiss, în timp ce mergeau pe South Shore, să găsească *Star Polo*.

Stătea la volan, ceea ce-l făcea să se simtă important. Landry era prea mahmur ca să-i mai pese.

— Ce-ai pățit, te-a târât un camion pe jos, sau ce? Credeam că te duseseși acasă, aseară. Parc-ai fi dormit în mașină.

— M-am dus în oraș și m-am îmbătat, răspunse Landry. M-am oprit la barul ăla rusesc și am turnat în mine niște votcă. N-ar strica s-o mai faci și tu din când în când, Weiss. Îți mai destinde sfincterul.

— Te-ai dus acolo fără mine? se ofuscă Weiss. Parcă ne înțeleseserăm să așteptăm până azi.

— Păi azi a fost.

— Nu-mi vine să cred că te-ai dus acolo fără mine!

Landry îi aruncă o privire plictisită.

— Și tu ce-oi fi, gagică-mea aia nouă? Încep să-ți iasă la iveală tendințele homosexuale latente? E cazul să-mi păzesc spatele, Weiss?

— Futu-te-n cur, Landry!

— Mersi, nu servesc.

Weiss își trase respirația, ca să se răstească la el, dar Landry i-o luă înainte:

— Vezi să nu treci de curbă, iubițel. La curbă, șinele trosnesc – știi și tu asta!

— Erai tu găozar, da' niciodată la fel de mare ca acum. Iei lecții de la Estes?

— Nu face pe deșteptul, Weiss, îl preveni Landry. Așa, se vede și mai clar ce papagal ești.

Weiss întinse mâna pe fereastră și apăsă pe butonul interfonului de la poartă. Persoana care răspunse le spuse că trebuia să întrebe dacă domnul Brody îi putea primi.

Weiss pufni.

— Grăsanul ăla precis ne vede printr-un monitor cu circuit închis. I-așa de bogat, că se cacă bani. Îl reprezintă pe Milton Marbray, bobocul anului la *N.B.A.* Jumate din vedetele de baseball ale lui sunt. Bani luați pe de-a moaca.

Porțile de fier forjat se deschiseră, invitându-i să intre. Un bărbat în pantaloni negri și sacou alb îi salută în timp ce opreau în fața unui conac ca pe plantațiile din Caraibe. Mașinile parcate pe aleea curbă din fața casei arătau de parcă tocmai ar fi ieșit din sala de prezentare a unei reprezentanțe de autovehicule exotice – un Jaguar, un Ferrari, un Mercedes și un Porsche.

Landry coborî din mașină și i se prezentă lacheului, arătându-și și insigna.

— Domnul Brody e pe terasa din spate, are niște prieteni în vizită. Urmați-mă, vă rog.

În timp ce treceau prin centrul conacului, Landry nu era atent la podelele din lemn de tec, nici la pereții albi pe care erau agățate tablouri valorând fiecare mai mult decât salariul lui pe zece ani. Se uita deja spre ușile deschise ale terasei, unde vreo șase bărbați stăteau tolăniți în jurul mesei, la umbra unei copertine de pânză dungată.

Îl recunoscu imediat pe Paul Kenner, jucătorul de baseball. Elena îi spusese că în noaptea dispariției Irinei Kenner fusese la petrecerea lui Brody. Un alt tip de la masă apărea în reclame la bere – un tenismen australian din deceniul trecut. Pe ceilalți nu-i cunoștea.

Un bărbat înalt, cu zâmbet agresiv și cămașă bălțată strident, se ridică din capul mesei și veni peste pardoseala de dale, cu mâna întinsă.

— Domnule detectiv. Jim Brody, se prezentă el.

Avea o strânsoare în stare să sfărâme cutii de conserve.

— Domnule Brody. Sunt detectivul Landry. Acesta este detectivul Weiss, completă el, arătând vag cu capul. Investigăm moartea Irinei Markova, și discutăm cu oricine a putut-o vedea în noaptea când dispărut.

— Cumplită tragedie, comentă Brody, cu un glas bubuitor. Desigur, abia

ieri am aflat, de la știri. Chiar despre asta vorbeam. Toți cei de-aici au fost cu mine la petrecea aceea, în diverse perioade ale nopții.

— Serios? I-auzi, Weiss, am împușcat șapte iepuri dintr-un foc, remarcă Landry. Grozavă coincidență, nu-i așa?

Weiss se uita la Brody de parc-ar fi fost un rahat de câine. Tipul cel dur.

— Și ziceți că tocmai vorbeați despre asta? comentă el, sec. Atunci, totul vă e proaspăt în cap.

Landry îi privea pe cei din jurul mesei. Vreo doi păreau curați. Alții doi, nu tocmai.

Kenner se ridică în picioare, cu un rânjet nătâng pe față.

— Auzi, eu am impresia că ne cunoaștem.

Landry îl măsură cu o expresie tipică de polițist.

— Zău? Te-am arestat vreodată?

— Nu.

— Mare greșeală.

— Domnule detectiv.

Un bărbat distins, abia trecut de cincizeci de ani, cu cămașă Lacoste verde ca iarba, pantaloni kaki călcați la dungă, se ridică de pe scaun și-i dădu lui Weiss o carte de vizită.

— Mă tem că eu trebuie să plec. Am o partidă de golf cu socrul meu. Dar vă voi vorbi cu plăcere mai târziu, deși nu prea am cu ce să contribui. N-am văzut-o pe fată. Am stat la petrecere foarte puțin, abia pe la început. După aceea, mi-am petrecut toată noaptea cu familia.

Un altul își împinse scaunul înapoi. Brunet, cu părul umed, dat pe spate. Ochelari negri, împrejurul capului. Cămașă Ralph Lauren: deschisă la guler, cu mânecile suflecate îngrijit până la jumătatea antebrațelor musculoase. Se ridică de pe scaun și păși într-o parte, ca și cum ar fi căutat să se furișeze pe neobservate.

— Și dumneata ești…? se interesă Landry.

Mahmur, atâta lucru se vedea cu ochiul liber că era. I se citea pe față. Landry recunoștea semnele, după ce nu mai demult în aceeași dimineață le văzuse în oglinda de la baie.

Chiar și adus de umeri, individul era înalt. Arătos, în genul fraților Kennedy. Întoarse capul într-o parte, ca și cum nu și-ar fi dat seama că i se vorbea.

— Ai un lapsus? îl îmboldi detectivul.

— Bennett Walker, răspunse acesta, ștergându-se cu o mână peste partea de jos a feței. Mă tem că nu mă simt prea bine, domnule detectiv. Am băut prea mult, azi-noapte.

Landry ridică din umeri, cu un aer amical.

— Ce coincidență, și eu! Am un cap acuma, uite-atâta – cât o minge medicinală! Dac-aș putea să-ți pun vreo două întrebări doar, în drum spre ieșire…

Walker dădu din cap abia perceptibil și o luă din loc, cu detectivul lângă el.

— Votcă rusească, remarcă Landry. De la ruși adevărați. Cred c-au preparat poșirca asta în cada de la baie. Nașpa rău.

Walker respira cu mare grijă, pe gură.

— Și eu, zise el. Tot votcă. Da' de cunoscut, nu cunosc niciun rus.

— Ba cum să nu? replică Landry, în timp ce intrau în casă. Pe Irina Markova ai cunoscut-o.

Pașii lui Walker șovăiră.

— Nu tocmai.

— Am văzut niște fotografii de la petrecerea din noaptea aia, blufă Landry. Păreați destul de apropiați.

— Ce naiba, a fost dezmăț. Toți am băut de ne-am spart.

— Ai obiceiul ăsta, domnule Walker? Să bei peste măsură?

— Nu mai mult ca alții.

— Petrecerea a fost sâmbătă noaptea. Ieri a fost luni. Nu cunosc mulți oameni care să se-mbete din două-n două nopți pe săptămână. Ce zici?

Oprindu-se, Walker își luă capul în mâini, pentru o clipă; se vedea clar că-i plesnea de durere.

— A fost dezmăț, repetă el.

— Și azi-noapte?

— Am băut cu un prieten, după o zi grea. Ascultă, domnule detectiv, continuă el, începând să-și piardă răbdarea. Îți înțeleg preocuparea pentru detalii, dar stilul meu de a bea nu e treaba dumitale.

Landry își desfăcu mâinile.

— Știi că ai dreptate? Habar n-am de nimic despre dumneata. Poate ai probleme cu banii, cu nevasta sau cu iubita, cu iubitul, cu cine știe cine… De unde să știu eu? Eu nu știu decât ce-mi spui dumneata… și ce-mi mai spun și alții – prieteni, dușmani, cunoștințe. N-ai prefera să mi le spui

dumneata, personal, pe toate?

— Nu e nimic de zis, replică Walker. Am plecat de la bairam… știu eu cât să fi fost ceasul… vreo două jumate, cred… M-am dus acasă. Și mi s-a rupt filmu'.

— Poate cineva să jure că așa a fost?

— Da. Juan Barbaro.

— Și unde-l pot găsi pe domnul Barbaro?

Walker arătă înapoi, în direcția din care veniseră.

— E la masă, acolo. Acum dacă mă scuzi, domnule detectiv, aș prefera să mă duc acasă și să vomit fără martori. Dacă mai ai și alte întrebări, pot încerca să le răspund mai târziu.

Landry îi ignoră cuvintele.

— Ai văzut-o pe Irina Markova plecând de la petrecere?

— Nu.

— Ai văzut-o cu cineva anume, pe parcursul serii?

— Nu. Toată lumea vorbea cu toată lumea, ca la toate petrecerile.

— O familie mare, unită și fericită.

— Acolo trebuie că erau vreo sută de oameni, dacă nu chiar mai mulți, spuse Walker, frustrat. N-aveam niciun motiv să-i țin cuiva evidența. Așa că nu vă pot ajuta cu nimic.

— Scuzați-mă, domnule detectiv, dar am o întrebare scurtă pentru prietenul meu.

Walker păru ușurat.

— Domnule detectiv, acesta este Juan Barbaro; alibiul meu – nu că aș avea nevoie de vreunul.

Barbaro întinse mâna, iar Landry i-o strânse. Era puternică, dar fără să pară că ar fi vrut să dovedească ceva. Omul îl privea în ochi în timp ce vorbea – lucru pe care Bennett Walker încă nu reușise să-l facă. Totuși, părea prea spilcuit ca să fie demn de încredere, prea sigur de propriul lui farmec. În cizme și pantaloni de călărie, arăta ca un model dintr-o reclamă la vreo colonie cu denumire sportivă: Rider, Player, Jock…

— Ne-am făcut de cap cam rău, aseară, spuse Barbaro, cu un zâmbet dezinvolt, așezându-se pe brațul unui fotoliu umflat, cu tapițerie de piele. Mare minune că am reușit să ajungem până la el acasă.

— V-ați dus amândoi acolo și ați dat în primire, completă Landry.

— Chiar așa.

— Numai voi doi.

— Da, confirmă Barbaro. Mă tem că niciunul nu mai avea putere să continue cheful.

— Locuiți împreună? se interesă detectivul.

— Nu, nu. Casa lui Ben era mai aproape, și știam că nu puteam șofa prea mult.

— Înțeleaptă alegere, deci.

Și comodă. Îl privi pe Walker, care afișa o paloare foarte nesănătoasă. Pe frunte începuseră să-i apară broboane de transpirație.

— Trebuie să mă duc, spuse el, și se întoarse iar spre ușă.

Landry nu încercă să-l oprească.

— Mai încolo ai să joci, Ben? strigă Barbaro în urma lui.

Fără să se întoarcă, Walker răspunse din mers:

— Nu.

— Nu se simte prea bine, amicul dumitale de colo, comentă Landry, în timp ce Walker ieșea grăbit pe ușa din față.

Barbaro se încruntă.

— Prietenul meu e un om complex, cu o viață complicată.

— Complicată în ce sens?

— În materie de femei, desigur. Soția lui este… o persoană foarte dificilă.

— A fost și ea la petrecere, azi-noapte?

— Nu, în niciun caz!

— Dar când ați ajuns la el acasă, era acolo?

— Doamna Walker locuiește „pe Insulă”, cum se spune. Au o casă fermecătoare, pe malul oceanului. Ben și cu mine ne-am dus la locuința lui din Polo Club.

— Trăiesc despărțiți?

— Nu, sunt doar foarte bogați, explică Barbaro. Bogații nu trăiesc ca dumneata și ca mine, domnule detectiv. Bennett are o casă aici, în Wellington, unde stă în timpul stagiunii de polo. E un jucător amator destul de bun.

— Și soția lui?

— Are acțiunile ei de caritate, și altele la fel, în Palm Beach. Baluri, colecte de fonduri și așa mai departe.

— Și n-are nimic împotrivă că soțul ei stă aici și-și face de cap cu

puștoaice de douăzeci și ceva de ani?

Barbaro ridică din umeri, cu acel aer european care-l făcea pe Landry să-i vină să-i ardă una peste ceafă.

— Cum am mai spus, oamenii bogați gândesc altfel decât dumneata și cu mine.

— Așa o fi, consimți Landry, dar știu din experiență că femeile rămân tot femei, orice-ar fi, și nu le place ca bărbații lor să calce în străchini.

Barbaro îi zâmbi, ca un înțelept unui cretin.

— Mai ai multe de aflat despre genul ăsta de oameni, domnule detectiv.

— A, păi fii sigur că am de gând să aflu tot ce se poate afla despre ei. Dar dumneata, domnule Barbaro? Ai petrecut ceva timp cu Irina Markova în noaptea aceea, la petrecere?

— Atâta cât să ne dăm bună-seara și să conversăm câteva nimicuri. S-ar putea să fi și dansat puțin, adăugă el, ridicând privirea, ca și cum ar fi putut să revadă scena proiectată pe tavan.

— Cât de bine o cunoșteai?

Din nou, o ridicare din umeri.

— Irinei îi plăcea scena socială, la fel ca multor alte tinere de vârsta ei. Cam de prin zona aia o știam. E îngrozitor ce i s-a întâmplat.

— Lucra la grajduri, continuă Landry. Mi se pare cam neobișnuit ca o grăjdăriță să frecventeze lumea bună.

— Ai cunoscut-o vreodată? i-o întoarse Barbaro, înălțând din sprâncene. Aye yai yai! Era o domnișoară sofisticată și frumoasă cum nici nu poți să-ți imaginezi! Forte sigură pe sine, foarte sexy. O tânără ca ea e binevenită oriunde s-ar duce, nu crezi?

— Ai avut relații personale cu ea?

— Nu.

— Dar Bennett Walker?

— Va trebui să-l întrebi pe el.

— Eu te întreb pe dumneata, insistă Landry.

— Ben e un om foarte bogat, replică Barbaro. Iar Irinei îi plăceau bărbații bogați.

— Se culcau împreună?

— Nu știu. Erau prieteni. Dar ea se purta la fel de prietenos și cu alți bogătași.

— Se culca cu unii, cu alții…

— Nu obișnuiesc să mă bag în dormitoarele cunoștințelor mele, domnule detectiv. Găsesc că e neînțelept să știu prea multe, zise Barbaro. Sunt jucător de polo, sportiv profesionist. Om de spectacol. Mă pricep foarte bine la meseria mea și, din acest motiv, multe dintre aceste persoane din înalta societate vor să mă cunoască – dar nu facem parte din aceeași lume. Eu nu fac decât să-mi câștig existența din mărinimia lor. Sunt un angajat și nimic mai mult.

— Nu văd niciun alt angajat stând la masa de-acolo, domnule Barbaro, sublinie Landry.

— Și cu toate acestea… dacă eram un jucător neînsemnat, nu m-aș fi aflat acum aici. Oricât v-ar spune acești domni contrariul, știu eu ce știu.

Ciudat, își spuse Landry. Barbaro se distanța singur de ceilalți. Majoritatea oamenilor nu știau ce să mai facă pentru a părea că aparțin acelei societăți exclusiviste.

— De cât timp îi cunoști pe acești oameni?

— De vreo patru, cinci ani, de când vin la Palm Beach și Wellington. Prima oară am venit ca să joc pentru Ralph Lauren, când eram doar un jucător de trei puncte.

— Asta ce înseamnă?

— E un sistem de rating, un handicap. În funcție de statisticile și capacitățile lor, jucătorii se situează pe o scară de la unu la zece puncte. Cu cât stă mai sus un jucător, cu atât e mai bun, explică el. Când eram de numai trei puncte, domnul Brody mi-a văzut potențialul și mi-a găsit un post. Acum, de trei ani încoace, sunt jucător de zece puncte.

— Domnul Brody are ochi bun.

— Așa a și făcut avere.

— Ți-ai câștigat pe merit locul la masă, remarcă Landry.

— L-am ajutat pe domnul Brody, la fel cum m-a ajutat și el pe mine, declară Barbaro, ridicând mâinile. Iar acum, trebuie să mă duc la lucru, pentru ca toate astea să rămână la fel.

Landry îi luă numărul de telefon și-l lăsă să plece. Chiar atunci, în hol intră Weiss, venind de pe terasa din spate, cu un aer morcovii.

— Nu pot să-i sufăr pe ăștia.

— Fiindcă-s bogați?

— Fiindcă-s niște căcănari.

— Îți trădezi neamul?

— Ce-am mai râs. N-au văzut nimic, n-au auzit nimic, nu știu nimic, și toți își asigură alibiuri unii altora. Și pe urmă, vor să știe unde pot să trimită rapoarte scrise. Îmi venea să borăsc. Ai tăi ce-au avut de spus?

— La fel, răspunse Landry, în timp ce ieșeau. Barbaro e alibiul lui Walker. Walker e alibiul lui Barbaro. Amândoi o cunoșteau pe fată, dar niciunul dintre ei n-a văzut-o plecând de la petrecere. Ea se regula cu toată lumea, da' cu ea nu se regula nimeni.

— Nu-mi place deloc, mormăi Weiss. Nu-mi place că toți s-au adunat aici. Nu-mi place că tocmai despre fată vorbeau.

— E un club de alibi de tot rahatul, afirmă Landry.

— Și acum, ce facem?

Landry se uită spre grajduri.

— Găsim pe cineva care să nu fie membru.

Capitolul 20

M-am hotărât să nu mă gândesc la Alexi Kulak. Pur și simplu nu aveam ce să fac în legătură cu el. Voiam să-l descopăr pe asasinul Irinei. Asta era prioritatea mea – care, întâmplător, coincidea cu a lui. De restul aveam să mă ocup la momentul potrivit.

Mă întrebam dacă autopsia Irinei era în curs de desfășurare. Oare ce informații avea să ne comunice medicul legist? Fusese violată? Torturată? Când anume murise? Suferise mult? Putuseră găsi, prin cine știe ce miracol, ceva din care să afle profilul A.D.N. al ucigașului?

Maica Natură e o cotoroanță stranie. Știam despre cazuri când n-ar fi trebuit să existe nicio șansă de a se găsi celule epidermice ale făptuitorului sub unghiile victimei – și totuși, fuseseră găsite. Era posibil – oricât de puțin probabil…

Mă gândeam la cazul Laci Peterson, din California, când orice speranțe de a găsi cadavrul femeii se scufundaseră odată cu ea și cu blocul de beton legat de trupul ei. Și totuși, acel cadavru sfidase toți sorții, nu numai fiind adus de valuri la mal, unde să poată fi găsit, ci chiar eșuând la câțiva pași de laboratorul criminalistic al statului.

Știam că Irina era genul care n-ar fi cedat niciodată fără luptă. Nu puteam decât să sper că expertiza medico-legală găsise dovezi în acest sens.

La întoarcerea spre fermă, m-am oprit la un *Starbucks,* ca să cumpăr ceva dulce și aromatizat sintetic pentru Sean, și un expresso dublu și tare pentru mine. Când am intrat, Sean tocmai ducea un cal spre grajd. Arăta ca o reclamă la Ralph Lauren – înalt, chipeș, îngust în șolduri.

— Ți-am adus o mocha de ciocolată albă cu frișcă și destul îndulcitor artificial cât să omoare o duzină de cobai, i-am spus, oferindu-i cafeaua, în timp ce el priponea iapa pentru țesălat.

Mă privi cu ochi mari.

— Dumnezeule, El! Ce ți s-a întâmplat? Ce-ai pățit la buză?

— M-am împiedicat și am căzut. Nu face caz din asta. Ia-ți cafeaua.

Luă ceașca și o puse deoparte, fără să-și ia ochii de la mine.

— Nu te cred.

— De ce?

— Fiindcă toată lumea știe ce mincinoasă ești, duduiță!

— Și totuși, am insistat eu, asta mi s-a întâmplat.

— Elena, deja sunt cu nervii în pioneze. Te rog, nu mă face să mă îngrijorez și mai mult pentru tine.

— Frumos costum, am remarcat. Pantalonii maro, cămașa asortată, dungile… Foarte șic.

Făcu o mutră ofuscată.

— Chiar atât de superficial mă crezi, încât să-mi poți distrage atenția cu complimente din astea ieftine?

— Până acum, am reușit de fiecare dată.

În spatele lui, mica iapă murgă ciuli urechile și clătină din cap, ridicând un picior din față ca să bată cu copita în pământ.

— Cred că regina albinelor e gata să se retragă în iatacul ei, am observat.

Sean duse calul înapoi în boxă, dar asta nu-i distrase atenția dinspre buza mea spartă.

— Jură-mi că nu e rezultatul unui act de violență casnică, îmi ceru el.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mai întâi: m-am despărțit de Landry acum două zile. Așa că, cine să dea-n mine? Prietenul meu imaginar? Aseară, am fost singură acasă. Și doi: sincer, mă jignești crezând că aș lăsa cine știe ce nemernic să scape, după ce mi-ar fi făcut una ca asta. Mă simt jignită în numele lui Landry.

— N-am spus că l-ai lăsa să scape. Ai cumva în casă un cadavru de care trebuie să ne debarasăm?

Nici nu rostise bine aceste cuvinte, că ochii i se și umplură de lacrimi.

— O, Doamne, nici nu-mi vine să cred ce-am fost în stare să spun!

Bietul Sean. Spre deosebire de mine, preferase să plutească mai departe pe norul moale al stilului de viață ferit din Palm Beach. Sensibilitățile lui nu se tociseră prin munca la droguri și omucideri, nici prin viața de zi cu zi printre cruzimile unei existențe mai josnice.

Se uită spre ușa salonului.

— Mă tot aștept s-o văd ieșind pe-acolo, ca să se plângă de ceva. Așa aș mai vrea s-o facă…

— Știu. Și eu aș vrea ca ziua de ieri să nu se fi întâmplat în realitate.

— Niciodată în viața mea n-am crezut că voi cunoaște o persoană care să fie asasinată, continuă el.

— Eu nu contez?

— Tu ești o iarbă prea rea ca să mori.

Se întoarse iar spre mine, privindu-mă cu o expresie neașteptat de severă.

— Și n-ar strica să rămâi așa. Ești sora mai mică și mai băiețoasă pe care n-am avut-o niciodată. În veci nu te-aș ierta, să-mi faci una ca asta.

— O să-mi dau toată silința, am răspuns, gândindu-mă că, în urmă cu un an, s-ar fi putut să nu spun același lucru. Sean era și el de aceeași părere.

— Nu te-am adunat de prin șanțuri ca să mă lași cu ochii-n soare, spuse el.

— N-am nici cea mai vagă intenție să dau colțu'.

Întinse o mână spre buza mea umflată, dar fără să mi-o atingă.

— Asta arată groaznic. Nu știi cum să ți-o camuflezi cu machiaj? Iar puțin Preparat H ar ajuta-o să se dezumfle mai repede. Și-apoi, ai putea crea și iluzia de simetrie, cu un contur de buze neutru.

— Ai ajuns și travestit de-acum?

— Iubito, nici nu știi câte se pot ascunde în mine. N-am cheltuit o avere pe instructori personali și mentori dietetici ca să-mi acopăr fizicul ăsta cu articole femeiești. Hai să ne bem cafeaua.

Am ieșit din grajd, ca să ne așezăm pe banca de lângă arenă. Sean rămase cu privirea în gol, spre drumul pe care erau parcate vreo două furgoane de la știri.

— Au încercat să stea de vorbă cu tine? l-am întrebat.

— Am refuzat orice interviuri. Nu puteam fi atât de nesimțitor, încât să comentez asasinarea unei persoane pe care o cunoscusem. Desigur, asta nu-i împiedică să rămână acolo, cu camerele lor de luat vederi.

Și, schimbându-și glasul, începu să chirăie, chipurile surescitat:

— Ia uite! Ăla-i grajdul unde victima lua bălegaru' cu lopata! Aia-i iarba pe care călca!

— E un subiect de știri, am replicat. Vrei, nu vrei, oamenii se lasă absorbiți de reportajele astea – în parte, ca să-și dea seama și mai clar cât de norocoși sunt. Or fi având ei niște vieți de tot rahatu', da' cel puțin nu i-a omorât nimeni. Încă.

Sean sorbi prelung din cafea și tăcu o vreme. Când vorbi din nou, spuse:

— Ai să te bagi pân-la gât în toată povestea asta, este?

— Care poveste? Asta, cu presa?

— Cu ancheta.

— Normal. Ce altceva crezi c-aș face?

— Ce altceva te-ai gândi *tu* să faci? mi-o întoarse el. Nimic. Și ce altceva ai *putea* să faci? Ei bine, ai putea să lași totul în seama lui Landry.

Era rândul meu să stau tăcută câteva momente.

— De ce te-ai despărțit de el? mă întrebă în continuare Sean.

— Dumnezeule, parc-am fi în liceu! Cum să poată fi vorba de o despărțire, când în primul rând nici măcar nu exista o relație? Doar sex, și nimic mai mult.

— Și ce, el voia ceva mai mult?

M-am întors să-l privesc, nemulțumită că mă credea pe mine cea care bătuse în retragere – deși, la drept vorbind, ăsta era adevărul.

— Păi, știam că n-ai putea fi tu aia care să fi insistat pentru un angajament mai solid, se justifică el.

— I-am făcut o favoare. Abia dacă mă pot suporta eu pe mine însămi, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. N-aș vrea să abuzez de răbdarea nimănui altcuiva.

Spre satisfacția mea, Sean nu comentă.

— Și acum ce-o să urmeze? se interesă el.

— Azi vor termina autopsia, vor continua să-i interogheze pe oamenii care o cunoșteau, și pe cei care au văzut-o în noaptea de sâmbătă. Apropo, tu ai întâlnit-o vreodată pe Irina prin oraș?

— De câteva ori. Pe la *Players*... o dată sau de două ori la *Galipette*...

— În restaurant sau la bar?

— În restaurant.

— Era cu cineva?

— Cu niște prietene.

— Cam scump restaurant, pentru o salariată la grajduri.

Sean ridică din umeri.

— Irina câștiga bine. Pe ce să-și cheltuiască banii? Chiria n-o avea de plătit.

— Avea o debara plină numai cu haine de la Worth Avenue, l-am informat.

Păru ușor șocat.

N-o plăteam chiar atâta încât să-și cumpere hainele de pe Worth Avenue.

Worth Avenue era Rodeo Drive-ul, Fifth Avenue, cea mai elegantă stradă din Palm Beach. Terenul de vânătoare al matroanelor din familii bogate și

al nevesticilor-trofeu deopotrivă. Prânzul pe Worth Avenue ar fi costat cât salariul pe-o zi al unui grăjdar obișnuit.

— Irina avea o viață despre care noi nu știam mai nimic, Sean. Umbla cu cei de la polo, cu baștanii. Și lucra nu știu ce pentru un mare mafiot rus, unul Alexi Kulak.

Sean se holbă la mine, uluit.

— Pentru un mafiot rus? Dar asta-i o nebunie!

— Îl cunoști pe Jim Brody?

— Agentul sportiv? Nu prea. L-am văzut la meciurile de polo, desigur, dar nimic mai mult.

— Sâmbătă noapte, Irina s-a dus la petrecerea de ziua lui. Din câte-am aflat, atunci a fost văzută pentru ultima oară. Din fotografii reiese că ea era sufletul petrecerii.

— Doar nu poți să crezi că cineva din lumea de-acolo…

La vederea privirii pe care i-am aruncat-o, lăsă fraza neterminată, pentru ca în schimb să mă întrebe:

— Care erau?

— Ben, Paul Kenner… am răspuns. Jucători de polo, bineînțeles… Juan Barbaro…

— O, Doamne, ăla-i un tip superb!

Mi-am ținut respirația un moment, încercând să mă decid dacă să rostesc următoarele cuvinte care-mi veneau pe limbă, sau să mi le înghit.

— Bennett Walker.

De pe chipul lui Sean se șterse cu grijă orice expresie, în timp ce mă privea.

— Oh, el…

— Nu se poate să nu fi știut și tu că era prin zonă, Sean. Ai lojă la stadionul de polo. Trebuie să-l fi văzut. Cercurile voastre din societate se suprapun.

— Sigur că l-am văzut, recunoscu el. Doar că… nu voiam să afli că e aici.

— Prea târziu. L-am văzut la *Players,* aseară.

— O, Iisuse… Și te-a văzut și el?

— Da. Tocmai plecam. El intra pe ușă.

Nu i-am spus că nemernicul nici măcar nu mă recunoscuse.

— Am fost fermecătoare ca de obicei: insinuantă, sarcastică, vindicativă și amenințătoare.

— Și el…?

Am ridicat din umeri.

— Nu s-a bucurat deloc să mă vadă.

Erau atâtea de spus, dar el nu spuse nimic. Sean fusese prezent pe tot parcursul relației mele cu Bennett. Mă văzuse îndrăgostindu-mă, logodindu-mă, iubindu-l… Fusese singurul meu sprijin când Bennett venise să-mi ceară un alibi, iar basmul meu cu feți-frumoși și zâne se transformase într-un coșmar. Sean era singura ființă de pe Pământ care cunoștea tot adevărul despre acea poveste.

— Sean, era acolo în noaptea când a dispărut Irina. Am văzut-o în niște fotografii, așezată între el și Jim Brody. Păreau foarte amicali.

— Elena, doar nu vrei să spui că Bennett ar putea fi cel care-a omorât-o?

— Trebuie să-l includem între suspecți.

— De ce s-o fi omorât el pe Irina?

— Da' pe Maria Nevin de ce-a violat-o și a maltratat-o? i-am întors-o.

— Asta a fost acum douăzeci de ani.

— Și ce vrei să zici, că dacă atunci a violat și a bătut o femeie, acum nu poate s-o mai facă? Cel mai sigur indicator al viitorului comportament e comportamentul trecut.

— Cât avea, douăzeci și patru de ani? Douăzeci și cinci? întrebă Sean. S-a maturizat, de-atunci. S-a și căsătorit. Acum are responsabilități.

— Ted Bundy era un tânăr republican. Ce-are a face una cu alta? Are antecedente de violență față de femei; a fost văzut cu victima, în noaptea când ea a dispărut.

— Poate că are un alibi.

— Sigur că are un alibi! m-am răstit. Bennett are întotdeauna alibiuri. E Omul Alibiurilor! Întotdeauna se găsește câte cineva dispus să mintă pentru un om bogat. Juan Barbaro susține că au plecat de la petrecere beți, s-au dus acasă la Bennett și acolo li s-a rupt filmul. Și mai cred și că i-a mâncat câinele caietul cu lecțiile.

— A văzut-o cineva pe Irina plecând cu el de la petrecere? întrebă Sean.

— Din câte-am aflat până acum, nu. Dar asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat.

— Și nu înseamnă nici că s-a întâmplat.

M-am ridicat de pe bancă, întorcându-mă cu fața spre el.

— De ce ești așa de bou?

— Nu sunt! Dar văd că ai făcut o fixație…

— Fixație? Jumate din viața asta am fost polițistă. Știu să recunosc dintr-o ochire un suspect viabil. E cunoscut ca un agresor sexual violent…

— A comis și el un delict, acum douăzeci de ani…

— Nu-mi vine să cred! l-am întrerupt, strigând revoltată. A fost cât pe ce s-o omoare pe femeia aia, strângând-o de gât! Agresorii sexuali violenți care comit o agresiune și scapă nu se lasă cu una, cu două. Li se trezește pofta de putere, și o fac din nou, iar și iar…

— Și-n ultimii douăzeci de ani a fost un ucigaș în serie, care n-a fost prins sau măcar bănuit pentru nicio crimă? se ridică și el de pe bancă, dominându-mă cu statura lui.

— N-am zis că e ucigaș în serie – dar cât de greu ți-e să ți-l imaginezi scăpând nepedepsit? Dacă Bennett Walker era un puști dintr-o minoritate săracă, la ora asta tocmai ar fi ieșit din pușcărie pentru ceea ce i-a făcut Mariei Nevin.

— Înțeleg toate astea, Elena. Nu vreau decât să spun că simpla lui prezență la petrecere nu-l incriminează automat. Cred că au mai fost acolo încă vreo sută de oameni, cel puțin.

— Știi, habar n-am de ce port discuția asta cu tine. Cred că mă așteptam la puțin sprijin din partea singurului om în stare să înțeleagă…

— Dar te *sprijin*! Pentru numele lui Dumnezeu, cum poți să spui că nu te sprijin? mă repezi el, revoltat. Te sprijin chiar și acum, în clipa asta, doar că ești tu prea încăpățânată ca să-ți dai seama. Nu vreau să te văd prinsă în cine știe ce încurcături care-au să te dezamăgească și-au să te rănească și-au să te ducă pe-un drum…

Am ridicat o mână, ca să-l opresc.

— Cred că ceea ce s-a întâmplat cu Irina e puțin mai important decât dezamăgirea mea față de un fost iubit cu care trebuie să am iar de-a face. Dar îți mulțumesc pentru contribuție, am adăugat, cu o undă tăioasă în ton.

Sean strânse din fălci și-și mută privirea, așa cum făcea întotdeauna când nu putea discuta rațional cu mine. Dar mie numai să fiu rezonabilă nu-mi ardea. Voiam să speculez asupra posibilității ca Bennett Walker s-o fi asasinat pe Irina, fiindcă această teorie oferea posibilitatea de a fi obligat în sfârșit să plătească pentru ceea ce făcuse în urmă cu atâția ani. Și voiam ca prietenul meu cel mai bun să mă susțină în acest demers, indiferent dacă-l considera rezonabil sau nu.

Unul dintre noi ar fi trebuit să zică ceva ca să risipească tensiunea, dar niciunul n-o făcu. Telefonul meu începu să sune.

— Da?

Probabil aveam un ton nervos sau ostil, căci apelantul ezită înainte să vorbească.

— Elena, Juan Barbaro la telefon. Te-am prins într-un moment nepotrivit?

Am avut nevoie de o secundă ca să-l recunosc și să-mi alung tensiunea din voce.

— A, Juan… Nu… îmi pare rău că m-am răstit la tine. Sunt nervoasă din cauza tuturor celor întâmplate, am explicat, uitându-mă la Sean.

— Atunci, înseamnă că ai nevoie de puțin timp liber ca să te liniștești, nu?

— Da, categoric.

— Atunci, hai să ne întâlnim în după-amiaza asta. Mergem la un meci de polo, pe urmă bem ceva… Luăm și cina împreună, dacă vrei…

— Aa… da, sigur… Cine joacă?

— Eu, domnul Brody și alți câțiva prieteni. Bennett Walker nu, mă asigură el. Și trebuie să-mi promiți că n-ai să acuzi pe nimeni de crimă, adăugă, pe un ton glumeț.

— Voi fi cât se poate de cuminte.

— Ei, nu, nici chiar așa… Atunci, unde-ar mai fi distracția? chicoti el din adâncul gâtlejului – ca un leopard torcând, mi-am spus.

Am stabilit ora când să ne întâlnim la *International Polo Club* și am încheiat convorbirea.

Apoi, am tras aer în piept, adânc, după care l-am expirat încercând să-mi alung din minte discuția în contradictoriu cu Sean. Fusesem invitată într-un cerc de suspecți. Trebuia să fiu cât mai lucidă.

— Trebuie să plec, i-am spus lui Sean și, întorcându-mă, am luat-o din loc.

Ar fi trebuit să-i prezint scuze. Era singurul om din viața mea pe care-l consideram cu adevărat prieten și știam că așa și era. Dar mă domina o stare meschină și infantilă, așa că am plecat fără o vorbă.

Capitolul 21

Vechiul stadion al *Polo Club*-ului din Palm Beach, aflat la o zvârlitură de băț distanță de Players, era de ani de zile Meca poloului mondial. *International Polo Club,* de pe 120th Avenue, devenise locul unde se cădea să fii văzut, cu tribune pentru o mie trei sute de spectatori și șapte terenuri îngrijite impecabil, fiecare acoperind o suprafață mai mare decât nouă terenuri de fotbal.

Am găsit un loc de parcare și m-am uitat în jur după autovana de la *Polo Club*. Lisbeth Perkins tocmai trecea cu un pony care gâfâia, transpirat. Mergea cu privirea în pământ, dusă de gânduri triste, și tresări la auzul vocii mele, când am strigat-o pe nume.

Mă privi cu ochii ei albaștri ca floarea de in mărginiți cu roșu. Părea aproape speriată să mă vadă, ca și cum aș fi adus vestea cine știe cărei nenorociri.

— Ce-ai pățit la buză? mă întrebă.

Atâta despre teoria lui Sean cu camuflarea prin machiaj și alifia antihemoroidală.

— Un fleac. Am căzut, i-am răspuns, schimbând apoi subiectul. Mă mir că lucrezi azi. Domnul Brody știe ce prietene apropiate erați tu și Irina. N-ar fi fost normal să-ți dea liber?

— Nu i-am cerut, răspunse ea, cu vocea aspră și răgușită. Nu știu ce-aș fi făcut.

M-am întrebat dacă voia să spună că s-ar fi simțit singură și dezorientată, sau că se temea de ceea ce și-ar fi putut face sieși. Prima reacție ar fi fost ușor de înțeles, iar cea de-a doua, cam extremă.

— Ești detectiv particular, așa-i? mă întrebă.

— Nu.

— Irina mi-a vorbit despre tine. Ai găsit-o pe fata aia care dispăruse, anul trecut. De-asta mi-ai pus toate întrebările alea, ieri, nu? Cauți ucigașul.

N-am negat.

— L-ai spus despre mine detectivului ăluia, Landry.

— Te-a luat la întrebări?

— A venit la fermă, azi-dimineață. L-am spus tot ce ți-am spus și ție.

— Aseară, m-am dus la *Players,* am continuat. Barmanul mi-a spus că tu și Irina vă certaserăți, în noaptea aia.

— Nu ne-am certat deloc! se repezi ea să nege, atât de vehement încât mi-am dat seama imediat că mințea.

Am ridicat din umeri.

— Mi-a spus că v-a văzut pe amândouă în hol, vorbind răstit, și că tu arătai supărată, după care ai plecat. N-ar avea nimic de câștigat mințindu-mă.

— A fost o nimica toată, insistă ea. Eu voiam să mă duc acasă, iar Irina n-avea chef. Asta a fost tot.

— Vă duseserăți acolo cu o singură mașină?

— Nu.

— Atunci, care era problema? Se distra mai bine ca tine?

Își dădu ochii peste cap, oftând în stilul acela perfecționat de fetele adolescente. Deși avea douăzeci și ceva de ani, încă se mai comporta ca o puștoaică.

— Nu contează, se încăpățână ea să-l ia pe „nu" în brațe. N-a fost nicio problemă.

— Atunci de ce ați dat impresia că vă certați?

Ar fi vrut să mă trimită la toți dracii, dar cred că fusese învățată să nu vorbească așa.

— De unde ești, Lisbeth?

— Din Michigan, de ce?

— Buna creștere din Midwest. Părinții tăi erau oameni bisericoși, așa-i?

— Ei, și? Asta ce vrea să-nsemne, că-s o mironosiță? replică ea, ofensată.

— Înseamnă că ești politicoasă, rezervată, responsabilă, discretă. Ești o fată bună și civilizată, presupun. Știi ce înseamnă prietenia adevărată.

Nu spuse nimic, continuând doar să ducă de dârlogi calul. Între timp, freca între degete medalionul pe care-l purta, probabil punându-și dorința să dispar.

— I-ai fost o prietenă bună Irinei, am continuat. Vrei ca ucigașul ei să fie adus în fața justiției, nu?

— Da

— Atunci, de ce mă minți? S-ar putea ca motivul pentru care v-ați certat în noaptea aceea ție să ți se pară neînsemnat, dar e posibil să îndrepte

ancheta într-o direcție care ne va duce la criminal. Dacă a fost o nimica toată, de ce nu-mi spui și gata?

— Mă gândeam doar c-ar fi fost mai bine să plece și ea, asta-i tot, recunoscu Lisbeth.

— Fiindcă…?

— Era târziu, urmă ea, tot cu privirea în pământ. Și uneori petrecerile alea devin… un pic cam… ciudate.

— Ciudate, cum, mai exact? În sens bizar? Macabru? Sexual…?

Nu răspunse, dar imaginația mea o luase deja la trap. Bărbați cu bani și cu chef de distracție, fără neveste de față, fără morală, fără niciun fel de scrupule…

— Lisbeth, știi ce este un ordin de martor material?

— Nu.

— Dacă detectivul Landry crede că reții informații vitale într-o investigație de omucidere, poate să te bage la închisoare și să te oblige să depui mărturie, i-am explicat, denaturând puțin legea, pentru efect. Nu e nevoie decât ca eu să-i spun că am purtat conversația asta.

La auzul acestor cuvinte, ridică privirea spre mine, vizibil îngrijorată.

— La închisoare? Da' n-am făcut nimic!

— Și acest „nimic" poate fi ilegal – dacă nu ne spui tot ce știi.

Privirea ei se abătu prin jur, în căutarea unei scăpări, tresărind și ricoșând ca o bilă de pinball. Credea că eram detectiv particular. Folosisem pluralul maiestății de suficiente ori ca să sugerez că detectivii de la oficiul șerifului și cu mine lucram împreună. Se simțea prinsă ca într-o capcană. Speram să facă ceea ce-ar fi făcut majoritatea fetelor cuminți din Midwest într-o asemenea situație – să se încline în fața autorității, spunând adevărul.

Lisbeth se uită în jur după orice posibili martori, apoi reveni cu privirea în pământ, stânjenită și rușinată, dacă nu chiar amândouă.

— Uneori, treburile scăpau de sub control. Toți se-mbătau, se drogau, una, alta… Și se duceau să petreacă mai departe acasă la cineva sau la altcineva, unde făceau și sex.

— Ca un fel de orgii, adică?

Din nou, Marele Oftat.

— Da, cam așa ceva.

— Și tu nu voiai să te duci, dar Irinei nu-i păsa?

— Într-un fel, răspunse ea, coborând vocea, în timp ce ne apropiam iar

de autovana *Star Polo.*

Introduse calul în boxa lui, lângă ceilalți, și începu să-i scoată harnașamentul.

Am rămas în așteptare, simțind că o forțasem la maximum, pentru moment. N-aș fi putut spune că mă mirau cele aflate de la ea. Când oamenii știu că nu mai au niciun fel de îngrădiri, rareori își impun singuri altele. Prea mulți bani, timp liber cât cuprinde, atelierul diavolului la dispoziție, etc. etc…

După ce m-am asigurat și eu că pe moment nu aveam niciun martor, am intrat în mașină, lângă cal.

— Lisbeth, cine se ducea la petrecerile alea? am întrebat-o, vorbind încet.

— Toți ăia… bombăni ea, aruncând o privire nervoasă peste umăr. Clubul.

— Care club? *Polo Club*-ul?

— Nu, domnul Brody și prietenii lui… Își zic *Clubul Alibi.*

La auzul acestor cuvinte, mă străbătu o senzație neplăcută. *Clubul Alibi.* Pe Bennett Walker îl numisem Omul Alibiurilor – iar acum, mă pomeneam că exista un adevărat club. Băieți răi și cu bani, acoperindu-și unii altora fundul, când nimereau la înghesuială. Și, mai mult ca sigur, acum aveau parte de ditamai beleaua.

— Lisbeth! lătră Jim Brody, din spatele unui cal. Ce mama dracu' durează atâta? Manuel are nevoie de tine aici.

— Da, domnule Brody. Imediat, răspunse fata, profitând de ocazie ca să scape de mine.

Privirea lui Jim Brody și cu a mea se încrucișă un moment. Încerca să se decidă dacă mă cunoștea, dacă merita osteneala.

— Elena! strigă Barbaro, în timp ce sărea de pe un cal, aruncându-i căpăstrul unui grăjdar.

Arăta ca o imagine vie a virilității, cu pantaloni albi de călărie și cizme înalte. Animalul în elementul lui.

— Ce bine-mi pare c-ai venit!

Zâmbetul îi era lătăreț și strălucitor, iar părul, ciufulit de vânt. Veselia, însă, îi pieri de pe față, când m-am întors complet spre el.

— Ce-ai pățit? mă întrebă, cuprinzându-mi cu blândețe fața între palme.

— M-am împiedicat și am căzut, l-am mințit eu. Ar trebui să inventez o

poveste mai credibilă, în loc de a recunoaște ce căscată sunt, dar asta e…

— Te doare rău?

Degetul lui mare îmi atinse colțul gurii – cel din dreapta, partea pe care simțeam – și un fior electric îmi străbătu toți nervii nevătămați din trup.

— Numai mândria mă doare.

Rămase cu privirea spre gura mea exact atâta cât să mă facă să cred că s-ar fi putut să mă sărute, dar în schimb îmi sărută doar obrazul – cel care nu simțea nimic.

— Elena, dumnealui este domnul Brody, *patron*-ul meu.

Îmi trânti o mână înmănușată pe umăr, pentru a mă conduce spre Brody.

— Domnule Brody, v-o prezint pe fermecătoarea mea nouă prietenă, Elena Estes.

— Estes? repetă Brody, în timp ce descăleca. Vreo legătură cu Edward Estes?

Iată și momentul de care mă temusem. Cu Bennett implicat în toată povestea asta, nu mă mai puteam da drept altcineva. Iar dacă Jim Brody îl cunoștea pe tatăl meu, atunci acesta din urma avea să audă despre mine, de la unul din acoliții lui. Mă rugam la toți sfinții să nu se hotărască să facă pe lezatul, așteptând întoarcerea fiicei rătăcitoare.

— Nu din vina mea, am replicat dulce, cu un zâmbet forțat pe jumătate de gură, încercând să arăt ca o femeie-problemă, de soi comic. Într-o vreme, a fost taică-meu.

Sprâncenele lui Brody se înălțată, în timp ce hohotea scurt.

— Stai pe-aici să bem ceva. Vreau s-aud toată povestea.

Brody se urcă pe un cub de încălecat și sări în șaua unui cal odihnit. Oricât de mult îl amuzam, n-avea de gând să-și întrerupă partida de polo.

— Îl cunoaște pe tatăl tău? întrebă Barbaro, surprins.

— Lumea e mică.

— Tatălui tău îi place poloul?

— Puterea îi place, nu neapărat poloul. Cândva, pilota bărci de curse. Poate o mai fi făcând-o și acum, ce știu eu…?

— Cum se poate să nu știi? se miră el.

— N-am mai vorbit cu tatăl meu de douăzeci de ani, am recunoscut. N-ar trebui să încaleci?

Făcu un gest spre teren.

— Stau cu un chukker pe margine. Prietenii ăștia ai domnului Brody

sunt bogați și le place jocul, dar nu prea știu să dea cu ciocanul. Organizează jocul în așa fel încât la fiecare chukker din fiecare echipă să aibă și câte un profesionist. În restul meciului, nu fac decât să-și dea pase.

Se întrerupse, atent la mine, observându-mi ținuta: balerini Chanel cu toc plat, pantaloni albi înguști, de in un tricou negru simplu, fără guler, cu mâneci trei-sferturi.

— Foarte șic, comentă el, zâmbind. Simplu, elegant, încrezător în sine.

— Mă rog, în două vorbe, trei… asta-s eu.

Barbaro chicoti.

— Elegantă și șic, da. Simplă, n-aș prea crede.

Apoi, mă chemă să stăm puțin de vorbă.

— Haide, ia loc. Mașina mea e pe marginea terenului.

Avea un Aston Martin verde, decapotabil, cu tapițerie de piele bej și un abțibild cu drapelul Spaniei într-un colț al parbrizului. Îmi deschise portiera să intru.

— Frumos motor, am remarcat, așezându-mă.

— L-am închiriat până la sfârșitul sezonului. Așa, am câte-o jucărie nouă în fiecare an.

— Și la sfârșitul sezonului ce-ai să faci?

— Mă duc în alt loc și închiriez altă mașină. La vară am de gând să joc în Europa. Am pus ochii pe un Lamborghini.

— Poloul e foarte avantajos pentru tine, am comentat.

— Modelingul a fost cel mai avantajos. Poloul e pasiunea mea. Și acum, ia spune-mi și mie, de ce n-ai mai vorbit cu tatăl tău de atâta vreme?

— Fiindcă nu avem ce să ne spunem – nimic mai simplu, am răspuns. Nu e mare lucru – nici măcar nu suntem rude. Înțelegi, am fost adoptată…

— Dar el este singurul tată pe care l-ai cunoscut?

— Edward Estes e proprietarul casei în care am crescut. Ca persoană, nu-l interesam decât în măsura în care-i puteam fi de folos – așa că am avut grijă tot timpul să nu-i fiu *deloc* folositoare.

Barbaro nu spuse nimic. Mă privea doar, foarte serios, ca și cum ar fi încercat să mă înțeleagă cât mai bine.

— Nu-mi vine să cred că bunul tău prieten nu te-a pus la curent cu nimic din toate astea, aseară, am continuat.

— Nu mi-a spus decât că ați fost logodiți – odată, demult…

Am râs.

— Ce drăguț știi să minți. Reușești până și să pari inocent. L-am acuzat în față că era un violator care putea chiar și să ucidă, iar tu îmi spui că niciunul dintre voi n-a mai adus vorba de asta, după plecarea mea?

Își trecu o mână prin păr, mutându-și privirea, stânjenit.

— Mi-a spus că fusese acuzat pe nedrept și tu credeai tot ce putea fi mai rău despre el; pe lângă asta, nu m-a mai interesat să aud nimic altceva de la el, în legătură cu tine.

Nu-l credeam cu adevărat, dar atitudinea pe care o adopta devenea interesantă. Îl priveam fără ocolișuri, drept în față, întrebându-mă ce urmărea.

— La ce te gândești? mă întrebă.

— La faptul că mă intrigi, și nu știu de ce.

Înălță din sprâncene, în timp ce gura i se arcuia la colțuri.

— Asta-i bine, cred…

— Depinde de ce anume voi afla.

Își schimbă poziția în fotoliu, aplecându-se spre mine.

— O să afli, începu el vorbind încet, senzual, că sunt un gentleman – atâta vreme cât vrei să fiu astfel; că sunt pasional…

Se aplecă și mai mult, cuprinzându-mi o latură a gâtului în căușul palmei și frecându-mă seducător cu degetul mare, sub păr. Pulsul mi se acceleră.

— Abia te-am cunoscut, Elena, spuse el, dar deja am decis că niciodată n-am mai întâlnit o femeie ca tine.

— A, de-asta poți fi sigur! am replicat.

— Hei, Casanova!

Strigătul cu accent australian provenea de la un călăreț pe care l-am recunoscut ca fiind Sebastian Foster, tenismenul. Stătea călare la nici trei metri distanță de mașina lui Barbaro.

— Îți vine rândul, colega! Fă bine și grăbește-te.

Barbaro se rezemă de spătar, cu o mutră nemulțumită, retrăgându-și mâna de pe gâtul meu.

— Ultimul chukker, îl anunță Foster. Încă șapte minute, și ești liber.

— Mai rămâi? mă întrebă Barbaro.

— Desigur, am răspuns – dar nu din motivele pe care le dorea el, sau nu în primul rând.

Eram adoptată sub aripa *Clubului Alibi,* și știam fără nici cea mai mică

umbră de îndoială că printre acei oameni aveam să-l găsesc pe ucigașul Irinei Markova. Parcă mi s-ar fi deschis poarta unei cuști cu lei. Norocul meu că eram dependentă de adrenalină.

— N-aș vrea pentru nimic în lume să pierd ocazia.

Capitolul 22

— Uite ce-am pentru tine până acum, spuse Mercedes Gitan. Ia loc, te rog.

Landry se așeză. Cabinetul ei era extraordinar de ordonat. Tăblia biroului se putea vedea cu ochiul liber.

— Cauza morții: strangulare cu o legătură.

— Și strangularea manuală?

— Osul hyoid era intact. M-aș aștepta să se fi fracturat, dacă ucigașul o sugruma cu mâinile.

— Ora morții?

— E cam greu de spus, din cauza scufundării cadavrului în apă.

— Estimativ?

— Era moartă de vreo douăzeci și patru de ore, plus-minus, cred.

— Violată?

— N-aș putea spune. Partea inferioară a torsului era prea grav mutilată de aligator.

— Și altceva?

— A făcut sex oral înainte de a muri și n-a mâncat niciun aliment solid. Stomacul conținea spermă și un martini de măr verde. Află la ce oră mâncase de cină și adaugă perioada de digestie. Așa, vei ajunge la un rezultat mai concret.

— Câtă spermă?

— Multă. Nu era de la un singur partener, spuse Gitan. Fata a supt tot clubul.

Capitolul 23

— Și cât de bine îl cunoașteți pe tatăl meu?

Cea mai bună apărare e atacul.

Stăteam cu Jim Brody la o masă, în *7th Chukker,* unul dintre barurile numai pentru membri de la *International Polo Club.* Aflat în corpul tribunei principale, era mai mic și mai intim decât *Mallet Grille and Bar,* din clădirea clubului. O ușă discretă ducea în *Wanderers Room,* un salon mic și privat, cu un bucătar de cinci stele, pentru clienții putrezi de bogați.

Brody o chemă pe ospătăriță, în timp ce-mi răspundea:

— Am avut un client în comun, acum doi ani. Dushawn Upton.

Dushawn Upton, cunoscut și ca Uptown. Mare vedetă a sportului, cunoscut pentru că-și bătea nevasta, judecat după ce instigase la asasinarea unei amante gravide. Alt personaj ireproșabil, destul de bogat ca să cumpere sprijinul și loialitatea lui Edward Estes.

Eram la curent cu cazul – nu fiindcă tatăl meu apăruse la știri, ci pentru că fusesem obligată să îl urmăresc în timp ce zăceam pe un pat de spital, după ce fusesem târâtă pe Okeechobee Boulevard ca o păpușă de cârpă prinsă în portiera unei automacarale.

— E un avocat extraordinar, îl lăudă Brody. Și joacă poker la fel de bine.

— E ușor să mergi la cacealma, când nu ai conștiință.

Se uită la mine de parcă n-ar fi fost sigur de pe ce planetă aterizasem.

— Ce ți-a făcut, ca să-i devii o fiică atât de iubitoare?

— Nimic, am răspuns. Absolut nimic. Avem doar filosofii de viață diferite.

— Nu credeai că Dushawn era nevinovat? încercă el să pară uimit, amuzat chiar. N-am intrat în joc.

— Nimeni nu-l credea nevinovat pe Dushawn. Nici jurații n-au crezut-o, dar fuseseră bătuți la cap cu „dubiul rezonabil” până n-au mai putut să vadă limpede. Grație tatălui meu, acum încă un criminal umblă liber. Un adevărat tribut pentru sistemul nostru de jurisprudență.

Brody înălță din sprâncene. Probabil nu era obișnuit cu femeile care aveau opinii, ba mai și puteau să și le exprime în propoziții cu subiect și predicat. Asta-l făcea să fie intrigat de mine, adică exact ceea ce urmăream.

— Atunci, să-i trimit salutări din partea ta când îl văd? mă întrebă.

— Numai dacă vreți să-i stricați seara, am replicat eu suav. Și poate-mi spuneți și mie când o să fie asta – vreau să mi-o trec în calendar.

— Săptămâna viitoare, la Mar-a-Lago – e o acțiune de caritate gen boala-săptămânii.

Cât de ireal părea totul, să stau acolo, apropiindu-mă brusc de tatăl meu, din nou, după douăzeci de ani trăiți într-un univers paralel. Nu-mi plăcea deloc. Nu-mi plăcea ideea că ar fi putut afla ceva despre mine. Nu voiam să fiu în mintea lui.

— Toată situația asta de-aici pare mult prea serioasă, interveni Barbaro, așezându-se și el lângă mine. Ce-a făcut? mă întrebă el, arătând cu capul spre Brody.

— Nimic – retrăim doar vremurile de altă dată, am răspuns.

— Așa ceva n-ar avea niciun rost, dacă nu-s niște vremuri care să ne facă să zâmbim, spuse Barbaro.

Așa ceva mi-ar fi limitat drastic capacitatea de a conversa, mi-am zis, dar n-am spus-o cu voce tare.

Chelnerița aduse un rând de băuturi. Nu-l slăbea din ochi pe Barbaro. Reuși să-și împingă sânii în fața lui, în timp ce se apleca să potrivească șervețelele de cocktail. Barbaro o învrednici cu un zâmbet politicos, spunându-i:

— *Gracias.*

Dar era în continuare atent la mine.

Impresionant. Dintre toți playboys-ii ca niște zei pe care-i cunoscusem vreodată, niciunul n-ar fi dat dovadă de o asemenea reținere, oricât de mult ar fi dorit să-mi capteze atenția.

— Elena lucrează cu caii, îi spuse el lui Brody.

O secundă, acesta păru cam nedumerit, încercând să înțeleagă cum era posibil ca fiica lui Edward Estes să lucreze într-un grajd. Dar era un jucător de poker cel puțin la fel de bun ca tatăl meu, și-și ascunse atât de repede surpriza, încât oricine altcineva ar fi crezut că i se năzărise.

— Prefer să-mi câștig existența cinstit, am ripostat sarcastic, închinând cu paharul. Călăresc caii lui Sean Avadon.

— Nu-l cunosc. Nu-i din lumea poloului, declară el, pe un ton care dădea de înțeles că nimeni din afara acelei comunități nu merita să fie cunoscut.

— Într-adevăr, dar n-aveți de ce să vă simțiți prost, am răspuns. Sunt

sigură că nici el nu vă cunoaște, și nici nu l-ar interesa.

Brody râse sonor.

— Îmi place fata, Juan, îi spuse el lui Barbaro, ca și cum acesta m-ar fi prezentat ca pe o posibilă concubină. Are snagă-n vene. Îmi place snaga.

— E ziua dumneavoastră norocoasă, am replicat. Dau pe din afară de-atâta snagă câtă am în mine.

— Elena a fost colegă cu Irina Markova, îi explică Barbaro.

Brody nici nu clipi. Cu siguranță, era imbatabil la masa negocierilor.

— Irina. Ce fată cuminte. Mare nenorocire ce i s-a întâmplat…

— Într-adevăr, am încuviințat, deși îmi devenise cât se putea de clar că „fetele cuminți" nu prea aveau ce căuta în anturajul lui. O să-i ducem lipsa. Înțeleg că ați văzut-o în noaptea când a dispărut.

Brody dădu din cap, în timp ce lua o sorbitură din paharul său cu scotch vechi de treizeci de ani.

— A fost la petrecerea de la *Players*. Cred că am făcut un dans împreună, dar trebuie să spun că, în calitatea mea de invitat de onoare, mă distram mult prea copios ca să mai țin minte mare lucru.

— Nu vă mai amintiți dacă a fost și la petrecerea de după petrecere? l-am întrebat; și eu aș fi putut să fiu neîntrecută la poker.

— Nu știu să mai fi avut loc nicio petrecere după aceea, îmi evită Brody privirea, în timp ce se căuta prin buzunarul de la piept al cămășii.

— Atunci, probabil că am înțeles greșit. Parcă-mi spusese cineva că a fost.

— Cine? se interesă el, privindu-mă pe sub sprâncene.

Am clătinat din cap.

— N-are importanță. E clar că n-am auzit bine.

— Pe mine m-a dus acasă Tony Ovada, cu mașina. Am fumat și niște havane împreună, adăugă el, luând una din buzunar, ca un magician care scoate un iepure dintr-un joben. Ești sigură că nu ești cu adevărat fiica tatălui tău? Toate astea seamănă enorm cu un interogatoriu.

— Îmi pare rău, m-am scuzat, sorbind din paharul cu votcă și tonic. Ce pot să spun? În casa noastră, așa se desfășurau toate conversațiile. Am crescut numai cu interogatorii în cap, iar întrebările-capcană erau niște componente normale ale celor mai civilizate relații. Iar Irina mi-a fost prietenă. Vreau ca ucigașul ei să fie judecat.

— Și eu, mă asigură Brody.

— Mă gândeam doar că cineva care-a văzut-o în noaptea aceea ar putea să știe ceva, ar putea să fi văzut vreun lucru fără să-și dea măcar seama.

Brody făcu un gest cu trabucul.

— Juan era de față. Ți s-a părut ceva ciudat, Juan?

— Elena și cu mine am discutat deja despre problema asta, răspunse Barbaro. Aș vrea să pot spune că am văzut ceva, c-am auzit ceva, dar eram prea preocupat să mă distrez – la fel ca tine și ca toată lumea.

Brody își aprinse havana, trase din ea cu putere și expiră, privind fumul.

Nu reușesc nici în ruptul capului să înțeleg atracția pe care o exercită țigările de foi. Eu un miros ca al rahaților de câine uscați cărora li s-a dat foc.

— Poate n-ar strica să oferim un soi de recompensă, spuse el. Banii vorbesc – sau, cel puțin, îi fac pe oameni să vorbească.

După care, se hotărî brusc:

— Așa am să fac. Îl sun pe detectivul ăla. Cum îl chema…?

— Landry? am sugerat.

— Care ar fi o sumă potrivită pentru o asemenea recompensă? se interesă el. Zece mii? Douăzeci? Cincizeci?

— Sunt sigură că asta depinde numai de dumneavoastră, am răspuns. Sunteți foarte generos, indiferent ce decizie luați.

O expedie cu o mișcare a mâinii.

— Măcar atâta pot face și eu. Într-un fel, mă simt răspunzător. La urma urmei, la ziua mea a fost văzută ultima oară.

— Cu excepția ucigașului, am subliniat eu.

Ușile barului se deschiseră și intră Bennett Walker. Avea părul lins pe spate și purta o pereche de ochelari negri Gucci, împrejurul capului, deși soarele începuse deja să se ascundă la orizont. Ajunsese la jumătatea drumului spre masa noastră, când își dădu seama că și eu eram prezentă. Ezită, dar nu i-am dat șansa să scape.

— Ce interesant moment ți-ai ales să-ți faci apariția, Ben, am remarcat sec.

Barbaro se încruntă la mine.

Bennett se așeză în fața mea.

— Faci mișto de mine, am impresia, spuse el.

— Cam așa ceva.

Făcu un semn spre ospătăriță, care se întoarse și porni spre bar ca să-i

aducă băutura fără a avea nevoie să-l întrebe ce dorea. Era un client regulat – poate chiar prea regulat. Nu arăta tocmai în apele lui.

— Sunt surprins să te văd aici, Bennett, îl întâmpină Jim Brody, cu o expresie neutră.

Bennett ridică din umeri.

— Tot trebuie să fie omu' undeva, nu? Așa că de ce nu printre prieteni?

Apoi, uitându-se drept la mine, adăugă:

— Excepția se reține, Elena.

Brody înălță o sprânceană.

— Vă cunoașteți?

— Dintr-o viață anterioară, am replicat eu.

Vedeam clar rotițele învârtindu-se în mintea lui Brody. N-avea să se lase până nu-i dădea de capăt. Nu făcuse atâta avere fără să cunoască trecutul fiecărui client – și al fiecărui adversar: numele de fată al mamei, data când își pierduseră primul dinte de lapte, virginitatea și prima slujbă. Probabil știuse înaintea oricui altcuiva că Dushawn Upton era capabil să omoare o femeie însărcinată.

Avea să dezgroape povestea relației mele cu Bennett Walker cât ai bate din palme. Acum știa că tatăl meu era Edward Estes. Probabil știa și că fusese apărătorul lui Bennett. Nu-i era deloc greu să potrivească toate piesele laolaltă. Viața mea era un joc de puzzle pentru copii cu vârste de la nouă ani în sus.

— Domnul Brody s-a hotărât să ofere o recompensă pentru orice informații care vor duce la arestarea ucigașului Irinei Markova, l-am informat eu pe Bennett.

— Bine gândit, răspunse, aruncând o privire scurtă spre prietenul lui.

O reacție destul de stranie, mi-am spus. „Bine gândit" fiindcă va ușura investigațiile, sau „bine gândit" fiindcă alunga orice suspiciuni? Oare generoasa ofertă a lui Jim Brody echivala cu versiunea *Clubului Alibi* asupra eforturilor lui O.J. Simpson de a-l prinde pe adevăratul ucigaș? În acest caz, putea pune la bătaie cea mai extravagantă recompensă, fiindcă știa că n-avea să fie nevoit s-o achite niciodată.

— Cred că poți încă de pe-acum să completezi cecul pe numele Elenei, spuse Bennett. Susține că are un fler special pentru chestii din astea.

— Adică, ce fel de „chestii"? am întrebat, fără să-mi pot ascunde tonul tăios. Cum ar fi, să-mi dau seama dintr-o ochire dacă un om e criminal sau

nu?

Ospătărița sosi cu băutura și-l tratã la fel ca pe Barbaro. Bennett își împinse ochelarii de soare înapoi pe frunte și-i acordă toată atenția lui, deși în ochi i se citea o răceală care făcea să mă treacă fiorii.

— Elena a fost detectiv de poliție, spuse el, cu ochii spre fundul ei, în timp ce femeia se îndepărta.

După care, întorcându-se spre mine, mă întrebă:

— Te miri că am aflat?

— Mă mir că te-ai deranjat, am replicat eu sec. Ar trebui să fiu flatată?

Brody își lăsă jos havana și mă privi lung.

— Detectiv? Ce fel de detectiv? La omucideri?

— La narcotice.

— Vai de mine, aruncă rece Bennett. Ți-am compromis acoperirea.

— N-am nevoie de nicio acoperire. Nu mai am nimic de ascuns, am răspuns. Și-n plus, nici nu mai lucrez în domeniu.

— Atunci, de ce te afli aici? se interesă el, cu subînțeles.

— Am fost invitată pentru compania mea fermecătoare și replicile spirituale pe care le dau. De ce te afli *dumneata* aici – în afară de a-ți îmbiba ficatul în votcă pentru a treia oară la rând, numai de când am venit eu?

Cu coada ochiului, am văzut că Barbaro arăta nefericit, dacă nu chiar de-a dreptul furios.

— Mă mir că nu te-ai apucat să anchetezi crime sexuale, remarcă Bennett. La cât ești tu de turbată pe tema asta…

Barbaro se aplecă spre el, cu ambele mâini ridicate în față.

— Destul, spuse el, încet. Nimeni dintre noi n-a venit aici ca să se simtă prost. Ajunge.

— Nu eu am început, replică Bennett, îmbufnat.

— Da, tu nu ești niciodată vinovat de nimic, i-am întors-o eu. Și când tragi câte un vânt, mereu altcineva e de vină.

— Iisuse Christoase! exclamă Brody. Voi doi vorbiți de parcă ați fi soț și soție.

Mi-am mutat privirea dinspre Bennett, trăgând încet aer în piept, într-o încercare de a mă calma. Dintotdeauna am fost și am rămas cel mai rău dușman al meu propriu. Ar fi trebuit să-mi păstrez calmul cu el – sau, măcar, să mă prefac că nu eram afectată de prezența lui. Dar îmi ținusem

prea mult timp emoțiile față de Bennett Walker ferecate în suflet, unde se inflamaseră ca un abces. Cine-a zis că timpul vindecă totul habar n-avea pe ce lume trăiește.

— Nu, i-am spus lui Brody, încercând un zâmbet forțat, doar cu jumătate de gură. Am reușit să scap ca prin urechile acului de soarta aia.

După care, ridicându-mă de pe scaun, am spus:

— Cred că e timpul să plec. În fond, eu nu sunt membră a clubului, așa-i?

Chiar dacă vreunul dintre ei mi-a prins dublul-înțeles, nimeni n-a dat un semn. Făcusem doi pași spre ușă, înainte ca Brody să vorbească.

— Nu pleca, doar fiindcă a venit el, îmi spuse, arătând spre Bennett cu trabucul.

— E-n regulă, Jim, spuse Bennett. Nu-i prima oară când Elena dă bir cu fugiții.

Îmi venea să-l iau la palme. Îmi venea să-l strâng de gât, la fel cum o sugrumase și el pe Maria Nevin, cu douăzeci de ani în urmă. Numai cu prețul unui mare efort am reușit să-mi țin mâinile pe lângă trup.

— Chiar ții morțiș, Bennett? l-am întrebat încet. Chiar ții cu tot dinadinsul să mă provoci? Mai ales tu, dintre toți, ar trebui să ai mai multă minte. Știi prea bine că mă doare-n cot de ceea ce cred oamenii despre mine și despre ce fac eu. Vrei să apari din nou la știri? Vrei să fie iar dezgropat cazul Maria Nevin, ca presa să aibă din nou cu ce să-și facă de cap? Fiindcă dacă-mi forțezi mâna, îți garantez că asta o să se întâmple. Vrei să-ți bagi familia-n așa ceva – n-ai decât! Vrei să-ți aduni o grămadă de reporteri în fața casei, să se țină după nevastă-ta oriunde s-ar duce, s-o vâneze peste tot…

— Pe ea să n-o amesteci!

— Atunci, nu te pune cu mine, Bennett, l-am prevenit, cu glas scăzut, vibrând de mânie. Eu nu mai am nimic de pierdut.

Și, răsucindu-mă pe călcâie, am ieșit.

Capitolul 24

Afară se înserase. Era destul de rece ca să simt nevoia unei jachete, și nu aveam niciuna la mine. Noroc că furia mea reziduală era mai mult decât suficientă ca să mă înfierbânte dinăuntru spre în afară.

Ce naiba să fac acum? Cum puteam să mă folosesc de ceea ce aflasem? Oare tocmai îmi făcusem rost de-un bilet de ieșire din cercul interior, sau Jim Brody era genul de om care-și ținea prietenii aproape, iar pe dușmani și mai aproape?

Bănuiam – ba chiar mizam pe acest fapt – că Brody mă voia într-un loc unde să mă poată vedea și influența. Și bănuiam că avea să se folosească de Barbaro în acest scop.

— Elena.

Bingo. M-am întors. Era îmbrăcat cu aceiași pantaloni albi de călărie și bluza de polo, iar în picioare avea cizmele bej până la genunchi. Când era serios, arăta întru totul la tel de sexy ca atunci când zâmbea – ba poate chiar mai mult.

— Tocmai mă gândeam că s-ar putea să ai misiunea de a limita pagubele, am comentat.

Se prefăcu că nu înțelegea.

— Te-a trimis *patron*-ul tău, am continuat.

— Ba nu m-a trimis nimeni, replică el, iritat. Nu sunt servitorul nimănui. Atâta doar că nu-mi convine să te văd supărată. Nu vreau ca seara noastră să fie stricată de această… această ostilitate dintre tine și Bennett.

— Cam greu. Aici e vorba despre o furie care a stat închisă și s-a învechit ca un butoi cu scotch de malț, timp de douăzeci de ani.

— Comportamentul lui… continuă Barbaro, căutându-și cuvintele… n-a fost deloc elegant. Îți prezint scuze pentru asta.

— De ce să-mi prezinți tu scuze? Și-n plus, nici eu nu m-am purtat tocmai ca o lady.

Își trecu o mână prin coama deasă și ondulată. Ar fi trebuit să apară pe coperta unui roman de dragoste.

— Îmi pare rău, Juan, m-am scuzat. Nu sunt sigură, dar cred că provin dintr-o veche familie plină de femei înverșunate și răzbunătoare.

— Și ce urmărești? mă întrebă el.

— Cum adică?

— În ce scop ții în tine toată furia asta? La ce-ți folosește?

— A bătut și a violat o femeie, am răspuns eu, nervoasă. Trebuia să se înfurie cineva din cauza asta.

— Femeia pe care spui că a violat-o.

— Pe care *spun,* doar? Dacă n-ar fi adevărat, crezi c-aș spune?

— Și furia ta ce rezolvă? Îl pedepsește pe Bennett? Îl face să nu doarmă noaptea, apăsat de remușcări?

Evident că nu. Dacă revolta mea ar fi avut vreun efect asupra lui Bennett Walker, acesta ar fi fost de mult mort, strivit sub impactul ei.

— Ura e ca o otravă pe care tu o iei, și speri ca din cauza ei să moară altcineva.

— Mulțumesc, Părinte Barbaro, am spus sarcastic. Păstrează-ți restul omiliilor pentru cineva căruia-i pasă de ele. Ușor ți-e ție să predici că să lăsăm morții cu morții și viii cu viii. N-ai fost acolo. N-ai văzut ce i-a făcut acelei fete.

„Sau ăsteia", am adăugat în sinea mea, deși pe asta n-aș fi spus-o niciodată cu voce tare.

— Nu pe el îl pedepsești, Elena. Numai pe tine însăți te pedepsești.

N-am răspuns. Nu voiam s-o apuc iar pe acel drum, nici măcar în gând.

Barbaro mă atinse pe umăr.

— Nu vreau să te văd tulburată, Elena, din cauza unui lucru pe care nu-l poți schimba.

— Dar tocmai asta mă înfurie, Juan, am replicat. Vrei să-l absolv de orice vină, numai fiindcă mi-ar fi mai ușor așa? Sistemul juridic a dat greș, asta e – ce pot eu să fac? Așa că, mai bine să-mi imaginez că nu s-a întâmplat nimic – că n-a brutalizat o femeie în timp ce era logodit cu mine, nici nu mi-a pretins să comit sperjur ca să-l scap. Uite, vezi, nu înțeleg. Asta nu înțeleg, și pace: nu-nțeleg cum crezi că așa ceva poate fi în regulă. Fiindcă nu e deloc în regulă.

Își mută privirea, oftând.

— Dacă nu poți să înțelegi asta, am continuat, ce să cred eu despre tine? Te faci că nu vezi orice lucru care-ți displace? Închizi ochii față de asasinarea Irinei? Cineva și-a pierdut controlul, fata a murit, dar acum nu mai putem face nimic, așa că hai să chefuim mai departe, fără nicio grijă.

— Cum poți să-ți închipui așa ceva despre mine? protestă Barbaro.

— Cum aș putea să *nu-mi* închipui? i-am întors-o. Te știu doar de douăzeci și patru de ore – și te-am cunoscut numai fiindcă fata aia a fost omorâtă. Cine poate să-mi garanteze că n-ai făcut-o chiar tu?

— Ți-am spus clar că n-am fost eu.

Am izbucnit în râs.

— A, da, și pe mine nu m-a mințit nimeni, niciodată, așa că pot foarte bine să te cred pe cuvânt.

— Tu n-ai încredere chiar în nimeni, Elena?

— Nu, în nimeni, i-am răspuns, cu cea mai mare sinceritate. Nu cunosc nicio persoană care nu m-ar minți, la nevoie, ca să-și servească propriile scopuri.

— Asta e o situație foarte tristă, remarcă el, cu pioșenie. Îmi pare rău pentru tine.

— Hai, te rog! am replicat. Faci parte din lumea cailor, te învârtești printre ăștia – putrezi de bogați, plictisiți, blazați, răsfățați, amorali, ahtiați după putere. Viața e un joc pe mize mari, fără niciun regulament. Dacă nu ești un Forrest Gump al poloului, știi al naibii de bine că cel puțin șase oameni de pe-aici te-au mințit înainte de masa de prânz.

Barbaro coborî privirea spre trotuar, cu mâinile în șolduri. Părea să nu mai aibă nimic de spus.

— Acum mă duc acasă, am încheiat, dând s-o iau din loc.

— Nu, Elena, mai stai, mă opri el, apucându-mă cu blândețe de braț, Nu pleca. Te rog.

— Doar n-ai să crezi că mă mai pot întoarce acolo, înăuntru.

— Nu, dar lasă-mă să te invit undeva la cină, mă rugă el, venind puțin cam prea aproape. Într-un loc liniștit. Doar noi doi.

Instinctul nu mă înșela. Pesemne îmi simțise încordarea, dar nu avu timp să reacționeze.

— Aveți vreo problemă?

Landry. Vinovăția mă cutremură ca un duș cu apă rece, aproape înainte de a-i fi recunoscut glasul. Știam ce impresie îi făceam – că purtam o conversație intimă cu cel mai eligibil star de pe circuitul de polo.

— Nu, e totul în regulă, am răspuns. Detectiv Landry, acesta este Juan Barba…

— Ne-am cunoscut, mă întrerupse Landry, cu un aer de dezgust care

sugera că nu fusese deloc impresionat. Ia-ți mâna de pe domnișoara, Jos?

— Domnișoara nu are nicio obiecție, replică Barbaro.

— Așa e? mă întrebă Landry.

M-am întors cu fața spre el, uitând cum arătam.

Ochii i se dilatară.

— El ți-a făcut asta? mă întrebă, repezindu-și un deget spre Barbaro.

Chiar dacă încercam să-i răspund, tot nu m-ar fi auzit. Se întorsese deja spre spaniol, ca un câine de atac.

— Tu i-ai făcut-o?

Barbaro făcu un pas sănătos înapoi, ridicând mâinile.

— Nu!

Landry nu-l auzi nici pe el. Continuă să avanseze, la fel de agresiv.

— Nu știu ce vă fac ăia acolo de unde vii tu, Paco, da aici, dacă dai într-o femeie, în ocnă-ți putrezește curu'!

— Landry, am intervenit eu, gândindu-mă că trebuia să-l lovesc cu ceva, ca să-i captez atenția. Landry! Detectiv Landry!

În sfârșit, se uită din nou la mine.

— Am căzut, i-am spus. Dacă mi-o făcea vreun tip, crezi că mai era viu acum, ca să dea explicații?

Nu voia să mă creadă. Murea să-l pocnească pe Barbaro. Totuși, rămase cu privirea asupra mea, așa că am continuat să-l mint – drept în față.

— Nu m-a lovit nimeni.

Întoarse capul de la mine spre Barbaro, apoi din nou către mine, neavând încredere în niciunul dintre noi.

— Nimeni, înțelegi?

Afișă expresia polițaiului. Era furios. Simțeam cum emana mânia ca niște aburi încinși.

— Am ceva de discutat cu dumneata, domnișoară Estes, spuse el. În legătură cu asasinarea grăjdăriței dumitale.

— Elena? mă întrebă Barbaro. Vrei să stau cu tine?

— Nu, Juan. Îți mulțumesc, dar nu e nevoie.

Barbaro îl privea încruntat pe Landry. Landry îl privea încruntat pe Barbaro.

Bărbații.

Am început să mă retrag.

— Cred că ai prefera să vorbim între patru ochi, detectiv Landry.

Nu răspunse, dar își luă în sfârșit privirea dinspre Barbaro și mă urmă.

— Nimic nu se compară cu mirosul de testosteron în aerul curat al nopții, am comentat.

— Găsești că-i de râs, chestia asta? se răsti el.

— Nu știu la ce „chestie” te referi.

— Ce naiba faci? întrebă el repezit, punându-mi o mână pe braț ca să mă oprească.

Am coborât privirea spre punctul de contact.

— Ia-ți mâna de pe brațul domnișoarei, domnule detectiv.

Îmi dădu drumul, dar nu-și prezentă scuzele. Conceptul îi era necunoscut.

— Ce faci aici? mă întrebă din nou.

— Port o conversație cu un cunoscut.

— Cunoscut? De când?

— De când nu te privește naibii pe tine, am ripostat.

— Ba mă privește, dacă-i de mai mult de două zile.

Am rămas cu gura căscată de uimire.

— De ce nu mă faci târfă-n față, atunci? i-am întors-o. Acum două zile, te gândeai că ar fi cazul să locuim împreună – iar acum, mă bănuiești că m-am regulat tot timpul c-un jucător de polo, pe la spatele tău. Ești incredibil de bou.

— Cred că pe-asta mi-ai spus-o deja încă de ieri.

— Nu zău? Și de-atunci s-a schimbat ceva?

Începu să răspundă, se stăpâni, făcu un pas înapoi și se regrupă. Eu m-am mulțumit să-l privesc, apoi am clătinat din cap.

— Nu vreau să umbli cu gașca ăstora, Elena, îmi mărturisi el. Nu e sigur.

— La părerea pe care e clar c-o ai despre mine, nu văd de ce-ți pasă. De ce nu mă lași în pace, și gata? Știu eu ce fac, n-avea grijă.

— Nu-ți face iluzii. Tu ești una, ei sunt mai mulți.

— Și ce crezi c-au să facă, au să mă sfâșie ca o haită de șacali? Sau, poate, știi ceva ce eu încă n-am aflat?

— Știu eu multe, replică el criptic.

M-am uitat peste umărul lui. Barbaro stătea lângă intrarea spre tribune, privindu-ne, în așteptare. Nu putea să ne audă, dar sunt sigură că ne interpreta corect limbajul trupului. Foarte bine. Nu voiam ca membrii *Clubului Alibi* să creadă că mai lucram pentru oficiul șerifului. Și-așa era

destul de rău că știau ce știau despre mine.

— Nu zău? i-am aruncat lui Landry. Știi și că ăștia se susțin unul pe altul orice-ar fi? Știi că de obicei petrecerile lor sfârșesc prin a fi cu îmbrăcăminte facultativă – lucru pe care apropo, nu-l știu din proprie experiență, oricât de greu ți-o fi să mă crezi. Știi că-și zic *Clubul Alibi?*

— *Clubul Alibi?*

Unu-zero pentru mine. Nu știa. Reușisem să i-o iau înainte. Încă mai aveam acea nevoie de a prelua conducerea, de a mă situa în avantaj, de a găsi câte o pistă, câte o dovadă, câte un indiciu măcar, înaintea tuturor celorlalți. Cine-a fost cândva polițist, polițist rămâne…

Am aruncat o privire pe lângă el, tocmai când Barbaro intra înapoi în clădire.

— Cine ți-a spus asta? întrebă Landry.

— Lisbeth Perkins. Se certase cu Irina la *Players,* în noaptea aia, fiindcă nu voia ca Irina să mai rămână și la petrecerea de după.

— Dar ea a rămas oricum, murmură Landry.

Se întoarse într-o parte, pe gânduri, încercând să-și pună în ordine piesele de puzzle din minte. Îi cunoșteam bine expresia aceea.

— Ce știi? l-am întrebat.

Nu răspunse.

— Ce știi? am repetat, știind că n-avea să-mi spună.

„Autopsia”, mi-am zis.

— Știi ce i s-a întâmplat, am continuat eu. Știi cum a murit, ce i-a făcut ucigașul. Știi dacă a fost un singur ucigaș, sau mai mulți.

Nu spuse nimic.

— Mi-a fost prietenă, Landry.

Făcu o mutră.

— Nu-mi veni cu din astea. Tot timpul nu făceai altceva decât să te plângi de atitudinea ei.

— Ei, și? Mă plângeam și de atitudinea ta, pe vremea când încă te mai consideram prieten. Cred că, de vreme ce nu mai e cazul, nu mă pot aștepta să-mi spui nimic.

Ridică din umeri.

— Fii sigură că mie nu mi-ai spus nimic.

— Despre ce? Ți-am spus tot ce știu, tot ce-am reușit să aflu.

— Nu mi-ai spus despre tine și Bennett Walker, îmi reproșă el. De ce?

Nu se putea să nu știi că tot aveam să aflu până la urmă.

— Nu ți-am spus fiindcă nu e relevant. Au trecut de-atunci douăzeci de ani.

— Pun pariu că pentru tine e relevant.

— Adică…?

— Adică, îl suspectezi pe Walker că el i-a făcut de petrecanie Irinei.

— N-ai de unde să știi ce gândesc eu, am replicat. Devine tot mai clar că nu mă cunoști deloc, în sensuri care să conteze cu adevărat.

— Poate dacă mi-ai oferi…

— Și de ce s-o fac? l-am întrerupt. De ce să-ți împărtășesc ție din informațiile pe care le-am aflat numai eu? De ce-aș avea încredere în tine, James?

Mă atinse pe braț, în timp ce dădeam s-o iau din loc. Mi-am smucit brațul și am mers mai departe, dorindu-mi să pot ieși din viața mea, ca să trec într-o alta, unde să nu am trecut, unde nimeni să nu știe nimic despre mine și unde să pot fi oricine voiam.

Capitolul 25

Weiss parcă la bordură, pe contrasens, tocmai când Elena pleca, pornind spre mașina ei.

— S-a dus beleaua, spuse el, coborând.

— Tacă-ți gura, i-o reteză Landry și se întoarse spre clădire.

Îi ardea buza după un pahar și o țigară. După cum mergeau lucrurile, avea să ajungă de timpuriu în mormânt.

— N-au să coopereze, continuă Weiss. Ăștia-s genul care-și angajează avocați de trei sute de dolari ora, în costume Brooks Brothers, doar ca să facă act de prezență pe motiv că arată bine.

— Deci, pot să-și cheme dulăii la ordine, se răsti Landry. Și ce-i cu asta?

— Ziceam doar…

— Nici nu mă aștept să coopereze. Vreau doar să creez puțină tensiune. Refuzul de a preda mostrele A.D.N. îi va face să pară vinovați.

— Sau ne ajută să obținem o reducere de preț la muia colectivă, replică Weiss. De-aici și până la a dovedi o omucidere, e cale lungă.

— Își zic *Clubul Alibi.*

— *Clubul Alibi?* Pe-asta de unde-ai mai auzit-o?

— De la Perkins.

Nu era tocmai o minciună.

— Și a mai zis și că la bairamurile lor lucrurile o cam iau pe arătură.

— A fost și ea acolo sâmbătă noaptea? Parcă înțelesesem că plecase…

— A încercat s-o convingă pe Markova să nu rămână.

Weiss se opri pe loc, privindu-l.

— Când ai convins-o să-ți spună toate astea? Azi-dimineață, abia am reușit să smulgem de la ea numele și prenumele.

— Poate că nu-i erai simpatic, și atâta tot, Weiss, sugeră ironic Landry.

— Ba pe-a mă-tii, Landry.

— Ia vino cu mine, îl chemă detectivul și intră în barul „*7th Chukker*”.

Nici nu se compara cu *Magda's.* Tejghea antică frumoasă, televizor cu plasmă unde se transmitea un meci de polo, o ospătăriță care nu arăta de parcă ar fi trebuit să se bărbierească de două ori pe zi.

Se duse drept la masa unde stăteau Brody, Walker și Barbaro. Weiss luă

în primire masa lui Sebastian Foster.

Landry îl privi lung pe Barbaro. Amintirea mâinii spaniolului pe atingând-o pe Elena făcea să-l străbată un val de furie dogoritoare.

— Scuzați neînțelegerea, domnule Barbaro, începu el, fără prea multă sinceritate. Când e vorba de tratarea abuzivă a femeilor, am un punct sensibil. Crima asta mi-a întins nervii la limită.

— E de înțeles, răspunse Barbaro; nici el nu suna prea sincer. Sunteți prieten cu domnișoara Estes?

— N-aș spune asta, nu… Ea a găsit cadavrul Irinei Markova.

— A lucrat ca detectiv, interveni Jim Brody. Nu se poate să nu vă fi cunoscut.

— Nu, replică Landry, pe-atunci încă nu ne cunoșteam. Oricum, sunt sigur că domnul Walker, aici de față, știe mult mai multe despre domnișoara Estes decât mine.

Bennett Walker se încruntă, posomorât.

— Ce vă aduce aici, domnule detectiv? întrebă Brody, ridicându-se pe jumătate de pe scaun, cu aerul unui amfitrion plin de solicitudine.

— N-avem față de membri? replică Landry, aruncând o privire spre Weiss, care ridică din umeri.

— Nu vreau să vă jignesc, continuă Brody, dar dacă oricare dintre dumneavoastră are un cont de peste șapte cifre în bancă, nu pot crede decât că v-ați tras niște slujbe paralele al naibii de lucrative!

— Încercăm să eliminăm oameni de pe lista de posibili suspecți, răspunse Weiss.

— Puteți să ne tăiați pe toți, spuse Brody. Credeam că pe-asta am lămurit-o încă de azi-dimineață.

— Nu că nu v-am crede, zise Landry, dar trăim în era criminalisticii. Colectăm mostre de A.D.N. de la bărbații cu care și-a petrecut Irina Markova timpul în noaptea când a dispărut. Nu e decât o ușoară prelevare din interiorul obrazului – o nimica toată.

Sprâncenele lui Brody se înălțară.

— Mostre A.D.N? Mie nu mi se pare deloc doar o nimica toată.

— În scopuri de eliminare, îi explică Weiss. Dacă nu i-ați făcut nimic fetei, nu e nicio problemă.

— Ba avocatul meu o să aibă o problemă cu treaba asta, interveni și Bennett Walker, ridicându-se de pe scaun, gata s-o ia la goană spre ușă.

— Și de ce, mă rog? i-o întoarse Landry. Fiindcă ați fost deja suspectat de un delict sexual?

— Din cauza atitudinii ăsteia! împunse Walker aerul cu degetul spre el. N-am fost niciodată condamnat pentru nimica. Și n-am intenția să las ca numele meu să fie asociat cu crima asta, indiferent în ce context.

— E puțin cam târziu pentru așa ceva, replică Landry. V-ați aflat în compania Irinei Markova, într-un loc public, în noaptea când a fost ucisă. M-aș mira ca știrea asta să nu apară diseară, la actualitățile de la unsprezece. Poate-ar fi bine să-i dați un telefon soției ca să-i spuneți să se culce mai devreme.

Walker avea draci; se vedea clar cum îi pulsa o arteră, într-o parte a gâtului.

— Ați plasat informația asta presei?

— Am lucruri mult mai importante de făcut cu timpul meu, îi răspunse Landry. Presa se pricepe de minune să scormonească și singură prin gunoaie. Ar trebui să știți de mult cum merg treburile astea.

Walker se întoarse spre Brody:

— Să știi că eu n-am de gând să înghit hărțuielile astea. Tu ce zici?

— Da, nici eu, răspunse Brody, indiferent. Hai că mă duc la cină acum…

Și, ridicându-se, îi spuse lui Landry:

— Dacă vrei să scoți un ordin judecătoresc, detectiv Landry, n-ai decât. Atunci, vei putea să discuți cu avocatul meu.

— E valabil și pentru mine, adăugă Walker. Știu foarte bine cum se pot măslui probele, ca să incriminezi pe cineva pe nedrept.

Landry ridică din umeri.

— Cum dorești. Dar să știi că arăți destul de vinovat, refuzând testul, dacă e să ținem seama de trecutul dumitale. Când toate astea vor ajunge în presă, să nu vii la mine plângând.

Walker se făcuse roșu la față, iar pe frunte îi ieșeau broboane de sudoare. Îi venea să-l lovească pe detectiv – i se citea în ochi – ceea ce-l amuza în chip pervers pe Landry, care zâmbi.

— Vrei să-mi dai una? întrebă el. N-ai decât – hai! Nimic nu-mi doresc mai mult decât să te înhață pentru ultraj.

Brody interveni:

— Bennett, să mergem. Ne așteaptă bucătarul.

Ceilalți se uitau de la unul la altul, simțind clar tensiunea. Nimeni nu

spunea nimic, în așteptarea reacției lui Walker. Cum aceasta întârzia, Paul Kenner, fostul jucător de baseball, se ridică în picioare și-l bătu pe umăr.

— Hai să mergem, frățioare, fripturile mă strigă pe nume, îl chemă el, pornind încet, de-a-ndărătelea, spre o ușă din capătul îndepărtat al încăperii.

Walker nu-și lua ochii de la Landry.

— Șeriful va afla despre comportamentul dumitale, de la avocatul meu.

Landry râse.

— Nu mai ești pe Insulă. Asta-i lumea reală. Pe mine nu poți să mă cumperi, nici să mă amenințI, doar pentru că-mi fac datoria. Dacă ești pe listă, asta e – ești pe listă, domnule Walker. Ca potențial suspect – la fel cu oricare alt potențial suspect. Iar atitudinea dumitale nu reușește decât să-ți urce tot mai mult numele spre capul listei.

La asta, băiatul de bani gata nu mai avu ce să spună. Porni împreună cu Kenner și Brody spre ușa care dădea, probabil, în vreun salon secret, numai pentru membrii clubului. Ceilalți îi urmară și ei.

— Cred că ăsta a fost un „nu” colectiv, își dădu Weiss cu presupusul.

Landry îl privea pe Barbaro, care se îndrepta spre ieșire.

— Poate că da… sau poate că nu.

Îl urmară pe spaniol până afară. Acolo, Ben dădu colțul și porni pe trotuar către toaletă, dar la jumătatea distanței se opri, întorcându-se cu fața spre ei.

— Voi da testul, domnule detectiv, îi spuse el lui Landry. N-am nimic de ascuns.

— Și prietenii dumitale?

— Sunt niște bogătași răzgâiați. Cum spuneam: bogații nu sunt ca dumneata sau ca mine. Au anumite păreri preconcepute cu privire la modul în care ar trebui să se poarte lumea cu ei.

— Niște căcănari, declară scurt Landry.

Weiss își pregăti punga de plastic și tamponul steril.

— Vrei s-o facem aici? întrebă el. Nu dorești să fie prezent și avocatul? Nu te temi că vom măslui proba? N-ai să ne dai în judecată pentru că ți-am încălcat drepturile civile?

— Nu am nimic de ascuns, domnule detectiv. Niciunul din punctele menționate de dumneata nu se aplică, fiindcă A.D.N.-ul meu nu se va potrivi cu niciun alt eșantion pe care l-ați putea obține.

Totul dură doar câteva secunde. La sfârșit, Barbaro se întoarse spre ușa

clădirii și intră din nou.

— Ce zici de asta? îl întrebă Weiss pe Landry.

— Zic c-aș fi preferat mostra lui Walker.

— Ți s-a pus pata pe tipul ăla? se interesă Weiss. Care-i treaba cu el?

— Acum douăzeci de ani, a fost judecat pentru agresiune și viol. Din lipsă de dovezi, a plecat liber. A fost o chestie gen William Kennedy Smith – un puști bogat dintr-o familie de vază, față de o victimă care nici oală de noapte personală n-avea.

— Așa a zis ea…

— Ba, până la urmă, n-a zis. Pe neașteptate, a refuzat să mai depună mărturie contra lui.

— A mituit-o, ghici Weiss.

— Așa cred și eu…

— Asta a fost acum douăzeci de ani.

— Lupu-și schimbă părul, dar năravul, ba, cită Landry. Mai ales dacă a scăpat o dată nepedepsit.

— Și în toți anii care-au trecut de-atunci, n-a fost prins niciodată.

— Cine știe? Poate a început să plătească pentru sex dur. Poate-și bate nevasta, și totul rămâne în familie. N-am de unde să știu, spuse Landry. Dar de-un lucru sunt sigur: că se poartă ca și cum ar avea ceva de ascuns. Am văzut o fotografie cu el așezat lângă Irina Markova, în noaptea când ea a dispărut.

— Mie nu-mi place niciunul din tipii ăștia, spuse Weiss. Cred că mint cum respiră. Și toți se dau așa de mari, de parcă s-ar căca dulceață de trandafir. Ar trebui să intre-n pușcărie numai fiindcă-s așa de încrezuți. Să vedem acolo ce aere și-ar mai da.

Weiss plecă spre laborator, cu mostra de A.D.N. Landry îl urmă, dar se duse la secția de *Jafuri/ Omucideri.* Se așeză la birou, și accesă articolele de presă arhivate despre arestarea și procesul lui Bennett Walker, începând să le citească din nou, printre rânduri.

Îl apărase Edward Estes, tatăl Elenei – un avocat cunoscut pentru metoda sa de a deruta jurații denaturând faptele și deturnând atenția, care-și scăpa clienții cu bine indiferent cât de vinovați erau.

În cazul lui Walker, Estes folosise cunoscuta cale de apărare a învinuirii victimei. Fata era frivolă, îi plăcea sexul brutal, își făcuse un avort la șaptesprezece ani. Îl sedusese pe Bennett Walker. O căutase cu luminarea.

Iar acum, îl acuza numai ca să smulgă bani de la el.

Landry privi fotografia victimei, în spital, la două zile după atac. Arăta ca lovită de un camion. Nimeni nu căuta cu luminarea o asemenea bătaie. Fata era o victimă în toată puterea cuvântului.

Nu putea decât să-și imagineze cum reacționase Elena, care credea în justiție – câtă vreme tatăl ei nu credea decât în victoria cu orice preț.

Elena depusese mărturie pentru acuzare, împotriva logodnicului ei, ceea ce nu-i putuse cădea bine deloc scumpului ei tătic. Propria lui fiică să-i saboteze cazul, să spulbere alibiul clientului său – și anume, că fuseseră împreună în momentul atacului.

Prin presă se zvonise că Elena un urmărea decât să se răzbune – poate nici măcar nu era prea stabilă mintal.

Landry nu se întreba de unde proveneau acele bârfe – știa că le lansase tabăra lui Bennett Walker, al cărei general de campanie era Edward Estes.

Propriul ei tată se întorsese împotriva Elenei, numai ca să câștige un caz.

„De ce-aș avea încredere în tine, James?”

Logodnicul ei reieșise că era un violator, iar tatăl ei o trădase pe față.

De ce-ar mai fi avut încredere în oricine?

N-ar fi avut.

Nu avea.

Nici chiar în el.

Capitolul 26

Mă aștepta, așa cum știusem încă dinainte, la intrarea în Palm Beach Point. Alexi Kulak.

Lumina farurilor îl mătură în timp ce stătea lângă mașină. Arăta mai îngrijit, elegant chiar, într-un costum maro de comandă. Se bărbierise și se pieptănase. Părea un om de afaceri care așteaptă să-i fie înlocuită roata mașinii. Nervos.

Am tras mașina pe dreapta, am parcat-o, și am vârât mâna în compartimentul secret al portierei. Măcar de data asta eram mai bine pregătită.

În sfârșit, am coborât din mașină și am pornit spre ei, cum mâinile pe lângă trup.

— Domnule Kulak, l-am salutat, oprindu-mă la câțiva pași în fața lui.

— Ce-ai aflat? se interesă el direct, sărind peste orice formalisme.

— Nimic, am răspuns.

— Nimic? repetă Kulak, răstit. Fă bine și nu-mi zi că nimic!

— Atunci, ce vrei să zic? Să inventez ceva?

— Sprintenă la limbă și la minte.

— Bine, n-ai decât să mă dai afară, dacă nu-ți convine. Nu eu ți-am cerut să mă angajezi.

Lăsasem farurile aprinse, și stăteam cu spatele spre ele, ca să-l pot vedea clar, dar rămânând luminată în contre-jour. Era limpede că replica mea nu-l încântase.

— Știi cum dau eu afară oamenii, domnișoară Estes? mă întrebă, încet.

— Membru cu membru, și la urmă capul?

Zâmbi ca un rechin, arătând întru totul la fel de feroce.

— Bună, asta. Cred c-am să mi-o includ în repertoriu. Ți-ar conveni să fii prima?

— Nu, am răspuns eu, cu tot atât de mult calm. Vrei să aflu cine-a omorât-o pe Irina?

— Da

— Atunci, lasă-mă să-mi fac meseria.

— Juma' de zi ai stat cu oamenii ăia.

— Da, atâta am stat. Ce voiai, să-i întreb la un păhărel dacă vreunul dintre ei i-a făcut de petrecanie? Și unul să se ridice în două picioruțe și să-mi răspundă: „Păi, da, eu am terminat-o – da' de ce mă-ntrebați?"?

Se cam săturase. Făcu o mișcare agresivă spre mine, ridicând mâna ca pentru a mă lovi sau a mă înhăța.

Am scos pistolul de 9 mm. De la spate și i l-am proptit drept între ochi, făcându-l să se oprească pe loc ca trăsnit.

— Nici să nu te-atingi de mine, l-am prevenit, pe un cu totul alt ton.

Furia mea îl împinse înapoi cu un pas, apoi cu încă unul. L-am urmat, fără să întrerup contactul între țeava pistolului și fruntea lui. Continuă să se retragă, până se propti de mașină. Ochii i se dilataseră de spaimă și uimire.

— Niciodată n-ai să mă mai atingi, am declarat, simțind cum adrenalina mă străbătea ca un narcotic. Că de nu, jur c-am să te-omor pe loc, în mă-ta. Să nu-ți închipui că n-am s-o fac! Sunt în stare să te omor și pe urmă să mă cocoț pe hoitul tău și să urlu la lună.

Respirația i se accelerase – nu credea că mințeam. Cu atât mai bine. Trebuia să știe că nu era singurul imprevizibil în tot acel aranjament.

M-am retras și am coborât pistolul lângă trup. O mașină venea spre poartă. Șoferul o deschise cu telecomanda și intră, fără să ne învrednicească nici măcar cu-o privire, din simplă curiozitate.

— Pe care-l suspectezi? mă întrebă Kulak.

— N-am un favorit anume, și nu-s nici metapsihică. Am nevoie de o pistă, de un martor, sau să prind pe cineva cu minciuna, am răspuns. Dacă vrei o soluție mai rapidă decât asta, de ce nu-ți pui vreo doi asociați să-i bată unul câte unul, până vorbesc?

Ezită, mutându-și puțin privirea. Cam ciudat… mi-am spus.

Treaba asta e a mea, spuse el. A mea și numai a mea.

În lumea lui, Alexi Kulak era șeful. Putea să pocnească doar din degete, și nimeni n-avea să-i mai vadă vreodată pe Jim Brody, sau pe Bennett Walker, sau pe oricare altul din gașca lor.

Am ridicat din umeri.

— Omoară-i pe toți și lasă-l pe Dumnezeu să decidă care-i vinovat și care nu.

— Dumneata așa ai face? mă întrebă el.

— Nu, am spus. Eu aș proceda calm și cu răbdare. Aș aduna probe și aș vorbi cu prietenii ei. Aș discuta cu oricine a putut-o vedea în noaptea aceea,

oricât de improbabil ar fi să aibă un răspuns. La vremea când aș da lovitura de grație, n-aș mai avea nici cea mai mică îndoială cu privire la identitatea ucigașului. Și n-aș avea niciun dram de milă față de individul respectiv.

Am tras aer în piept, apoi am încheiat:

— Eu așa aș face – și așa fac deja. Dacă dumneata preferi o altă cale, te privește.

Oftă și se rezemă de mașină, cu capul în piept, frecându-și fața cu mâinile.

— Durerea asta… spuse el, ducând pumnul la piept. Nu mă mai slăbește… îmi vine s-o scuip în urlete. E ca un foc, mă arde și mă tot arde, și nu pot face nimic ca să-i pun capăt. Mă înnebunește de tot.

Îmi părea rău pentru ei – chiar îmi părea… Ce moment straniu! Era un om atât de necruțător, încât nu m-ar fi mirat să aflu că-și începea ziua mâncând globurile oculare ale dușmanilor și ale trădătorilor – și totuși, în același timp, nu era decât un om; un om în suferință.

— Ai senzația că ești închis în cușcă împreună cu un demon, am comentat. Nu poți să scapi. N-ai unde să fugi. N-ai nici unde să te ascunzi, măcar.

Se uită la mine, și am văzut că pe față-i luceau lacrimile pe care încercase să și le șteargă.

— Ai cunoscut și dumneata o durere ca asta?

— Știu cum e să dorești atât de tare să schimbi trecutul, încât să fii gata să te întorci singur pe dos, cu înăuntrul spre afară. Lasă-mă să-mi fac meseria, domnule Kulak. Apoi, ți-o vei putea face și dumneata pe a dumitale.

Și, fără a-l mai aștepta să-mi răspundă, m-am întors la mașină și am pornit înapoi spre Wellington.

„Aș discuta cu oricine a putut-o vedea în noaptea aceea, oricât de improbabil ar fi să aibă un răspuns”. Propriile mele cuvinte îmi reveniră în minte, precum și imaginea acelei femei ciudate care ne interpelase, pe Barbaro și pe mine, în parcarea de la *Players,* cu o seară în urmă.

„… oricât de improbabil…”

Capitolul 27

Am intrat în parcarea de la *Burger King* ca să-mi pun burta la cale, apoi mi-am continuat drumul pe Greenview Shores, spre South Shore. În sfârșit, am oprit la *Players* și am rămas o vreme în mașină, încercând să înghit câteva îmbucături dintr-un sandviș cu carne de pui.

În timp ce mă apropiam de fațada clubului, am scos o fotografie cu Irina și Lisbeth și m-am îndreptat spre ghereta valetului de la parcare. Puștiul de-acolo era înalt și deșirat, arătând ca un gânsac cu acnee. La vederea buzei mele umflate, făcu ochii mari.

— Să-l vezi pe ălălalt cum arată, am zis.

— Îai?

Viitorul Americiu

— Ai lucrat sâmbătă noaptea?

— Nu.

— Cunoști pe cineva care-a fost de serviciu atunci?

— Mda…

Făcu o pauză atât de lungă, încât am crezut că devenise catatonic.

— …Jeff a fost.

Jeff, care tocmai venea de după un Lexus alb, vârându-și în buzunarul pantalonilor negri și largi bacșișul, ridică privirea.

— Jeff a fost ce?

— De serviciu sâmbătă noaptea, am răspuns.

Îi aruncă o privire colegului său de parcă acesta tocmai l-ar fi pârât la diriginte. Era mai scund ca el cu vreo treizeci de centimetri și avea păr portocaliu, cu un moț lins pe frunte.

— Mhm… confirmă el fără tragere de inimă.

— Ai văzut-o pe fata asta? l-am întrebat, îndoind pe mijloc fotografia astfel încât să-i arăt numai jumătatea cu Irina.

Abia dacă-i aruncă o privire.

— Nu, n-aș crede.

— Poate-ar fi bine să te mai uiți o dată, i-am propus. Mai mult de-o nanosecundă.

O privi din nou.

— Nu știu. Poate.

— Nu știi? l-am repezit, sever. Ce, ești gay?

Pentru prima oară, se uită în ochii mei, șocat că puteam crede așa ceva despre el, mai ales în fața colegului său, care izbucnise în râs.

— Nu!

Am ridicat fotografia.

— O fată care arată așa, vine aici îmbrăcată trăsnet, și tu nu mai știi dac-ai văzut-o sau nu?

— Eram foarte ocupați, răspunse el, ocolindu-mi privirea. Un tip cu bani dădea un chef de ziua lui.

— A ieșit pe ușa asta, la o oră destul de târzie. Bairamul tocmai începuse să se spargă. Nu mai rămăseseră decât petrecărețiii înrăiți.

Se foia în loc ca puștiul care-a fost prins c-a spart cu mingea de baseball geamul scorpiei din vecini.

— Știi de ce te întreb? am continuat.

În parcare intră un B.M.W. Serie 7, negru.

Jeff porni într-acolo.

— Eu am de lucru…

— E rândul meu! protestă gâscanul.

— E rândul lui, am repetat și eu. Ce-i cinstit, e cinstit, Jeffrey.

Ar fi vrut să poată pocni din degete, ca să devină invizibil. Am încercat din nou.

— Știi de ce te întreb dacă ai văzut-o pe fata asta sâmbătă noaptea?

N-am așteptat încă un răspuns tâmpit.

— Fiindcă e moartă, Jeff. A venit aici sâmbătă noaptea și s-a distrat. Și pe urmă a plecat de-aici, și cineva a dus-o nu știu unde și a strâns-o de gât, după care i-a aruncat trupul într-un canal, ca să putrezească acolo și s-o mănânce aligatorii.

Puștiul făcu o mutră îngrețoșată.

— Băi… ce scârboșenie…

— Într-adevăr. Acum începe să-ți revină memoria? Ai văzut-o plecând de-aici, sâmbătă noaptea?

Se uită lung la fotografie, apoi își mută privirea, încruntat.

— Nu, spuse. N-am văzut-o.

Pe alee apăru un Porsche.

— Tre’ să mă duc, se scuză băiatul și o zbughi din loc ca un cal

nevricos.

M-am uitat după el, imaginându-mi-l la lucru, sâmbătă noaptea. O seară agitată, un du-te-vino continuu de bani. Cineva îi strecoară un bacșiș grăsuț în plus, ca să-și piardă memoria. Așa, ca-ntre noi, bărbații – și-i face cu ochiul.

Gânsacul reveni, fără să simtă tensiunea din jur. Aruncă o privire spre fotografie.

— Ei, o știu pe-asta! remarcă el. E hot rău, gagica!

— Ai văzut-o pe-aici?

— Mhm. Vine des.

— Cu cineva, sau singură?

— Cu alte fete.

— Și cu vreun bărbat ai văzut-o?

— Sigur.

— Cu cine?

— Nu-ș'.

Îmi venea să-mi înfig mâna-n creierul lui ca să smulg de-acolo informațiile cu forța.

— Hai să încercăm așa, am propus. Mereu cu același bărbat, sau și cu alții?

— Și cu alții.

— Mai tineri? Mai bătrâni?

— Mai bătrâni. Babalâci bogați.

— Dacă vin cu niște fotografii, crezi că i-ai putea recunoaște pe vreunii din ei?

— Nu-ș'…

Nici chiar eu nu mă puteam da la nesfârșit cu capul de același zid de cărămizi.

— Ai un telefon mobil la care să te pot suna?

— Mda…

Am scos din geantă un carnețel.

— Zi numărul.

Mi-l spuse. I-am mulțumit și am intrat în club, gândindu-mă că meritam și eu o băutură, după toate astea.

La bar era din nou răpitorul Kayne Jackson – o sărbătoare pentru ochi, în tricou negru cu imprimeuri, cu bicepșii unduindu-i-se, în timp ce prepara un

cosmo pe care să-l trimită cu ospătărița la o masă.

— Deci, Kayne Jackson, l-am interpelat, așezându-mă pe un taburet liber din apropierea lui. Care-s marile tale scopuri în viață?

Ridică privirea spre mine, zâmbind.

— Ketel One cu tonic și o felie mare de lămâie?

Î-am adresat zâmbetul meu pe jumătate de gură.

— Nimic nu e mai valoros, nici mai periculos, decât un barman cu memorie bună.

Chicoti, în timp ce punea gheață într-un pahar mare.

— Nu sunt periculos. Cum te-ai garnisit cu buza aia?

— Se vând la Wal-Mart – zici că-i adevărată, nu?

— Pare cam dureroasă.

— Nimic ce să nu se vindece cu votcă.

— Am mai auzit eu povești din astea.

— Toți i se confesează barmanului. Și dacă stau să mă gândesc ce lume se-nvârtește pe-aici, sunt sigură c-ai auzit povești care-ar lăsa pe oricine cu gura căscată.

— De-aia sunt valoros, fiindcă sunt discret, replică el, turnându-mi băutura. Altfel, n-aș fi rezistat în meseria asta.

— Hmm, am făcut, întrebându-mă dacă circula cu un Maserati; o altă meserie colaterală, foarte profitabilă, putea fi și șantajul. Cred că unii dintre clienții tăi îți prețuiesc discreția destul ca să-ți mai plătească și câte ceva în plus.

— Am niște clienți generoși, răspunse el neutru, în timp ce storcea felia de lămâie.

Puse paharul în fața mea și se duse la celălalt capăt al barului, să ia o comandă. L-am privit cum destupa două beri.

— Revenind la prima mea întrebare, am reluat, când se întoarse. Ce vrei să te faci când ai să crești mare, Kayne?

Ridică din umeri, în timp ce clătea niște pahare la chiuvetă.

— Ce sunt și-acum.

— Barman?

— Găsești că e ceva în neregulă cu ocupația asta?

— Nu, dar mă mir, totuși, am mărturisit. Ești un bărbat tânăr, fermecător și extrem de arătos. Ai putea fi fotomodel, sau actor. N-am nimic contra profesiunii tale, dar mă îndoiesc că bacșișurile te ridică în aceeași categorie

fiscală ca a unui model Ralph Lauren.

— Despre asta va trebui să-l întrebi pe Juan Barbaro, replică el. O duc bine.

— Nu aspiri în taină să ajungi star de polo? Spion? Gigolo de înalt nivel?

Zâmbi, iar inimile feminine din tot localul se opriră o clipă în loc.

— De ce mă întrebi?

Am râs.

— Nu caut necazul cu lumânarea, dar în Palm Beach ai valora cât greutatea ta în aur.

Simulă un fior.

— N-am chiar atâta nevoie de bani. Și prefer doamnele mai tinere de vârsta pensionării.

Și cine-ar fi putut să-l condamne? Vârsta medie a locuitorilor de pe Insulă se cățăra încet dar sigur spre aceeași valoare cu limita de viteză legală. Chirurgia estetică era o industrie în plină expansiune.

— Prin urmare, tragi linia la ușa dormitorului, am conchis. Ai idee cât poate câștiga un domn de companie în timpul sezonului?

— Escortarea bătrânelor la baluri de binefacere nu e tocmai distracția mea favorită. Îmi place ceea ce fac, îmi plac oamenii pe care-i întâlnesc. E amuzant.

— Îți faci mulți prieteni aici.

— Îmi fac…

Chelnerița veni, îi transmise o comandă, iar pe mine mă măsură cu o privire ostilă. Javra.

— Spuneai c-ai cunoscut-o pe Irina.

Începu să prepare un martini. Mușchii îi palpitau pe piept și brațe.

— Părerea mea: Irina avea cunoscuți și rivali, dar nu și prieteni. Nu mi se părea genul de fată care să se confeseze cuiva.

— Rivali?

— Rivali, rivale… Fetele care frecventează cercurile alea vor, toate, același lucru iar numărul de multimilionari și jucători de polo chipeși e, totuși, limitat.

Mă privi cu o expresie ciudată.

— Ați lucrat împreună. Ar trebui să știi despre ea mai multe decât mine.

— Mi-e tot mai clar că n-o cunoșteam deloc, am spus. Și pe Lisbeth Perkins n-o pui la socoteală? îi era prietenă.

— Adoratoare.

— Lisbeth e gay?

— Nu, era mai mult ca idolatrizarea unui model ideal. Irina era exotică, strălucitoare, sofisticată, sigură pe sine.

Adică tot ceea ce Lisbeth nu era.

— Irina a venit vreodată aici cu un iubit?

— Nnț.

Turnă martiniul și adăugă două măsline.

— A plecat de-aici cu vreunul?

— Din câte-am observat, nu, dar vederea mea slăbește tot mai mult pe măsură ce oamenii se apropie de ușă.

— Oare o infuzie de bani lichizi ți-ar îmbunătăți-o la loc?

— Mai am și alți clienți, spuse el, dând să se întoarcă în altă direcție.

Își ținea mâna stângă rezemată de tejghea, l-am apucat-o de încheietură.

— E moartă, Kayne. Dacă știi ceva, valorează de-o mie de ori mai mult decât cel mai mare bacșiș pe care-l poți primi. Una e să închizi ochii la o aventură amoroasă, și alta e o crimă. Dacă știi ceva despre asta, dar spui poliției că nu știi, comiți un delict penal. Poți fi acuzat de favorizarea infractorului.

Își retrase mâna din strânsoarea mea, încruntându-se.

— Nu știu cine-a omorât-o pe Irina. Dacă știam, le-aș fi spus detectivilor. Mai vrei să bei un rând?

— Nu, mulțumesc.

— Atunci, face șase cincizeci.

Și plecă.

Mi-am terminat paharul, am lăsat o hârtie de zece pe bar și m-am întors în hol, frustrată. Existau destui oameni care aveau informații, dar n-aveam cum să le scot de la ei. Niște nemernici egoiști și fără conștiință. Poate n-ar fi stricat să-i dau lui Alexi Kulak o listă cu numele lor…

Am coborât la restaurant, în drum spre toaletă, și l-am văzut pe Sean la o masă, citind revista „*POLO*”. Nu ridică privirea, în timp ce mă apropiam. Nu se uită nici când m-am așezat pe scaunul din fața lui.

— Pari cam singur și părăsit, aici, am remarcat.

— N-aveam chef de compania nimănui, îmi răspunse.

Încerca să-mi creeze un sentiment de vinovăție. Cred că o meritam.

Oftând, mi-am rezemat coatele pe masă. Mama mea ar fi fost oripilată să

mă vadă într-o asemenea poziție.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineață, am spus. Nu trebuia să insinuez că nu-mi dai niciun sprijin. Doamne, Dumnezeule, ești singurul sprijin pe care l-am avut, aproape toată viața. Știi ce mult înseamnă asta pentru mine.

Ochii începuseră să mă usture. Mi s-ar fi umplut de lacrimi, dacă nu erau vătămați de „Incident", cum îi plăcea avocatului meu să-l numească.

Expresia lui Sean se îmblânzi, și întinse mâna peste masă, punându-și-o peste a mea.

— Țin mult la tine, iubito, îmi spuse el cu sinceritate. Nu vreau să fii nevoită să dezgropi iar toate gunoaiele alea. Și eu îl urăsc pe Bennett Walker cel puțin pe jumătate cât tine. Dacă a fost implicat în moartea Irinei, n-are decât să înfunde pușcăria – dar nu vreau ca tu să suferi din cauza asta, El. Adu-ți aminte ce efect a avut asupra ta procesul lui Bennett. Mi s-a frânt inima când am văzut.

Aveam în gât un nod cât o chiflă și a trebuit să-mi mut privirea ca să mă reculeg.

— Mda, am încercat eu să glumesc. Am ajuns epava nevrotică din ziua de azi.

Îmi luă bărbia în căușul palmei și-mi întoarse fața într-o parte, examinându-mi buza.

— Dacă aici îți rămâne o cicatrice, am cel mai bun medic care să ți-o rezolve.

— Nu zău? am replicat. Și unde-l ții, într-un dulap?

— E la New York, bineînțeles. El mi-a făcut ochii.

— Poftim?

— Blefaroplastie, preciza Sean. Înseamnă…

— Știu și eu ce înseamnă.

— Acum cinci ani. Nici n-ai fi ghicit, nu-i așa?

— Într-adevăr. Mereu am crezut că erai doar o minune a naturii.

— Iubito, până și minunile naturii mai au nevoie de o mână de ajutor, din când în când.

Am râs, coborându-mi privirea spre masă. Revista lui îmi atrase din nou atenția.

— Ce citești?

— Nu citesc, mă uit doar la poze, mărturisi el. Tare-aș mai vrea să-i dezbrac la piele pe unii dintre poloiștii ăștia argentinieni, să-i înmoi în

ciocolată și să mi-i expediez singur acasă, prin poștă.

— Îmi dai voie? i-am cerut, întinzând mâna spre revistă. Sean o împinse spre mine.

— Ar fi cazul să prinzi în laț și pentru tine un armăsar din ăștia, El, mă sfătui el. Lasă-l încolo pe Landry. E un scump, dă-i prea ciufut. Pune mâna pe unul din tipii ăștia – și dii, și dii, călăreațo!

N-am răspuns. Abia dacă-l auzeam. Bannerul de pe copertă anunța: „Mare distracție mare: Principalii amatori din Florida", iar în fotografie apăreau Sebastian Poster, Jim Brody, Paul Kenner și Bennett Walker.

— Pot s-o împrumut puțin? l-am întrebat.

Sean se încruntă.

— De ce?

Mă ridicasem deja de pe scaun. Am ocolit masa, l-am sărutat pe obraz și am ieșit din restaurant.

Gâscanul era la ghișeul valeților, cu privirea în gol și gura căscată. Tresări, când mă auzi vorbind.

— Auzi, puștiule, ia uită-te tu la poza asta, i-am spus, ținându-i revista în față. Îl recunoști pe vreunul dintre oamenii ăștia de-aici?

— Nu-ș'…

— Cum adică, nu știi? Sau îi recunoști, sau nu.

Se uită la mine de parcă s-ar fi așteptat să-i fac ceva.

— Ei, cum e? Îi cunoști, sau nu-i cunoști? am insistat.

— Mda…

Puse un deget pe Jim Brody.

— Ăsta merge cel mai des c-un Escalade. Da' mai are și alte mașini – vreo trei… Sunt foarte hot, toate.

I l-am arătat pe Sebastian Foster.

— Un Jaguar, ca-n „*Austin Power*". Tare tărăboanță, râse el fără rost.

Paul Kenner.

— Ferrari.

Bennett Walker.

— Porsche Carrera.

Am scos fotografia Irinei și am pus-o lângă coperta revistei.

— Ai văzut-o vreodată pe fata asta plecând de-aici cu oricare dintre ei?

— Mda

— Cu care?

Ridică din umeri.

— Cu ăsta.

Mi-am ținut respirația, în timp ce tânărul ridica mâna, o întindea spre revistă și-i atingea coperta cu un deget.

— Porsche Carrera.

Bennett Walker.

Capitolul 28

Am început să tremur. Inima-mi bătea atât de repede, încât aș fi avut motive să mă sperii. Găsisem un martor care putea confirma că Irina Markova plecase de la club împreună cu Bennett Walker, în mașina lui.

— Când, l-am întrebat. Când i-ai văzut plecând?

Tânărul își lăsă capul în piept, ridicând din umeri.

— Nu-ș'… Acu' vreo săptămână…

Deci, nu în noaptea dispariției. Puștiul acela nu lucrase sâmbătă noaptea. Totuși, declarația lui stabilea că se cunoșteau, că-și petreceau timpul în doi, măcar uneori.

Doar dacă nu cumva ăsta era lucrul pe care-l ascundea Jeff Nevăstuica – faptul că Bennett Walker era cel cu care plecase Irina, și că Bennett îi cumpărase tăcerea.

— Și ăsta.

Glasul lui mă smulse iar din gânduri.

— Ce…?

— Ăsta, repetă el, atingând coperta revistei cu vârful degetului. Cu Escalade.

Jim Brody.

— El agață multe, continuă băiatul. Și nu pricep de ce, că doar e aproape un moș…

— Și aproape bogat, am completat eu.

Jeff Nevăstuica apăru în fugă din parcare, cu o privire suspicioasă.

— L-auzi, Jeff, ce zice prietenul tău, i-am spus. Că a văzut-o pe fata aia plecând cu Jim Brody.

— A văzut-o din părți, replică Jeff. El nici nu era de serviciu, sâmbătă noaptea.

— Nu sâmbătă, precizează cel înalt. Săptămâna trecută, mai știi? Erai și tu aici.

Jeff se holbă la el.

— Băi, da' tu ești prost făcut grămadă! se răsti el. Taci dracu' din gură! Nu știi că n-avem voie să vorbim despre clienți?

— Știi ceva, Jeff? am intervenit, sec. Dacă unul din tipii ăștia a fost

ultimul om care-a văzut-o pe fata aia în viață, nu mai vorbim despre un client, ci despre un ucigaș. Iar favorizarea unui vinovat de omucidere nu se pedepsește cu școala de corecție. După una ca asta, o rogi pe mămica să-ți împacheteze chiloțeii curăței și un tub mare de alifie K-Y, fiindcă pleci să trăiești câțiva anișori cu dulăii cei mari și răi.

Mi-am scos telefonul din geantă și l-am sunat pe Landry. Nu eram sigură dacă avea să răspundă sau nu. Spre cinstea lui, răspunse.

— Sunt la parcarea de la *Players* doi valeți cu care trebuie să vorbești imediat, i-am spus, fără niciun preambul. Au informații importante.

Și am închis. Băieții stăteau unul lângă altul, cu gurile căscate – literalmente.

— Vine imediat detectivul Landry, de la oficiul șerifului, să stea de vorbă cu voi, i-am informat. Vă rog să-i transmiteți salutările mele.

Și, lăsându-i să stea acolo în panică, am pornit spre mașină. Când am apăsat pe butonul telecomenzii, ca să deblochez portierele, farurile se aprinseră o clipă și mașina scoase un șuierat scurt – iar de pe capotă sări jos cineva, care se întoarse cu fața spre mine.

Nu știu care dintre noi era mai surprinsă: eu, sau mica făptură stranie pe care o prinsesem cu mâna-n punga de la Burger King lăsată pe capotă.

Ne-am uitat una la alta. Era îmbrăcată la fel ca data trecută – în combinezonul negru care-i lăsa descoperită doar fața, tichia țuguiată cu pompon și pantofii cu tălpi groase. Doar machiajul i se schimbase. Acum avea fața fardată într-o culoare închisă – albastră sau vânătă, nu puteam distinge prea bine, în lumina slabă din parcare iar zona din jurul ochiului stâng era conturată cu argintiu. Între colțul drept al gurii și colțul ochiului drept își pictase câteva linii arcuite.

— Ce rea ești! mă dojeni ea.

— Tot eu? Aia pe care-o mănânci acolo e cina mea.

Făcu ghemotoc punga și o ascunse la spate.

— Nu mănânc nimic.

— Ai și un nume? am întrebat-o.

— Mă cheamă Fără Nume, zise ea. N-ai cum să-mi treci asta la dosar.

— Nici nu mă gândeam. Cum să-ți zic?

Ochii îi săgetară spre stânga, ca și cum ar fi ascultat sfatul unei prietene invizibile.

— Poți să-mi zici Prințesa Cindy Lullabell.

— Cindy, am repetat. Pe mine mă cheamă Elena.

— Nu mă interesează, replică ea brutal. Ești rea. La fel ca și ceilalți.

— Care ceilalți?

Clătină din cap, cu pomponul bălăbănindu-i-se în vârful tichiei conice.

— Ce înseamnă că sunt rea, Cindy? m-am interesat. Dacă-mi spui, voi încerca să nu mai fiu.

Prințesa Cindy Lullabell aruncă pe jos punga de la Burger King, îmi întoarse spatele, își cuprinse trupul cu brațele, ca și cum ar fi îmbrățișat-o un iubit, și începu să chicotească, unduindu-se. La un moment dat se opri, ca să se uite la mine peste umăr, suflându-mi o bezea.

— Vorbești despre oamenii care se sărută? am întrebat-o.

— Pe-asta au să ți-o treacă la dosar, chiar dacă ai permis special.

— Îți mulțumesc că m-ai prevenit. Pot să-ți arăt ceva, Cindy?

Mă privi cu îndoială.

— E doar o poză, am încercat s-o liniștesc.

Întoarse capul într-o parte, spre consultantul ei invizibil.

— E o șmecherie?

— Nu. Vreau doar să știu dacă ai văzut-o pe femeia asta.

I-am întins fotografia, sperând ca felinarul cu vapori de sodiu să dea destulă lumină. Își duse mâna la pompon și aprinse o lanternă minusculă. Mama invențiilor.

În final, luă fotografia din mâna mea și le studie pe Irina și Lisbeth.

— A, da, spuse ea. Sunt FOARTE rele. Nu vor avea voie să promoveze, și asta o să li se treacă la dosar.

Am luat înapoi fotografia și i-am arătat-o pe Irina.

— Pe ea ai văzut-o aici sâmbătă noaptea?

Stătu un moment pe gânduri, probabil sfătuindu-se cu vocea pe care fi auzit-o în cap. Când se întoarse spre mine, mă întrebă:

— Când e sâmbătă?

— Acum trei zile. În noaptea aia a fost o mare petrecere.

— Eu nu mă duc la petreceri, spuse ea. Acolo poate să se lase cu băutură și răutăți. Sfătuitorul meu spune că acuma trebuie să plec. Îți mulțumesc foarte mult. A fost o cină delicioasă. Noapte bună.

Făcu o reverență, apoi o zbughi din loc spre incinta *Polo Club* de dincolo de poartă. În pofida acelor pantofi cu tălpi groase, avea niște mișcări surprinzător de agile. Am urmat-o de la distanță, curioasă să văd unde se

ducea.

Nu voiam să se sperie de mine. Cine știe ce informații erau încuiate printre păsărelele din capul ei? Am escaladat poarta și am luat-o la fugă în trap ușor după ea.

Fugea înaintea mea, cu coatele strânse lângă trup și antebrațele bălăngănindu-i-se, ca și cum ar fi fost o pasăre stranie, rănită, care încerca să-și ia zborul. Coti într-o fundătură mărginită cu condominioane ieftine – „ieftine" însemnând că se închiriau cu doar 3.500 de dolari pe lună, pentru un dormitor și o baie.

Am cotit ca s-o tai peste iarbă, dar m-am împiedicat în vârful adorabilului meu pantof de balet Chanel și am căzut în patru labe. Când m-am ridicat și am privit în jur, Prințesa Cindy Lullabell nu se mai vedea nicăieri.

La naiba.

Mi-am încălțat pantoful la loc și am luat-o spre locul unde o văzusem înainte de a cădea. Acolo se întindea un șir de garaje, toate închise. Palmierii, bananierii și ferigile uriașe formau un tunel pe lângă ultima clădire.

Nu aveam lanternă, și chiar dacă aș fi avut, nu simțeam nicio înclinație s-o iau pe-acolo. Vegetația decorativă luxuriantă era paradisul șoarecilor și al șobolanilor; șoarecii și șobolanii atrag șerpii. De cealaltă parte se afla un canal – iar canalele atrag aligatorii.

Prin minte îmi străfulgeră imaginea aligatorului care se rostogolea prin apă cu trupul neînsuflețit al Irinei între fălci.

M-am mai uitat prin jur încă vreo cincisprezece minute, am încercat ușile magaziilor… Nimic. M-am dus până la ghereta de pază a intrării dinspre apus, care dădea spre South Shore. Paznica urmărea un film, la un mic televizor.

— Scuzați-mă că vă întrerup, am început, dar n-ați văzut pe cineva trecând pe-aici în fugă, adineaori? O femeie îmbrăcată în negru, cu o tichie conică și pantofi mari, cu tălpi groase?

— Freak? întrebă paznica, indignată că-i pusesem o asemenea întrebare.

— Da, ea.

— Nu, n-am văzut-o.

Femeia era cât un pui de hipopotam, și stătea proțăpită pe scaun ca Jabba the Hutt.

— Știți ceva despre ea? am insistat.

— Nu.

— Nu știți nici unde locuiește?

— Nu. Ce treabă am eu cu asta? Arăt ca una care s-ar învârti cu Freak?

— Nici vorbă. Dar, lucrând aici, mă gândeam că vedeți și auziți tot felul de lucruri.

Pe ecusonul cu numele scria: *J. Jones.*

— Nu cumva, întâmplător, știți cum o cheamă, doamnă Jones?

— Freak o cheamă! replică ea, enervată. Ce, ești surdă?

— Nu cred că mama ei, când a născut-o, s-a uitat la ea și a zis, plină de mândrie: „Hai s-o botezăm Țicnită!”

J. Jones făcu o mutră.

— Nu-i căzu să faci pe deșteaptă cu mine.

— Ba se pare că e.

Mă măsură cu privirea, observându-mi buza umflată și pantalonii albi pătați cu verde, de la căderea pe iarbă.

— Locuiești aici, cucoană?

— Nu.

— Atunci, ce treabă ai? Nu e voie să te-nvârți p-acilea fără motiv. Cum ai intrat pe proprietate?

— Am sărit peste poarta dinspre *Players.*

— Aia-i pătrundere prin efracție. Și de ce umbli pe străzi arătând așa? Ce treabă ai cu Freak, arătând așa? Numai mânjituri de iarbă și pământ, de parcă te-ai tăvălit pe jos ca animalele.

— M-am împiedicat și am căzut.

— Da, că fugeai după Freak, completă ea, dezgustată. Ce te-o fi apucat?

M-am lăsat păgubașă.

— N-are nicio importanță. Vă mulțumesc pentru ajutor.

— Da, că mult te-am și ajutat! pufni paznica.

— Asta voiam și eu să zic.

Nu mă mai uitam la ea, ci la monitoarele unde se vedeau mașinile intrând și ieșind pe poartă.

Vizitatorii erau puși să se oprească la poartă pentru a cere permisiunea de a intra. Locatarii treceau direct, codurile de bare de pe autocolantele aplicate pe mașini fiind citite din timp de un senzor care acționa deschiderea porții. Și toate acestea se înregistrau pe bandă. M-am întrebat

câți dintre locatari știau acest lucru.

Barbaro spusese că el și Bennett veniseră acasă la acesta din urmă, sâmbătă noaptea. Însemna că intraseră fie pe aici, fie pe poarta principală, de pe Forest Hill Boulevard. Dacă Irina venise de bunăvoie cu unul dintre ei – sau cu propria ei mașină – se înregistrase de asemenea pe bandă.

Epuizată, m-am întors la parcarea unde-mi lăsasem mașina. M-am dus acasă, am intrat și m-am trântit pe pat cu fața-n jos, nemaiavând putere nici măcar să mă gândesc ce urma să fac în continuare.

Capitolul 29

Landry parcurgea fotografiile pe care le făcuse Lisbeth Perkins cu telefonul mobil în noaptea dispariției Irinei Markova. Le transferase în propriul lui computer, unde mai avea și avantajul suplimentar de a le putea mări îndeajuns ca să le studieze în detaliu.

Îl tulbura întotdeauna faptul de a vedea victimele imortalizate într-un moment fericit. În clipa aceea, persoana nu se gândea că avea să moară curând, că cineva avea să-i pună capăt vieții printr-un act violent. Și, de cele mai multe ori, ucigașul era un cunoscut al victimei. Ce senzație trebuia să fie și asta – să te uiți la o față familiară și să vezi cum ți se apropie moartea…

„Splendidă fată", reflectă el, absent. „Înfățișare de model, atitudine cât cuprinde… O fată cu o viață întreagă înainte – o viață pe care și-ar fi trăit-o din plin!"

Weiss imprimase fotografia cu individul despre care Lisbeth Perkins spunea că o deranjase pe Irina în noaptea aceea și pornise spre Clematis Street, în centrul orașului West Palm Beach, pentru a-și încerca norocul la aflarea unui nume pe care să-l asocieze cu chipul.

Landry presimțea că avea să fie o fundătură, dar trebuia să verifice și pista aceea. Mult mai interesante erau fotografiile de la aniversarea lui Jim Brody. Includeau instantanee de-ale Irinei în timpul unui soi de dans senzual al fertilității, cu domnul Mare-Sculă Barbaro, sau așezată între Jim Brody și Bennett Walker, precum și dansând cu celelalte fete.

Cel mai mult îl preocupa Juan Barbaro – în parte fiindcă o atinsese pe Elena, dar mai ales din motive legitime. Sportivii profesioniști aveau năravul de a se crede îndreptățiți să capete orice voiau, inclusiv femei – ba chiar, în special femei!

Trimise două e-mail-uri cu întrebări la *F.B.I.* și la un cunoscut al său de la *Interpol,* cerându-le orice informații aveau despre spaniol.

Bennett Walker îl interesa din motivele cele mai evidente.

Și Jim Brody îl interesa. Fusese ziua lui. Oare pe Irina i-o adusese vreun prieten, cadou? I se dăruise ea însăși, pe gratis? O plătise cineva? Conform examenului medico-legal, chiar înainte de moarte Irina fusese foarte

ocupată să ia muie de la mai mulți.

Până acum, părea să fi dispărut ca și cum nici n-ar fi fost. Nimeni nu recunoștea c-o văzuse la *Players.* Landry nu știa dacă plecase cu mașina ei, sau cu a vreunuia dintre bărbați. Iar mașina ei nu mai apăruse pe nicăieri.

I-ar fi fost de folos să afle unde se ținuse orgia de după petrecere. Bănuia că acasă la Brody, dar numai pe bază de bănuieli nu putea obține mandat de percheziție.

Apelul telefonic de la Elena îl trimisese înapoi la *Players,* ca să-i interogheze pe cei doi valeți de parcare, dar unul o tulise înainte de sosirea lui acolo, iar celălalt nu fusese de serviciu sâmbătă noaptea. Puștiul îi spusese c-o văzuse pe Irina Markova cu diverși bărbați, în mașinile lor, dar asta nu-i folosise la mare lucru.

Se întreba oare ce-o fi avut de spus celălalt băiat. Dacă era o mare dezvăluire, Elena l-ar fi anunțat încă de când îl sunase. Poate se gândea că dacă-l constrângea pe valetul care fusese de serviciu în noaptea aceea, acesta avea să se sperie îndeajuns ca să vorbească.

Landry notase numele puștiului și numărul de telefon. Încercă să-l sune. Niciun răspuns. Avea să mai încerce o dată, dimineața. Era convins că unul din acoliții lui Jim Brody știa ceva despre moartea fetei, dar până nu spunea cineva c-o văzuse plecând de la club cu un membru al autointitulatului *Club Alibi,* rămânea cu mâinile legate.

Parcursese e-mail-urile Irinei, dar cele mai multe erau în rusă, așa că le pusese deoparte până-l puteau chema iar pe bătrânul preot ca să le traducă. Luase scurt în considerare ideea de a i-o cere cuiva din barul *Magda's,* dar nu se îndoia că l-ar fi mințit fără să clipească. Dacă, întâmplător, reieșea că un rus asasinase o rusoaică, și mobilul era scris în rusă, într-un email, niciun rus sau rusoaică nu i-ar fi dezvăluit adevărul.

Verificase convorbirile telefonice ale fetei și descoperise că-i plăcea ce se întindă la vorbă cu prietenele. De asemenea, părea să aibă fir direct la unii dintre cei mai bogați oameni din zona Palm Beach.

Populară fetișcană, pentru o simplă grăjdăriță.

Landry se gândi la hainele scumpe din debaraua fetei. Dacă nu de la amicul ei mafiot, Kulak, primise banii pentru ele, atunci de unde-i avea? Oare cunoscuții ăia ai ei erau doar generoși, sau clienți? Îl avea cu ceva la mână pe vreunul dintre ei? Șantajul putea fi oricând un mobil temeinic pentru crimă.

Probabil că existau destule lucruri compromițătoare despre Brody și gașca lui. Niște oameni care-și ofereau unui altuia alibiuri, ca un hobby aproape permanent, nu puteau să nu fie vinovați de ceva.

Revăzu însemnările pe care le făcuse în apartamentul victimei, notând amănunțit tot ceea ce văzuse acolo. Nimic ieșit din comun. Obișnuitul *junk mail,* câteva facturi… Nicio fotografie explicit sexuală a lui Jim Brody, gol și împopoțonat cu valtrapuri sado-maso ca un curcan de Thanksgiving. Un cupon pentru *Bed Bath & Beyond,* nota de plată de la o clinică, și o invitație de a se înscrie într-un anumit club de sănătate.

Nota de la clinică era scrisă într-o limbă care-ar fi putut foarte bine să fie sanscrita. Trebuia să plătească șaptezeci și cinci de dolari pentru un cod alfanumeric.

Landry se hotărî să sune la clinică, a doua zi dimineața. Își scoase ochelarii de citit și-și frecă fața cu mâinile. Nu mai avea combustibil. Era timpul să tragă pe dreapta, să doarmă, să-și reîncarce bateriile.

Ultimul lucru de care mai avea chef acum era să răspundă la telefon.

— Landry.

— Domnule detectiv Landry, e aici un om care cere să vorbească cu dumneavoastră.

Fata de la biroul de jos.

— Cine e?

— Un anume domn Kulak. Alexi Kulak.

Capitolul 30

— Domnule Kulak.

Landry îi întinse mâna.

Rusul i-o strânse.

Era un om foarte îngrijit – costum elegant, păr tuns scurt și pieptănat atent, nod perfect la cravată, la fel cum arătase și Landry, cu douăsprezece ore în urmă.

— Domnule detectiv. Am venit să mă interesez de Irina Markova, spuse el.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

Kulak dădu din cap, iar Landry îl conduse pe ușă afară.

— Vom merge până la morgă cu mașina mea.

Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă pe drum. În parcarea institutului medico-legal, Landry sună, iar paznicul le dădu drumul.

Deși era atât de vechi în meserie, Landry nu reușise niciodată să scape complet de spaima pe care i-o producea morga noaptea. Pe holuri domnea o liniște prea adâncă; luminile erau palide. Kulak pășea pe lângă el, cu privirea drept înainte și chipul lipsit de orice expresie. Tensiunea din trupul lui era atât de intensă, încât Landry putea s-o simtă.

— Puteți vedea trupul neînsuflețit pe monitorul de televiziune cu circuit închis… începu el.

— Nu.

— Cum doriți. Numai ca să fiți pregătit, vă spun că trupul nepoatei dumneavoastră a stat scufundat în apă un timp, și a suferit unele… vătămări… la față, de la pești, și așa mai departe…

Pe obrazul lui Kulak pulsă un mușchi gros, dar expresia nu i se schimbă.

— Medicul legist a efectuat autopsia azi-noapte. Veți vedea și cusăturile.

Mușchiul maxilarului tresări din nou.

Îngrijitorul de noapte îi duse în camera frigorifică, unde cadavrele erau depozitate în sertare, ca niște documente fiscale vechi. Kulak se opri, cu spatele drept și mâinile în față. Dacă ar fi avut o bandă peste ochi și o țigară-n gură, ar fi arătat ca un condamnat în fața plutonului de execuție. Landry îi făcu îngrijitorului un semn cu capul.

La vederea Irinei, Kulak zvâcni ca sub imperiul unui șoc electric, înghițindu-și icnetul de durere din gât. Tot trupul începu să-i tremure, în timp ce pe frunte îi apăreau broboane de sudoare. Mușchii feței i se contorsionau.

Când în sfârșit își luă ochii dintr-acolo, din piept i se desprinse un sunet cumplit, de animal sălbatic. Căzu în genunchi, cu fața în mâini.

Omul acela era considerat unul dintre cei mai necruțători boși ai mafiei rusești din Sudul Floridei. Lucrurile pe care le văzuse, cele pe care se vorbea că le ordonase, erau groaznice. Și toate – cu siguranță – fără a clipi din ochi. Iar acel om stătea acum chircit pe dușumea, plângând mut în pumni.

Până și lui Landry îi era milă de el, oricât de maniheist obișnuia să vadă lumea, numai în alb și negru. Suferința era un numitor comun, care trecea peste toate frontierele.

Se retrase mai într-o parte, lăsându-l câteva minute pe Kulak singur cu durerea lui. Când rusul începu să-și revină, Landry îi spuse:

— Va trebui să reveniți mâine dimineață, pentru a face toate aranjamentele. Medicul legist vă va preda trupul de îndată ce revin toate rezultatele autopsiei.

Ieșiră din încăpere după care Kulak se așeză pe un scaun tapițat cu vinilin, în sala de vizitare. Landry ocupă un loc perpendicular cu al lui.

— Am câteva întrebări pentru dumneavoastră, începu el.

Kulak nu-i dădu nicio atenție.

Landry insistă:

— Când ați auzit pentru ultima oară ceva despre Irina?

Rusul nu-i răspunse. Stătea doar cu privirea în gol, distrus.

— Știți ceva despre viața ei personală? Îmi puteți vorbi de prietenii sau iubiții săi?

— Am să-l omor pe ăla care i-a făcut asta, murmură încet Kulak.

Landry nu se deranjă să-i spun că pentru așa ceva ar fi mers la închisoare. La drept vorbind, nu-l condamna. Dacă ar fi condus el lumea, așa ar fi rânduit-o – astfel încât apropiații victimelor să poată intra într-o cameră cu făptuitorii și să nu mai iasă de-acolo până nu terminau.

— Domnule Kulak, aveți idee cine ar putea fi?

Kulak îl privi cu o expresie care ar fi putut străpunge oțelul.

— Dacă știam asta, domnule detectiv, chiar acum i-aș fi smuls inima din

piept, bătând încă.

Și, cu aceste cuvinte, se ridică de pe scaun și ieși.

Landry îl lăsă să plece.

Capitolul 31

Jeff Cherry nu cunoscuse nicio valoare în viața lui, până când fusese angajat ca valet de parcare la *Players*. Își alesese acea slujbă fiindcă părea aproape o sinecură și-i dădea ocazia să conducă mașini la care altfel nici n-ar fi visat. Dar își dăduse seama destul de repede că putea câștiga câte cincizeci dolari în plus de la anumiți clienți, dacă le răspundea prompt la comenzi, le făcea complimente doamnelor, și se oferea să le facă mici servicii în plus, ca golitul scrumierelor, în timp ce proprietarii mâncau de cină.

Cu cât începea să fie mai atent la clienți, cu atât mai recunoscători deveneau și aceștia. Apoi, într-o noapte, un domn i-a strecurat un pol ca să închidă ochii când o anumită tânără – alta decât soția lui – pleca împreună cu el.

Având un spirit întreprinzător, Jeff își pusese la cale o mică afacere colaterală, făcându-se că nu vedea tot felul de lucruri, după care trecuse și la alte servicii, ca procurarea unor cantități mici de droguri ușoare, livrate în timp ce clienții lui se aflau în club.

Succesul lui se baza pe discreție și cunoașterea unor lucruri pe care n-ar fi trebuit să le știe.

Vorbitul cu sticleții nu făcea parte din agenda lui.

O tăie imediat ce boarfa cu întrebările și mobilul se făcu nevăzută.

Dădu un telefon din parcarea centrului comercial Town Square de pe Forest Hill și South Shore.

Clientul nu răspunse, desigur. Niciunul dintre acei oameni nu primeau telefoane de la un valet. Așteptă beep-ul, apoi începu pe nerăsuflate:

— Alo, aici Jeff de la *Players*. De la parcare. Deci, oricum, o tipă a sunat la poliție și a zis că s-ar putea să știu eu ceva de fata aia moartă – ca de pildă, cu cine a plecat în noaptea aia. Așa c-am întins-o, fin'că nu vreau să vorbesc cu ei, da' cred c-au să vie să mă caute. Nu pot să plec din Dodge așa, simplu. Fac niște afaceri din care-mi ies bani, iar să mint gaborii nu-i o slujbă regulată. Așa că, ce vreau să zic: tre' să taxez în plus pentru asta. Așa că să mă sunați.

Lăsă numărul și închise, cu sufletul la gură.

Wow. Oare cât valora o minciună de soiul ăsta? Zece miare? Douăzeci? Depindea de un lucru – dacă, își spunea el, clientul o omorâse sau nu pe fata aceea. Nu-și putea imagina așa ceva. Oamenii aceia erau bogați, iar bogații nu omorau în stânga și-n dreapta. Dar nici n-ar fi vrut ca lumea să creadă că s-ar fi putut s-o facă, chiar dacă n-o făceau, așa că prețul creștea.

Cincizeci de miare? Mai mult?

Și dacă acel client chiar o omorâse pe fată? Cât de înspăimântător ar fi fost așa ceva?

Ca la o sută de bătrâne?

Se duse la benzinărie și-și luă o pungă de gogoși Krispy Kreme crocante, și un sfert de lapte cu ciocolată, apoi se întoarse la mașină, așteptând să-i sune telefonul.

Capitolul 32

— E o problemă.

— E detectiv.

— *A fost* detectiv, precizează Barbaro.

— Cu sau fără insignă, investighează uciderea fetei, insistă Brody.

După o cină tensionată, se regrupaseră acasă la Brody, în camera de jocuri, unde o masă antică de biliard domina tot spațiul, iar fotoliile de club tapițate cu piele sângele-boului stăteau risipite pe covoare persane vechi de o sută de ani.

Walker se plimba încoace și-ncolo, urmând o linie nu tocmai dreaptă.

— Nu vreau să se amestece.

— Și ce-ai vrea, Ben? S-o lichidezi?

Răsucindu-se pe călcâie, Walker strigă:

— Te bag în mă-ta! Ai auzit, Kenner? Te bag în mă-ta!

— Tu ești problema! ripostă Kenner, stropind cu scotch din paharul cu care gesticula. Trebuie tu să fii un căcănar, ori de câte ori deschizi gura!

— A încercat să mă bage-n pușcărie! răcni Walker. Și o s-o mai încerce! I-o târfă borâtă, și mă urăște!

— Să nu ne abatem de la subiect, propuse calm Ovada. Cum a aflat de bairamul de după?

— *Ce* a aflat de bairamul de după? îl corectă Kenner.

— Azi după-amiază, am văzut-o vorbind cu Lisbeth, interveni Brody.

Foster făcu o mutră.

— Cu Lisbeth? Nici măcar n-a fost cu noi, în noaptea aia. Nu știe nimica.

— A fost la alte chefuri, sublinie Barbaro, care stătea așezat pe spătarul unuia dintre fotolii, arătând plictisit și foarte nemulțumit că se afla acolo.

— Ei, și? întrebă Kenner. Nicio lege nu-ți interzice să tragi câte un chef.

— Nu de chefuri e vorba aici, insistă Brody. Sticleții vor mostre de A.D.N., pentru numele lui Dumnezeu! Asta-nseamnă că au ceva cu care să le compare.

— Legea nu interzice nici ca adulții cu drept de consimțământ să facă sex.

— Și nici să ai pistol nu-ți interzice nicio lege, replică Ovada, da' dacă ești văzut cu el și cu o victimă împușcată, înainte de comiterea crimei, ești suspect.

Walker se întoarse spre Brody, privindu-l încruntat.

— E grăjdărița ta. Concediaz-o. Alung-o de-aici. Trimite-o înapoi de unde-a venit.

— Și să-i dau motive să ne facă belele? i-o întoarse Brody. Nu, mersi. Prefer să-mi țin prietenii aproape, și dușmanii, și mai aproape.

— Ei, atunci ține-ți-o aproape și convinge-o să-și țină și ea gura aia tâmpită, aruncă Walker. Fir-ar a dracului de curvă proastă! Îi dă prin minte, măcar, ce noroc a avut? Câte gagicuțe din Michigan, au bafta să ducă viața pe care o trăiește ea? Și ea, drept recunoștință, dă din gură în fața uneia pe care-o cunoaște abia de ieri.

— Nu e singura tipă care-a fost la un bairam, spuse Barbaro.

— N-o fi, replică Walker, dă-i singura care vorbește.

— Poate crede c-o să aibă parte de minutul ei de faimă, presupuse Ovada.

— Nemaipomenit! exclamă Walker. Acum să ne facem griji și c-o să se ducă la presă, și ăia au să se repeadă la noi imediat după detectivi.

— Am o veste pentru voi, gagiilor, interveni Sebastian Foster. Treaba asta, cu gaborii și presa, e ca și făcută. Și n-are nicio legătură nici cu Estes, aia, nici cu Lisbeth. Detectivii au venit de-a dreptul. Fata moartă a fost la petrecerea de la *Players*. Nu-i niciun secret în asta. Cred c-au fost acolo pe puțin o sută de oameni care s-o vadă. De ce n-ar veni detectivii să ne ia pe noi la întrebări?

— Și dacă nu cooperăm cu ei, o să părem vinovați, scânci Kenner.

— Iar *dacă* cooperăm, o să arătăm și mai vinovați, adăugă Brody. De voi, ăștilalți, nu știu, da' eu n-am de gând să intru la pârnaie doar fiindc-am dat o muie de ziua mea.

— Și ce-ai de gând să le zici? vru să știe Ovada.

— Nicio iotă, naibii! se amestecă Walker.

— Îl luăm pe un în brațe, îi ținu și Foster isonul. Altceva, ce să facem? Să le spunem – o, da, toți am făcut sex cu ea? Așa ceva n-o să i se pară nimănui suspect.

Brody se întoarse spre Barbaro.

— Ești neobișnuit de tăcut azi, Juan. Ce gânduri te frământă?

Barbaro ridică din umeri.

— Numai oamenii care-au fost la cheful de după petrecere știu ce s-a întâmplat acolo. Și toți sunt în camera asta – cu o singură excepție. Nu văd niciun motiv de a vorbi despre toată treaba.

Nimeni nu spuse nimic.

— Mă scuzați, domnilor, urmă el, ridicându-se de pe scaun. Eu mâine am de jucat un meci. Sunt sigur că domnul Brody ar prefera să fiu în formă.

Ieși din încăpere și din casă, oprindu-se pe veranda din față. Walker îl urmă imediat.

— Vrei să te duc acasă cu mașina, prietene? se interesă Barbaro.

— Nu, nicio problemă.

— Tu ai omorât-o?

Walker tresări, aruncându-i o privire suspect de scurtă.

— Nu! Ți-am spus doar că nu. Era moartă când am găsit-o.

Barbaro nu făcu decât să se încrunte, clătinând din cap, cu ochii spre curte.

— Ce-ai mă? insistă Walker. Doar ai fost și tu la petrecere. La fel de bine pot să te-ntreb dacă *tu* ai omorât-o.

După câteva clipe, continuă:

— Te lași otrăvit de Elena – și nici nu știi cât mă enervezi cu chestia asta. Credeam că mi-ești prieten.

— Îți sunt.

— Prieten pe dracu', ești la fel de al naibii ca târfa aia mică de la grajduri. O cunoști pe Elena doar de douăspatru de ore și o crezi pe ea în locul meu? Ce mama dracu-i asta? Ce fel de prieten zici că-mi ești?

Barbaro își deschise brațele, făcându-i semn lui Walker să vorbească mai încet.

— Ar fi mai bine să te calmezi… prietene.

— Să mă calmez? Ai idee ce-o să se întâmple cu viața mea dacă se află c-am avut ceva de-a face cu o fată care-a fost omorâtă? Un coșmar de mama mă-sii, asta o să se-ntâmple! Vor începe să le dezgroape iar pe toate, să le răstălmăcească, să facă din mine un al doilea Ted Bundy.

Și, după o secundă de gândire, continuă:

— Și… și… ce-o să se-ntâmple cu Nancy? N-ar fi deloc corect față de Nancy.

Barbaro își arcui o sprânceană.

— Nu știu de ce, prietene, dar nu prea cred că nevasta e principala ta grijă.

— Pe bune? E, atunci ia mai du-te și tu-n mă-ta, Juan! explodă. Ție ți-ar conveni să-ți apară numele-n ziare ca violator?

— Nimeni n-a zis că fata a fost violată.

— Acolo or să bată, c-a fost violată și omorâtă, și că numai eu puteam fi ăla, fiindcă…

Se opri brusc, ca trăsnit.

— Fiindcă nu-i prima oară?

Barbaro se dădu la o parte. Când Walker încercă să-l lovească, își pierdu echilibrul și se rostogoli pe treptele de piatră până pe peluză, unde aterizâ cu o bufnitură înfundată și un geamăt. Când se săltă din nou în genunchi, din buza spartă îi curgea sânge.

Barbaro coborî treptele, își propti piciorul în umărul lui și-l trânti încă o dată la pământ.

— Uită-te la tine cum arăți, spuse el, dezgustat. Te-ai îmbătat, ai ajuns de râsu' lumii. Ce fel de bărbat ești?

Walker se săltă într-un genunchi, ștergându-și sângele de la gură cu dosul mâinii. Trase aer în piept de vreo câteva ori, ca să-și revină.

— Socru-meu mă bate la cap să candidez în alegeri, spuse el, ridicându-se în picioare. Imaginează-ți.

— O alegere nu prea inspirată, din câte se pare, comentă Barbaro.

— Suntem în America, *amigo*. Se poate întâmpla orice. Uită-te la Bill Clinton. Tipului nu-i scăpa nimic din tot ce purta fustă, și tot a luat două mandate de președinte.

— A fost asociat și cu asasinarea vreunei fete, cumva?

— Știi, replică tăios Walker, chestia cu clubul ăsta e că nimeni nu-i nevinovat. Fiecare a mai avut nevoie de un alibi cel puțin o dată.

— La drept vorbind, replică Barbaro, eu n-am avut nevoie niciodată. În schimb, am *furnizat* de multe ori alibiuri – inclusiv ție, de multe ori.

— Atunci, din una-n plus n-ai să mori, spuse Walker. Ne ținem de povestea noastră. Am plecat de ia *Players,* și ne-am dus la mine să mai bem un păhărel înainte de culcare. Pe Irina n-am mai văzut-o în noaptea aia, după petrecere.

— Și dacă detectivii obțin un mandat ca să-ți intre-n casă, și găsesc dovezi că fata a fost acolo?

Walker se uită la ceas.

— În veci n-au să intre la mine-n casă. De ce crezi că există avocați pe lumea asta?

Și, cu pași doar puțin nesiguri, porni spre mașină, se urcă la volan și dispăru în noapte.

Capitolul 33

Mi-am distrus de mult orice șanse de a dormi ca o ființă omenească normală. Încă dinaintea accidentului, dinaintea anilor de muncă pe străzi ca detectiv la narcotice. Cu mult înainte de toate astea.

Un somn de cinci ore – rareori continuu, rareori – odihnitor, și plin de vise complicate – devenise ceva normal pentru mine. După accident, un anumit nivel de durere cronică făcuse ca totul să devină și mai dificil. Și refuzam (din mai multe motive, unele întemeiate, altele prostești) genul de medicamente care mi-ar fi ușurat durerea și m-ar fi ajutat să mă scufund mai jos de nivelul conștiinței.

Un medic mi-a spus odată că mintea mea hotărâse că stadiile de somn unu, doi și cinci erau esențiale pentru viață, iar stadiile trei și patru nu erau decât o pierdere de timp. Propria mea teorie era mai puțin sofisticată și mai umană – aceea că după etapa viselor, somnul R.E.M., nu mai voiam altceva decât să scap de ceea ce aveam în subconștient.

Oricare ar fi fost teoria, avantajul nesomnului era acela de a putea munci mai mult decât în condiții normale.

Stăteam la micul birou de scris din livingul meu, făcând însemnări. Doar două lămpi slabe ardeau, iar din boxe se auzea trompeta sexy a lui Chris Botti.

Dacă Irina plecase de la *Players* cu Bennett sau cu Jim Brody, unde-i era mașina? Dacă se dusese singură la cheful de după petrecere, unde-i era mașina? Landry n-o menționase nicăieri, ceea ce mă făcea să deduc că încă n-o găsise.

Am făcut o însemnare: *Mașina*?

Și unde se duseseră la cheful de după petrecere? Afară din oraș, la *Star Polo?* Sau mai aproape, acasă la Bennett, în *Polo Club?* Așa, scădea riscul ca un polițist să-i oprească și să-i pună să sufle-n fiolă.

Am făcut o însemnare: *Polițist cu alcooltest?*

Dacă se duseseră acasă la Bennett, intraseră pe una dintre cele două porți de la *Polo Club,* care erau monitorizate cu camere video – și înregistrate pe o bandă la care eu nu aveam acces. Dar dacă-i găseam casă, puteam vorbi cu vecinii. Existau șanse ca vreunul să se plângă de o petrecere prea

zgomotoasă de sâmbătă noaptea. Iar Sean știa unde se afla casa.

Am făcut o însemnare: *Sean – adresa lui Bennett?*

Apoi, am început să scotocesc prin lucrurile pe care le luasem din apartamentul Irinei. Cele mai multe dintre e-mail-urile pe care le printasem din computerul ei erau în rusă. Primise și de la Lisbeth Perkins vreo două – unul prin care o întreba dacă voia să vină la un bar de karaoke cu alte câteva fete, și altul despre locul și ora întâlnirii pentru petrecerea de sâmbătă noaptea.

Acele e-mail-uri păreau atât de inocente, față de cele întâmplate în acea noapte. Două tinere care se duceau să se distreze, fără a-și imagina o clipă ce le aștepta.

„Cre co să fie 1 bairam d coma! N vdm acolo. Abia aștept!”

Lisbeth semnase e-mail-ul cu o serie de emoticoane zâmbitoare galbene.

M-am gândit la Molly Seabright, fata de doisprezece ani care venise la mine cu un an în urmă, ca să-i găsesc sora dispărută. Adeseori, Molly mi se păruse mai matură decât mine.

Viața ne călește pe toți, în moduri diferite, în ritmuri diferite și la vârste diferite.

Aveam cam vârsta lui Lisbeth, când viața mea se dăduse complet peste cap. Cel mai tragicomic aspect era acela că, pe-atunci, deja mă credeam cinică.

În seara aceea trebuia să ieșim împreună, Bennett și cu mine – dar eu nu mă simțeam bine, așa că anulasem întâlnirea. El îmi adusese flori, mă înveselise, mă culcase – apoi ieșise cu câțiva amici, să mănânce de cină și să bea ceva. Adormisem în culmea fericirii – nu-mi venea să cred că mi se împlinise visul: un om care mă iubea cu adevărat.

A doua zi, totul se schimbase.

Soarta mi-a tras cea mai crudă lovitură sub centură.

Am luat camera digitală a Irinei, pe care o adusesem din apartamentul ei, am conectat-o la computer cu un cablu U.S.B. și am descărcat tot ce conținea: douăzeci și două de imagini din cealaltă viață a ei, inclusiv cele de pe screen-saver.

După ce le-am parcurs pe toate, m-am ridicat de pe scaun și am început să mă plimb prin cameră ca o pisică nervoasă.

Dacă Irina se dusese la orgia de după petrecere, cu siguranță știa prea bine ce fel de lucruri aveau să se întâmple acolo.

M-am așezat iar la birou și am mai făcut încă o însemnare: *Mobilul?*

Care fusese mobilul lui Bennett, când o bătuse și o violase pe Maria Nevin? Niciunul. Înaintea acelei nopți, nici măcar n-o mai văzuse vreodată. Nu avusese niciun motiv concret de a o ataca.

Barmanul din ultimul club pe unde trecuseră Bennett și amicii lui declarase la poliție că acesta era beat, gălăgios și cu capsa pusă. Amicii lui îl tot îndemnau să se însoare, că cică îi trecuse vremea alergatului după fuste, la care Bennett replicase că putea să aibă orice femeie din lume i se năzărea, oricând voia.

Până la proces, barmanul își revizuise declarația, diluând-o la fel ca pe băuturile pe care le boteza la bar.

Însă chiar și dacă și-ar fi menținut prima variantă, nimic nu spunea că noaptea aceea ar fi putut să furnizeze un mobil pentru cele întâmplate.

Maria Nevin le spusese încă de la început polițiștilor – și-și menținuse povestea până cu o zi înainte de a compărea la bară – că Bennett flirtase cu ea. Dansaseră împreună, băuseră un pahar… două… trei… Se duseseră la o plimbare pe plajă, se așezaseră pe nisipul umed, în timpul refluxului, și începuseră să se mozolească…

Bennett, care băuse cam mult, nu-și putuse menține erecția, așa că se înfuriase. O lovise pe Maria cu putere, de mai multe ori. Ea se zbătuse să scape, zgâriindu-l cu acea ocazie. El o țintuise la pământ, strângând-o de gât, se erectase în sfârșit și o violase.

Oare la fel se întâmplase și cu Irina?

Nu voiam să am în minte asemenea imagini.

Ca să-mi distrag gândurile, am început să-mi pun în ordine hârtiile împrăștiate pe birou. E-mail-urile Irinei… Îmi atraseră atenția niște însemnări pe care le făcusem în timp ce mă aflam în apartamentul ei. Numele unei clinici. L-am tastat pe Google. Motorul de căutare îmi înșiră o listă de websiteuri. Am clicat pe primul, iar pe display se deschise site-ul:

Clinica Lundeen
Tratează femeile din Palm Beach, din 1987
Obstetrică și ginecologie

Iată și mobilul…

Capitolul 34

Când venise la *Star Polo* să dea interviu pentru postul de grăjdăriță, Lisbeth trecuse cu mașina prin fața casei unde locuia Jim Brody timp de câte trei sau patru luni pe an (pe-atunci, era locuința lui secundară, de vacanță), și-și spusese că într-o bună zi avea să locuiască și ea într-o casă ca aceea. Un bărbat incredibil de bogat, incredibil de sexy, incredibil de chipeș, avea s-o culeagă de la grajduri, făcând-o să devină întocmai ca Julia Roberts în „*Pretty Woman*" atâta doar că ea nu trebuia să fie mai întâi prostituată.

Cât de amarnic se înșelase…!

Primise postul, i se dăduse și un apartament deasupra grajdurilor, își făcuse intrarea magică în viața celor bogați și celebri. Da – toate acestea se întâmplaseră…

Jucătorii de polo întorceau capul după ea, fiindcă era drăgălașă și avea o siluetă extraordinară. Domnul Brody făcuse pentru ea o adevărată feblețe, și dintr-odată începuse să primească invitații la petreceri și să se bucure de atenția genului de bărbați la care visase. Dar niciunul dintre ei nu se îndrăgostise de ea – și, fără îndoială, n-o făcuseră să se simtă altfel decât exact ca o prostituată.

Stătea așezată pe pat, cu genunchii la piept, uitându-se la hainele scumpe pe care și le cumpărase cu ajutorul prietenilor ei bogați. Îi plăcea să arate bine. Îi plăceau și petrecerile.

Și Irinei îi plăcuseră.

Lisbeth își cuprinse genunchii cu brațele și începu să se legene ușor, în timp ce ochii i se umpleau iar de lacrimi. Erau deja umflați. Nu mai putea să se oprească din plâns.

Mai avea și alte prietene, desigur, dar Irina fusese atât de puternică, atât de sigură pe sine însăși… Dispariția ei o făcea pe Lisbeth să se simtă pierdută, ca plutind în derivă… Acum, avea senzația că ea era singura care mai știa toate secretele, ceea ce o înspăimânta îngrozitor.

…Ceasul o salvă de afundarea și mai adâncă în melancolie. Sosise ora controlului de noapte, și era rândul ei să-l facă.

Își ținu câteva minute pe față un prosop umed, de parcă asta i-ar fi folosit la ceva. Caii aveau să se sperie oricum văzând-o, aproape sigur. Își simțea capul ca un balon plin cu apă.

Noaptea, grajdurile erau slab luminate, ca să nu fie deranjați caii. Lisbeth porni de la o boxă la alta, aranjând fânul, examinând picioarele, potrivind păturile.

Era o muncă ușoară și liniștită, care în mod normal îi plăcea – dar acum era nervoasă și extenuată, așa că tremura necontrolat. Mergea în lungul culoarului și-napoi, adusă de spate ca o bătrână.

„Așa de singură…" își tot spunea. Se simțea atât de singură…

Știa că trebuia să se adune. Se gândea să plece de la *Star Polo.* Grăjdarii buni erau întotdeauna la mare căutare, în timpul sezonului. Dar se temea s-o facă. Nu voia să atragă atenția asupra sa însăși. Nu voia ca domnul Brody să creadă că avea ceva cu el.

Oare ce-ar fi făcut Irina, dacă s-ar fi aflat ea în acea situație?

Ar fi mers înainte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Știind acest lucru, Lisbeth nu făcea decât să se simtă și mai rău.

Își termină treaba, ieși din grajd și se opri cu privirea în noapte. Își freca medalionul între degetul mare și cel arătător, sperând că așa să se calmeze mai repede. Lumina lunii se reflecta în apa iazului care se întindea ca o folie de mercur între grajduri și canalul perpendicular pe drum. Un cocostârc umbla prin apa mică de la mal, pe picioarele lui ca niște catalige. Nu-i dădea nicio atenție…

„Așa de singură…"

Punga îi intră peste cap atât de repede, încât Lisbeth nu putu nici măcar să reacționeze. Într-o clipă, nu mai putu să vadă, nici să respire. O legătură i se strânse în jurul gâtului, tăindu-i respirația.

Lisbeth încercă s-o lărgească. Voia să țipe, dar nu putea. Căută să dea cu picioarele în omul de la spatele ei, însă acesta o ridică în aer și o zgâlțâi ca pe o păpușă de cârpe, dezorientând-o complet.

Amețită, buimacă, înspăimântată, Lisbeth vomă în pungă, imediat ce legătura din jurul gâtului slăbi puțin. Omul o târî de-a-ndărătelea, în timp ce fata se zvârcolea și dădea din mâini și din picioare ca un animal prins într-o capcană.

Legătura se strânse din nou. Mai tare. Și mai tare. Sub pleoape îi explodau stele colorate. „O să mor", își spuse ea, uluită.

Fu ultimul ei gând conștient.

Capitolul 35

Ce e moartea? Unde se duce sufletul?

Oamenii readuși la viață prin tehnici de resuscitare vorbesc întotdeauna despre o lumină puternică, albă, despre prieteni și rude care s-au dus înaintea lor și acum îi primesc cu brațele deschise.

Lisbeth nu vedea nimic. Beznă. Întinse mâinile și atinse ceva solid. Împinse obiectul, dar acesta nu se clinti. „Un sicriu", își spuse, începând să intre în panică. Nu era moartă – era îngropată de vie.

Lovi de mai multe ori cu pumnii în capac, țipând – sau, mai bine zis, încercând să țipe: avea gâtul umflat și o durea, iar gura-i era atât de uscată, încât i se părea că limba-i devenise de două ori mai mare, făcută din bumbac. Încercă să-și scoată punga de pe cap, dar nu reuși.

Apoi, începu să-și dea seama că se simțea o mișcare. Iar când sunetul propriului ei puls bubuindu-i în urechi se mai estompă, auzi și fâșâitul cauciucurilor pe asfalt.

Era în portbagajul unei mașini.

În clipa când își dădu seama de acest lucru, o străbătu un nou val de panică.

Cine o răpise? Unde o duceau? În ce scop?

Nu exista niciun răspuns liniștitor la aceste întrebări.

Mașina începu să încetinească, apoi se opri. O portieră se deschise, fu închisă la loc. Lisbeth așteptă să fie deschis portbagajul, dar degeaba.

Inima-i bătea nebunește. Tremura toată. Mirosul propriei vome îi ardea nările. Se încorda să audă voci, dar la urechi nu-i ajungea niciuna.

Acum ce-avea să i se întâmple?

Urma să-și dorească să fi murit deja?

PLEOSC! PLEOSC! PLEOSC!

Cineva arunca niște obiecte grele în apă.

Apoi, tăcere.

În sfârșit, portbagajul se deschise și Lisbeth fu apucată brutal, trasă afară din mașină și pusă pe picioare. Genunchii i se îndoiră sub trup, dar fu împiedicată să cadă de frânghia din jurul gâtului, ca un câine în lesă. Își adună picioarele sub ea, pe când cel care o răpise o târa de pe asfalt, peste o

porțiune cu iarbă. Pământul era afânat și umed.

— Nu… horcăi ea abia auzit. Nu, nu…!

Simți că păși în apă. Încercă să se întoarcă în loc și s-o ia la fugă. Răpitorul o împinse înaintea lui.

Acum, apa îi ajungea până la glezne… până la fluierele picioarelor…

Avea de gând s-o înece.

— Nu! Nu!

În urechi îi răsuna un sunet ascuțit, isteric. Nici măcar nu-și dădea seama că era propria ei voce. Oricum s-ar fi zbătut, împroșcând în jur, înainta inexorabil, apa-i venea acum până la genunchi, la coapse… Mâlul îi absorbea picioarele.

— Nu! Nu mă omorî! Nu mă omorî!

Răpitorul nu spunea nimic.

— Te rog, nu mă omorî!

…până la pubis, la burtă…

Suspina.

Individul tăcea, împingând-o doar tot mai departe, tot mai adânc, în apă.

Acum îi trecea de sâni.

Mâna lui îi apăsă capul, i-l împinse dedesubt și i-l ținu acolo cu forța.

Înecându-se, Lisbeth începu să se zvârcolească nebunește, orbită de panică.

Fu smucită înapoi la suprafață. Își dădu capul pe spate, pentru a face să se scurgă afară apa rămasă în pungă. Înghițise, inhalase apă, nu-și putea trage respirația ca să tușească, să strănute, s-o elimine. Zgâria cu unghiile punga lipită de față.

Omul o împinse sub apă pentru a doua oară. După ce o trase din nou la suprafață, o târî înapoi pe mal, ca pe un sac de gunoi.

Lisbeth începu să tușească și să icnească, înecată, încercând să expulzeze apa din plămâni, pentru a o înlocui cu aer. Avea un gust și un miros de nesuportat, ca de canal. Reuși să se salte în patru labe, deși o parte din ea nu mai voia decât să rămână culcată la pământ. Prin minte i se învolburau frica și panica – și o sumedenie de întrebări. Cine-i făcea asta? Voia s-o violeze? S-o omoare? Poate și s-o tortureze mai întâi?

Și, în tot acel timp, atacatorul nu scotea o vorbă – ceea ce, într-un fel, era mult mai înspăimântător decât dacă ar fi răcnit la ea. Parcă n-ar fi simțit niciun fel de emoție.

Cu plămânii sfâșiați de durere, Lisbeth se lăsă iar la pământ, prea slăbită ca să se mai sprijine pe membre. Era complet la discreția lui.

În stânga ei, cineva mârâi. Cineva… sau ceva. Nu era un om, își dădu ea seama.

Un nou sunet – un fel de scrâșnet… Un animal. Apoi, un sâsâit sonor.

O, Doamne, Dumnezeule!

Un aligator.

Lisbeth se săltă iar în patru labe, încercând să se îndepărteze, dar nu putea să vadă nimic, n-avea cum să știe încotro s-o ia, ca să scape de pericol.

Panica o cuprinse din nou.

— O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule!

Apoi, ca o marionetă, fu culeasă de pe picioare și ridicată în aer. Răpitorul o cuprinse cu un braț peste piept, ținând-o strâns lângă el. Vârful unui cuțit atinse punga o străpunse, îi înțepă obrazul, apoi sfâșie pânza pe partea dreaptă.

Lumina crudă a farurilor o orbi. În clipa următoare, răpitorul o răsuci în loc, ca să vadă locul pe care cădea lumina: o porțiune de drum asfaltat care se sfârșea cu o barieră rutieră, pe malul unei mlaștini, unde trei aligatori își căscau boturile spre mașină. Câteva cutii goale de șuncă zăceau pe jos, iar Lisbeth își aminti plescăiturile pe care le auzise când zăcea în portbagaj. Fuseseră momelile.

Atacantul o apucă de păr, prin pungă, și-i trase capul pe spate, în timp ce pornea cu ea spre primul aligator, ajuns deja pe asfalt. Lisbeth începu să se zbată, încercând nebunește să scape. Omul o trase de păr și mai tare, continuându-și drumul spre uriașa reptilă.

— *Nu! Nu! Nu! Nu!*

Aligatorul își căscă larg botul, sâsâind amenințător.

Omul se opri la nici trei metri de el și, pentru prima dată, vorbi, șoptindu-i lui Lisbeth la ureche:

— Așa pățesc fetele care nu-și țin gura.

Capitolul 36

— Știți de ce vă aflați aici?

Landry nu mușcă momeala.

Weiss zâmbi afectat.

— Ca să primim niște felicitări?

Locotenentul William Dugan îl privi lung. Era înalt, bronzat, cărunt și cu un aer autoritar. Șeful brigăzii de jafuri și omucideri stătea în spatele biroului, cu mâinile proptite în talie și umerii încordați.

Weiss aruncă o privire spre Landry.

— Se pare că nu…

— Până acum, continuă Dugan, în dimineața asta mi-au venit să mă bată la cap și șeriful, și jumate din politicienii Comitatului Palm Beach – plus procurorul de stat și vreo șase avocați ai apărării în costume de firmă, dintre care făceau parte, nu în ultimul rând, Bert Shapiro și Edward Estes.

— Estes? repetă Weiss, înălțând o sprânceană spre Landry.

— Gura, Weiss, mârâi detectivul.

— Ce naiba v-a apucat? întrebă Dugan. De ce le faceți probleme ăstora?

— Sunt suspecți, răspunse Landry. Ce să facem, să le trimitem invitații în relief să vină aici și să stea de vorbă cu noi? Eventual, să-i tratăm și cu niște *hors d'oeuvres* și ceai de plante? Cine știe, dacă-i rugăm frumos, s-ar putea și ca unul din ei să vină cu o mărturisire.

— Am să-ți spun eu ce nu puteți să faceți, replică Dugan. Nu puteți să dați buzna într-un club privat și să le pretindeți să vă dea mostre de A.D.N. Ce mama dracului oți fi avut în cap?

— Să le *pretindem?* repetă Landry, aruncând o privire spre Weiss. Le-ai *pretins* tu ceva bulangiilor ălora, aseară?

— Eu, nu. Da' tu…?

Landry îl privi pe locotenent.

— Hai să n-o mai dăm cotită. Despre cine anume e vorba aici? De Bennett Walker?

— Printre alții.

— Fiindc-am să-ți spun chiar acum: e un căcănar, continuă Landry. Un căcănar răsfățat de bani gata, care crede c-are dreptul să facă toate

blestemățiile care-i bubuie prin minte, inclusiv să bată femeile și să le violeze.

— Acuzațiile astea nu s-au confirmat, precizează Dugan.

Landry își dădu ochii peste cap.

— A, da, sigur, atunci precis e nevinovat, fiindcă Dumnezeu ni-i martor că sistemul de justiție nu greșește niciodată.

— Scutește-mă de sarcasmele tale, se răsti Dugan.

— Astea-s gogoși, urmă Landry. Ai de gând să ne spui să umblăm pe vârfuri prin jurul boilor ăstora, fiindcă au bani ca să-și cumpere niște mari scule pe bascule de avocați? Hai las-o jos că măcăne!

— Știi ce pot face cele mai mari scule pe bascule de avocați cu cazul tău? i-o întoarse Dugan. Dacă Bennett Walker îți dădea o mostră de A.D.N. aseară, și aia se potrivea cu A.D.N.-ul găsit în cadavrul victimei, puteai să-ți iei adio de la probă. Edward Estes e-n stare să-i obțină respingerea în instanță cât ai bate din palme.

— Bine, și ce vrei să facem? întrebă Weiss. Să sunăm la agențiile de casting și să cerem altă cartotecă de suspecți? Poate și niște traficanți de droguri…?

— Mai aveți și alte piste, în afara ăstora?

— Am mers pe niște indicii despre un tip numit Brad Garland, spuse Weiss. A văzut victima în noaptea aia, ea l-a refuzat, lui i-au venit dracii…

— Și?

— Și a pupat un stâlp cu mașina, când venea de la nu știu ce club. A zăcut la urgență opt ore și a fost internat pentru a fi ținut sub observație, cu o leziune la cap.

— Irina Markova și-a petrecut ultimele ore în care toată lumea recunoaște c-a văzut-o cu Jim Brody și Bennett Walker, și haita aia de javre, interveni Landry. E o pierdere de timp să căutăm prin alte părți. Dacă vrei să dăm impresia asta, însărcinează pe altcineva s-o facă. Noi avem piste reale.

Dugan se încruntă.

— Vorbești serios, în legătură cu Walker?

— Cât se poate de serios. Între ei, tipii ăștia își zic *Clubul Alibi*. Sunt convinși că pot să scape basma curată cu orice.

— Totuși, o omucidere e cam mult…

— De ce? Un sociopat e un sociopat. Nu contează cât are-n cont la

bancă.

— Și ar acoperi toți un uciga**ș**?

Landry ridică din umeri.

— Poate că toți au fost amestecați. Știm că fata a făcut sex oral cu mai mulți parteneri. Poate că de-asta nimeni nu toarnă pe nimeni – fiindcă toți sunt vinovați.

— Iisuse, mormăi Dugan. O să iasă un circ media de toată frumusețea. Simpla idee că s-ar putea să se întâmple a**ș**a ceva…

Se întoarse **ș**i privi pe fereastră, ca **ș**i cum s-ar fi a**ș**teptat să vadă parcarea plină de ziari**ș**ti **ș**i care de reportaj.

— Nu suflați o vorbuliță, ordonă el. La cea mai mică informație care transpiră de-aici, ați zburat amândoi. Paznici la Wal-Mart, asta o s-ajungeți!

— Slujba visurilor mele, glumi Weiss.

— Vorbesc serios. Niciun cuvânt. Ați mai vorbit cu cineva despre *Clubul Alibi* ăsta? De unde-ați auzit de el?

— De la Lisbeth Perkins, răspunse Landry, repetând minciuna pe care i-o spusese **ș**i lui Weiss în seara trecută. E grăjdăriță la Brody – **ș**i una dintre dulcețile alea mici care se-nvârtesc cu tipii ăia. Era cea mai bună prietenă a fetei care a murit. Mă îndoiesc că e singura care știe despre toată povestea. Printre cei cu bani, bârfa e un sport *full-contact.* Nu-i decât o chestiune de timp.

— Până acum, n-ați putut stabili cu care din tipii ă**ș**tia s-a dus fata, după ce au plecat de la *Players*?

Landry clătină din cap.

— M-am dus să vorbesc cu unul dintre valeții de la parcare, aseară, da a tăiat-o înainte s-ajung eu acolo. Poate el s-o fi văzut în ma**ș**ină cu cineva. Weiss o s-o ia azi pe urmele lui.

— Mare halima o să iasă de-aici, comentă Dugan.

Telefonul celular al lui Weiss sună. Dugan îi făcu semn să iasă din birou.

Landry se întoarse să plece **ș**i el, dar Dugan îl opri.

— Povesteș**t**e-mi despre vizita lui Alexi Kulak de-aseară.

Ridicând din umeri, Landry răspunse:

— Nu e nimic de povestit. Irina Markova îi era nepoată – sau, cel puțin, a**ș**a susține el. A venit să vadă cadavrul, să se intereseze de aranjamentele pe care le va avea de făcut.

— În toiul nopții?

— Dac-ai fi în locul lui, ce-ai face – ai intra în oficiul șerifului ziua-n amiaza mare?

— E suspect? se interesă Dugan.

— Nu.

— De ce?

— Când îi face de petrecanie cuiva, Alexi Kulak se duce să mănânce un borș, sau ce naiba or mânca rușii. Nu merge la morgă să vadă cadavrul. Nu cade în genunchi, plângând și jurând răzbunare.

— Weiss mi-a spus că Elena Estes a găsit cadavrul fetei.

— Da, ea l-a găsit. Și…?

— Și mie ai omis să-mi spui.

— Am scris în raport.

— Pe care încă nu l-am văzut.

— Am fost puțin cam ocupat, se răsti Landry. Și-n plus, nici nu e relevant, adăugă el. Își vedea de treburile ei și, din întâmplare a găsit un cadavru.

— Iar victima lucra acolo unde locuiește ea, nu se lăsă Dugan.

— Și ce vrei, să i-o pun ei în cârcă? Grozav ar mai da, pe prima pagină a tabloidelor. Am putea scorni o legătură lesbiană între ele – sau am putea s-o întoarcem pe ideea că a omorât-o pe fată ca să-și înfunde fostul logodnic, pentru violul cu care a scăpat nepedepsit atunci. Și pe urmă, taică-său îl reprezintă iar pe boul ăla la proces.

Dugan își frecă fața cu mâinile, gemând:

— Ai dreptate. Elena Estes e fiica lui Edward Estes.

— Mhm.

— Am nevoie de-un Advil.

— N-ar strica nici să bei ceva, îi propuse Landry, în timp ce începea să-i sune telefonul mobil.

— S-a apucat să scormonească prin cazul ăsta? vru să știe Dugan. Nu pot permite așa ceva. Mai ales din cauza lui taică-său. Sigur o să ne muște de fund, într-un fel sau altul.

Se uită pe displayul telefonului. Apelul era de la Elena.

— Recomand votcă, mai spuse Landry, retrăgându-se spre ușă. Merge cu orice.

Capitolul 37

— Landry.

Răspunsese la al treilea semnal. Sperasem să-l las mesajul pe robot.

— Dacă petrecerea aia s-a mutat de la *Players* la Walker acasă, toate mașinile care s-au dus acolo sunt pe banda video a serviciului de pază de la intrările în *Polo Club,* am spus, fără niciun preambul; nu-mi ardea de politețuri și alte convenționalisme.

— Numai că nu știm unde anume s-a mutat petrecerea, îmi răspunse Landry. Administrația *Polo Clubului* face caz de respectarea vieții personale. Nu cooperează cu noi dacă nu le prezentăm un mandat.

— Fir-aș…

— Ne ocupăm de asta, continuă el. O să-l obținem, îmi pare rău pentru aseară.

Am avut nevoie de o jumătate de minut ca să asimilez aceste cuvinte.

— Am întrecut cu mult orice măsură, adăugă Landry. De ce, nu contează…

— Într-adevăr, am răspunse eu, încet. Nu are nicio importanță de ce.

Și am închis. Nu de furie, ci numai fiindcă nu mai avea niciun rost să continuăm conversația. Nici el nu mă mai sună.

Am mers până la *Star Polo,* la grajduri, în căutarea lui Lisbeth Perkins.

— Nu e de serviciu, îmi spuse unul dintre grăjdari, în spaniolă. Nimeni n-a văzut-o azi.

— Știi cumva unde s-a dus? l-am întrebat.

Ridică din umeri.

— Nici mașina ei nu e aici?

— Ba da, mașina este, răspunse el, arătându-mi un mic saturn roșu, decapotabil, la capătul aleii.

I-am mulțumit și m-am dus să arunc o privire mai de aproape. Unde s-o fi putut duce, fără mașină? Până în oraș era un drum destul de lung. Mă îndoiam că i-ar fi convenit cuiva să-l parcurgă pe jos.

Oare avusese o întâlnire amoroasă în seara dinainte? Rămăsese peste noapte la Bennett, sau la vreunul dintre amicii lui? Probabil era speriată – și pe bună dreptate. Cea mai bună prietenă a ei tocmai fusese asasinată.

Nu m-aș fi mirat dacă-și dădea demisia. Și, ca oricine care lucra cu caii, la Wellington, în timpul sezonului, m-am întrebat imediat dacă aș fi putut aranja să se angajeze la Sean, în locul Irinei. Una ca asta l-ar fi făcut pe Jim Brody să moară de dragul meu.

— Elena!

Și iată-l, în cămașă albastră cu nasturi și pantaloni de călărie, cu burta revărsată peste curea.

— Bună dimineața… sper că e bună, am precizat, simulând un sentiment de teamă. Tocmai pe dumneavoastră vă căutam.

— Ei bine, m-ai găsit, răspunse el, jovial ca întotdeauna.

Am pornit spre el, îndepărtându-mă de mașina lui Lisbeth.

— Vreau să-mi prezint scuzele pentru aseară, am spus.

— N-ai de ce să te scuzi. Ben întrecuse măsura.

— Totuși…

— Atunci, demult, încă nu-l cunoșteam, continuă el. Dar acum îl știu de câțiva ani. Poate fi ce! mai nesuferit bulangiu, dar în fond e un tip cumsecade.

Un tip cumsecade care-și înșela pe față nevasta instabilă mintal, cu fete pe jumătate cât vârsta lui. Se părea că cineva coborâse cu mult ștacheta cumsecădeniei, de ultima oară când mă uitasem.

— N-ar trebui să ni se dea voie să ne apropiem la mai puțin de douăzeci de pași unul de altul, asta-i tot, am spus. Avem un trecut prea încărcat.

— Mă rog, asta n-ar trebui să ne împiedice pe noi, ceilalți, să ne bucurăm de compania ta. Doar nu crezi c-a avut într-adevăr ceva de-a face cu uciderea Irinei, așa-i? Pot să-ți spun eu că ținea mult la fata aia.

— Ținea…? Cât de mult?

Brody chicoti.

— Poate n-am folosit cuvântul cel mai potrivit. Irinei îi plăcea să se distreze. Era puternică, știa ce voia. Ar fi ajuns departe în viață. Niciodată nu se simțea satisfăcută cu ce avea.

— Asta nu-i întotdeauna bine, am replicat, cu gândul la nota de plată de la *Clinica Lundeen.* Cred că totul depinde de ce anume îți dorești. Poate că Irina voia prea mult.

Sprâncenele i se coborâră abia perceptibil.

— Astea-s aiureli, nu există așa ceva, spuse el. Știi vorba aia: excesul face succesul. Știi cine-a spus asta?

O tresărire de sprânceană, o lucire în ochi… Încerca să schimbe subiectul.

— Oscar Wilde, am răspuns. Ei, uite că lui nu prea i-a ținut. A murit sărac, într-o cameră cu chirie.

— Acuma, știi… se încruntă el, căutând degeaba o replică inteligentă.

— Vorba mea e alta: „Trăiește până mori”. O viață ai, bucură-te de ea…

— Subscriu din tot sufletul, îmi dădu dreptate Brody. Așa ar trebui să facem cu toții. E lecția pe care o avem de învățat din tragedia asta.

— Eu aș prefera altă lecție: să aflu cine-a omorât-o, mai întâi, iar mai târziu să am luxul timpului de a reflecta la morala fabulei.

Răspunsul meu nu-i plăcu deloc. Viața i-ar fi fost mult mai ușoară dacă reușea să-mi distragă atenția cu vreo bijuteriile scânteietoare sau o vilegiatură în Bermude. Asta-i problema cu femeile: suntem mult mai greu de impresionat, după ce trecem de vârsta chicotelilor și a roșeții în obraji.

— Cu asta n-am cum să te ajut, spuse el, începând vizibil să-și piardă răbdarea. De fapt, am fost sfătuit să nu vorbesc deloc despre fata aia.

— Sfătuit? De cine?

— De avocatul meu, răspunse, privindu-mă drept în ochi. Tatăl tău.

Această veste n-ar fi trebuit să mă surprindă, și totuși îmi produse un șoc deloc binevenit. Tatăl meu tocmai se apropiase iar, cu încă un pas, de viața mea.

— Ei bine, am spus, n-ar strica să urmați un sfat ca ăsta, pentru care plătiți atât de mult.

— Am senzația că tu n-ai făcut-o niciodată.

— Într-adevăr…

„Și am plătit la rândul meu – scump de tot”.

— …Dar, în fond, pe mine nu m-a suspectat nimeni, vreodată, de vreo crimă.

— Cea mai bună apărare e atacul, continuă el. N-am avut nimic de-a face cu moartea fetei, și nu permit nimănui să insinueze că aș fi fost implicat.

M-am întrebat ce se întâmplase ca să precipite această mișcare. Oare Landry și Weiss apăsaseră pe butonul respectiv? Sau, poate, mass-media?

— Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă Brody. Nu vreau să te alung de-aici, Elena, dar trebuie să ajung undeva.

— Nicio problemă, am răspuns, aruncând o privire înapoi spre mașină. Am adus câteva lucruri pentru Lisbeth. Niște fotografii pe care m-am

gândit că i-ar plăcea să le păstreze ea, de la Irina. Știu că erau apropiate.

— N-am văzut-o, spuse el, uitându-se prin jur, ca și cum s-ar fi prefăcut că o căuta. Nu cred că e pe-aici.

— Și nu vi se pare ciudat? am insistat. Mașina este – uitați-i-o acolo.

— S-o fi dus undeva cu vreo prietenă, expedie Brody răspunsul, dând să plece.

— Cred că aveți dreptate.

I-am mulțumit pentru timpul acordat și m-am întors la mașină. Jim Brody se urcă în Escalade-ul său. L-am urmat până la ieșirea de pe alee. El coti la stânga, eu la dreapta. După vreo milă de drum, mi-am întors mașina cu o sută optzeci de grade și am revenit.

Am intrat în grajd, l-am găsit pe omul cu care vorbisem înainte și i-am spus că aveam niște lucruri pentru Irina și voiam să i le las în fața ușii, întrebându-l așadar dacă nu cumva știe unde locuiește.

Mi-a spus că locuia la etaj, deasupra grajdului, în stânga scării. Se oferi să mă și conducă, dar i-am răspuns că nu era nevoie, mulțumindu-i.

Nimeni nu-mi dădu nicio atenție în timp ce urcam spre apartamentul lui Lisbeth. De pe palierul scării, am văzut un călăreț ducând pe alee șase cai de polo, legați câte trei în fiecare parte. În cealaltă direcție, un șir des de copaci bloca vederea dintre casa cea mare și zona grajdurilor.

Am bătut în geamul ușii și am așteptat. Am bătut puțin mai tare și am așteptat din nou. Apoi, am încercat clanța. Ușa era încuiată.

Prin perdeaua subțire de după geam, puteam să văd în livingul micului apartament. O canapea, un scaun, o comodă pentru televizor, în dezordine, o măsuță de cafea acoperită cu reviste împrăștiate. Un bar pentru micul dejun, despărțind livingul de bucătăria minusculă.

Am ciocănit în fereastra ușii pentru o ultimă oară, apoi am scos din geantă un șperaclu dintre cele mai simple, am deschis și am intrat.

Capitolul 38

— Am câteva veşti pentru dumneata, detectiv Landry, spuse Mercedes Gitan, scoţând capul pe uşa cabinetului de autopsie.

— Veşti bune?

— Depinde de punctul de vedere. Vino-năuntru. Tocmai am terminat victima unui înec.

— Grozav mod de a începe ziua, comentă Landry. Gitan îşi scoase boneta, eliberându-şi claia de păr negru şi creţ, şi o aruncă într-un container pentru rufe, odată cu mănuşile chirurgicale.

— Trist. O tânără care avea toată viaţa înainte.

— La fel ca Irina Markova. Ce-aţi mai aflat despre ea?

— Ne-a venit raportul toxicologic.

— Droguri?

— Ecstasy. Mult.

— Nu-i de mirare, dacă stăm să ne gândim la ce fel de bairam a fost. X cât cuprinde, sex cât încape…

— Era participantă activă. Nu s-au găsit urme de droguri ca pentru viol.

— Pe sub unghii, nimic?

— Ba da. Propria ei piele. Probabil scormonea cu degetele pe sub legătura din jurul gâtului.

— Şi altceva?

— Particule de fibre de piele. S-ar putea să fi fost strangulată cu o curea sau o coardă de piele subţire. Fibrele pe care i le-am recoltat de pe gât par să fie tot de piele.

— Dar nimic care să ne dea vreun indiciu despre identitatea ucigaşului.

— Din păcate… Eşti disperat?

— Nu. Am două piste destul de solide, dar viaţa mea ar fi mult mai uşoară dacă aş putea să spun: „Dumneata ai făcut-o – şi iată dovada!”

— Şi viaţa mea ar fi mult mai uşoară dacă m-ar răpi George Clooney, ca să mă ducă la vila lui din Italia.

— Ha-ha. Eu, acum ar cam fi cazul să pornesc spre groapa cu lei. Mă aşteaptă o zi grea.

— Noi am primit deja vreo şase telefoane de la presă, şi cam tot atâtea

de la diverși ștabi care-mi spun să nu suflu o vorbă presei. Pistele astea solide pe care zici că le ai, deduc că nu-s suspecții de serviciu.

— Nici pe departe. Averi mari, poziție socială, belele câte vrei.

— Oooh… un scandal cinstit și mustos, în lumea bună din Palm Beach…! exclamă Gitan, prefăcându-se entuziasmată

— Dă-te mai încolo, William Kennedy Smith. Încă n-ai văzut nimica.

— Ei bine, atunci iată și suplimentul de scandal – și un posibil mobil al crimei: victima ta era însărcinată.

— Măi să fie… șopti Landry.

Va să zică, nu mai era nevoie să descifreze factura de la *Clinica Lundeen.*

— A reieșit din analizele sangvine, continuă Gitan. Partea inferioară a torsului era atât de mutilată de aligator, încât la examenul post-mortem n-am mai avut ce să găsesc.

— Să ținem asta pentru noi, deocamdată, spuse Landry. Încă mă mai pot folosi de amenințarea cu A.D.N.-ul.

— Buzele mi-s pecetluite.

Landry îi mulțumi și ieși în lumina orbitoare a soarelui. Ardea cu putere, așa că-și suflecă mânecile cămășii, în timp ce traversa parcarea, spre tribunal.

Încă de la distanță putu să vadă carele de reportaj și ziariștii răspândiți prin toate locurile cu fundal telegenic. Apocalipsa fusese declarată oficial. Cineva ciripise în legătură cu suspecții de asasinarea Irinei Markova.

Landry o luă pe un drum ocolit, spre mașina lui. Era încă destul de departe pentru ca nimeni să nu-i dea atenție. O scoase în marșarier și porni încet spre clădire, ca să arunce o privire mai de aproape. Între timp, îl depăși un sedan negru, cu șofer și un bărbat așezat pe bancheta din spate. Avea numărul de înmatriculare: ESTES ESQ.

Edward Estes. Tatăl Elenei.

Marele om sosise. Acum spectacolul putea să înceapă.

Telefonul lui Landry sună.

— Landry.

— Weiss. Am găsit mașina Irinei Markova.

Spectacolul avea să se joace cu un spectator în minus, își spuse Landry, în timp ce cotea la stânga și ieșea din complex. Avea de făcut lucruri mai importante decât să se uite cum dădea din gură Edward Estes – ca de pildă, să dovedească lumii că acesta apăra un ucigaș.

•

— Tipul ăsta e ajutor de șerif, începu să explice Weiss, în timp ce Landry cobora din mașină. Se ocupă de pază, în partea asta – așa a găsit-o.

— Ai sunat la *C.S.I?*

— Sunt pe drum încoace.

Mașina Irinei Markova era un Volkswagen Jetta sport, mic, albastru închis. Avea ferestrele închise.

Stătea parcat printre alte câteva sute de mașini în parcarea mallului Wellington Green.

— Alea de-acolo sunt camere? se interesă Landry, privind în sus spre stâlpii cu felinare de iluminat.

— Nu.

— Bine. Te-ai uitat înăuntru?

— Pe fereastră, răspunse Weiss. Nu m-am atins de nimic. Nu sunt urme vizibile de sânge, sau așa ceva. Prețurile de pe jos par să prezinte particule de nisip și pământ. Și o urmă parțială de picior. E slabă, dar distinctă.

— Mda, o văd și eu, confirmă Landry. Hai să ne asigurăm că e fotografiată înainte să atingă cineva prețul.

— Ce șanse crezi că sunt ca tipul să ne fi lăsat și ceva amprente? se interesă Weiss.

— Slabe, sau chiar niciuna, dacă a fost unul din gașca lui Brody. Ăia-s prea deștepți ca să nu le șteargă. Poate să găsim vreo câteva fire de păr – tot e mai mult decât nimic. La naiba, ce-aș mai vrea să fi avut aici camere de supraveghere.

Capitolul 39

Copitele celor doi cai tropoteau pe iarbă. Păstrând o distanță de vreo zece iarzi între ei, înaintau ba unul, ba celălalt, după cum era lovită și urmărită mingea, iar și iar.

Barbaro își legănă ciocanul cu o ușurință dezinvoltă care ascundea forța loviturii. Mingea se rostogoli spre Bennett Walker, care-și calculă greșit unghiul și distanța. Își struni calul și se răsuci în șa, ca să dea o lovitură stângace înapoi.

Barbaro fu nevoit să revină pentru a prelua mingea, care acum se deplasa destul de încet, și o expedie din nou spre partenerul său.

Și de data asta, Walker calculă greșit. Mingea trecu peste linie la cinci pași în fața lui. Înjură sonor, dădu pinteni fără niciun rost, apoi trase de hățuri atât de tare, încât picioarele dinainte ale iepei se ridicară în aer.

Barbaro se apropie și-l împunse puternic în coaste cu capul ciocanului.

Walker îl privi încruntat.

— Ce aia mea vrei?

— Iapa n-are nicio vină pentru că tu joci ca un fund! strigă spaniolul. N-o pedepsi pentru propriile tale greșeli.

Îi mai adresă câteva epitete bine alese, în limba sa natală, și-l mai înghionti o dată.

Furios, Walker dădu cu ciocanul spre el, însă Barbaro pară cu antebrațul.

— Vrei să ne batem? strigă el. Îți trag un șut de nu te vezi! Să știi că eu nu-s una din fetișcanele tale cărora le faci ce vrei!

Walker își aruncă ciocanul la pământ, privindu-și lung instructorul. Apoi, se uită din nou pe teren. În capătul îndepărtat, câțiva copii mici se adunau pentru lecție. Nu era nimeri prin apropiere, ca să-i audă. Totuși, vorbi cât se putea de încet.

— De ce n-o spui pe-a dreaptă, Juan? Orice-aș zice, tu tot mai crezi că eu am omorât-o. Crezi că am eu, așa, un obicei, să umblu noaptea și să omor fete.

Barbaro se așeză mai bine în șa. Calul lui stătea în alertă, simțind tensiunea.

— Brody mi-a spus azi-dimineață că am nevoie de un avocat, și că mi-a

angajat unul – pe tatăl Elenei.

— Mă rog, asta o să-ți cam taie din șansele s-o regulezi, comentă Walker. Ghinionul tău.

— I-am spus că mai bine nu.

— Bun, deci ai să-ți iei altul.

— Ba n-o să-mi iau pe nimeni.

Walker digeră acest răspuns, se uită spre copii, apoi reveni cu privirea la Barbaro.

— Dacă noi, ceilalți, avem avocați, și tu n-ai, o să se creeze impresia că noi am făcut ceva, iar tu, nu. Copoii vor crede că se pot folosi de tine împotriva noastră.

Barbaro nu spuse nimic.

— Ei, cum e? insistă Walker. Pot, sau nu?

— Nu vreau să mă amestec în toată povestea asta. Mă dezgustă.

— Ei, nu mai spune! Te *dezgustă?* De parcă nu ți-ai fi făcut și tu de cap cât ai vrut! Iisuse, ai regulat mai multe femei decât văd majoritatea bărbaților toată viața.

— Nimeni n-a murit vreodată din cauza asta, se apără Barbaro.

— Ascultă, nu se lăsă Walker, degeaba o dai cotită. Ești băgat și tu, până peste cap. Ce, crezi că sticleții au să te creadă flăcău? Ia-ți naibii avocatu' ăla. Dacă rămânem uniți, nimeni n-o să pățească nimic.

Barbaro își rezemă mâinile pe oblâncul șeii și oftă, privind spre copiii ale căror căști păreau mai mari decât ei înșiși. Pentru acei copii, viața era încă nouă și strălucitoare, plină de inocență și posibilități.

— Era moartă când am găsit-o, urmă Walker. Nu știu ce s-a întâmplat. Mi se rupsese filmul, mai știi?

— Erai ultimul om care rămăsese cu ea, spuse Barbaro. Pe-asta o știu. Și mai știu și că erai furios din cauza asta. Țin minte cum râdea Irina de tine, că te îmbufnaseși. Și că ție nu-ți convenea deloc.

— Și ce, asta-nseamnă că eu am omorât-o? se revoltă Walker, deși fără a-l putea privi pe Barbaro în ochi. Era o târfă. Ei, și? Ar fi putut să sugă și albu' din boabele de orez. Asta-i tot ce mă interesa. Și pe tine la fel.

— Eu n-am fost cu ea, îi aminti Barbaro. Tu ai luat-o cu tine, iar eu am plecat. Mai ții minte?

Walker își îngustă ochii.

— Nu, nu mai țin minte așa ceva. Erai și tu acolo, te-am văzut. Toată

lumea te-a văzut. Ai pe careva care să poată zice că n-ai fost acolo?

Barbaro trecu peste asta.

— Atunci, cine a omorât-o? La ora aia, toți ceilalți plecaseră.

— Dracu' să mă ia dacă știu, spuse Walker.

— Atunci, de ce nu mă privești în ochi când spui asta, prietene?

Nu-i răspunse.

— Dacă nu știi cine a omorât-o, continuă Barbaro, poate motivul e că nu-ți mai aduci aminte ce-ai făcut. Ai fost ultimul om care mai rămăsese cu ea, după care a murit. Poate că într-adevăr nici nu mai știi dacă ai făcut-o tu sau nu. Poate crezi că ai făcut-o. Poate chiar *ai făcut-o.*

Bennett Walker nu se uita la el nici acum.

— Ai strâns-o de gât în timp ce făceați sex? stărui Barbaro. Ăsta-i un joc periculos, pe care știu că ție-ți place să-l joci. Erai furios. Mereu ești furios cu femeile. Îți place să le posezi la modul brutal…

— Și ea…

— De unde știi că nu tu ai omorât-o?

Secundele păreau să ticăie cu încetinitorul.

În sfârșit, Walker îl privi. Avea ochii reci și mați, că ai unui rechin.

— Ce mai contează? zise el. Fata e moartă. Nu mai pot să schimb asta. Și nici în pușcărie n-am de gând să mă duc.

Își întoarse calul și plecă de pe teren, lăsându-l pe Barbaro singur.

Capitolul 40

M-am strecurat în apartamentul lui Lisbeth și am închis încet ușa în urma mea.

— Lisbeth?

Nimic. Ceea ce însemna că eram liberă să-i scotocesc prin viața personală.

Nu căutam nimic anume. Învățasem că îngustarea prea mare a perspectivei duce la ignorarea unor lucruri care se pot dovedi utile mai târziu.

Lisbeth avea obișnuitele țoale la modă, plus câteva reviste de polo Barbaro pe coperta unui număr din „*Sidelines*” și o selecție de tabloide. Bea multă Cola dietetică, avea un bol plin cu ouă fierte tari, mai consuma și mult pește ton. În frigider era o sticlă de Stoli.

Nu-mi făcuse impresia unei băutoare de votcă. Mi-o imaginam cu o piña colada, margarita, o băutură cu nume drăguțel, dulce și în culori vii.

Irina, însă, îi fusese prietenă. Iar Irina sugea la votcă mai ceva ca un hamal rus. Poate că pentru ea o ținea.

La fel ca atâția alți oameni, și Lisbeth ținea o colecție de fotografii prinse pe ușa frigiderului. Multe păreau aceleași din computerul și camera digitală a Irinei. Poze de la petreceri, de la meciuri de polo, de la cluburi. Prietene, jucători de polo, amicii lui Brody.

Lisbeth apărea doar în câteva fotografii. Una cu pantaloni scurți și tricou, ținând un pony de căpăstru. Alta, într-o rochiță neagră, cu ochelari de soare Dior, arătând foarte elegantă.

Era aceeași fotografie cu Lisbeth și Irina așezate în șezlonguri, pe marginea piscinei, ca în camera foto a Irinei. Și încă una cu ele amândouă, la o petrecere.

Iar în altele apărea numai Irina. Irina din profil, vorbind cu cineva din afara cadrului. Irina așezată la o masă de bistro, cu un pahar de vin. Irina așezată pe genunchii unui bărbat a cărui față era ascunsă de o altă fotografie. Am dat-o la o parte. Bennett Walker. L-am acoperit la loc.

Am mai stat acolo un moment, gândindu-mă că, la fel cum Irina avea cam multe fotografii de-ale lui Bennett, și Lisbeth avea cam prea multe

fotografii de-ale Irinei.

M-am dus la bucătărie, străbătând un holișor scurt. Mica baie era plină de prosoape umede. Un tricou ud și un șort fuseseră aruncate în coșul de gunoi. Miroseau a mlaștină și a vomă.

Dormitorul era destul de spațios, cu pereții zugrăviți în culoarea lavandei. Patul avea așternutul răvășit, iar coșul de gunoi era plin cu șervețele făcute ghemotoc. De la plâns, mi-am spus. Lisbeth își pierduse cea mai bună prietenă – foarte probabil, era și speriată. Știa mai multe decât lăsa să se înțeleagă. Toate acestea formau o povară destul de grea pe umerii unei fete amărâte din Michigan.

Pe peretele din fund se afla un cuier portabil, plin cu o versiune condensată a garderobei Irinei. Poșeta era pusă pe scrin. Înăuntru, portofelul și telefonul celular.

Unde să se fi dus, fără portofel? Care fată de vârsta ei nu umbla cu mobilul legat de cap?

O stare de neliniște mă pătrunse, prelingându-mi de pe șira spinării. M-am întors cu fața spre ușă.

Debaraua era ușor întredeschisă. Am deschis-o complet, ca să dezvălui alte haine, agățate de bară și îngrămădite pe jos. Iar dintr-un colț, aproape acoperiți de hainele agățate, mă priveau doi ochi roșii ca sângele.

Cu o înjurătură, am sărit înapoi, după care am încercat să mă reculeg.

— Lisbeth? O, Doamne, ce-ai pățit?

Am dat la o parte hainele atârnate deasupra și m-am lăsat pe vine. Arăta ca într-un film horror. Albul ochilor îi era injectat cu sânge, astfel încât irișii albaștri-i păreau fosforescenți. Avea părul încâlcit nebunește, plin cu fire de iarbă și bucățele de frunze uscate. Fața-i era atât de umflată, încât devenise aproape de nerecunoscut.

— Lisbeth, am chemat-o din nou. Mă auzi?

Am întins mâna spre ea, întrebându-mă dacă nu cumva era moartă. Tresări însă, când am tras de pătura cu care era acoperită.

— Haide. Ieși de-acolo.

I-am oferit o mână, și mi-o luă. Degetele-i erau reci ca niște țurțuri. Începu să plângă, în timp ce o trăgeam afară din debara. Înfășurată într-un halat lung flaușat, tremura atât de rău încât abia mai putea să se țină pe picioare și, într-adevăr, se chirci la podea, strânsă ghem, și începu să tușească – o tuse adâncă, aspră, convulsivă.

Am îngenuncheat lângă ea.

— Lisbeth, te-a violat cineva?

Scutură din cap, începând însă să plângă și mai tare; din gât îi ieșeau niște sunete scrâșnite, sfâșietoare.

— Hai, spune-mi adevărul.

Încă o dată scutură din cap, articulând mut cuvântul:

N-o credeam. Fusese sugrumată. Îi vedeam clar urmele legăturii pe gât. Fusese strangulată atât de strâns, încât îi plesniseră capilarele din ochi.

— Eu chem salvarea, am spus.

Mă apucă de braț.

— Nu… te rog… horcăi ea, înainte s-o apuce încă un acces de tuse.

— Atunci, am să te duc eu la spital.

Îmi strânse brațul atât de tare, încât am fost convinsă că avea să-mi lase vânătăi.

— … așa… de frică… șopti.

Căzu la pieptul meu, dârdâind și suspinând, și am cuprins-o cu brațele, ținând-o astfel nici eu nu știu cât timp…

— Ești în siguranță, i-am spus încet. Acum ești la adăpost, Lisbeth. Nimeni n-o să-ți mai facă niciun rău.

Mă rugam la toți sfinții să fie adevărat ce spuneam.

— Cine ți-a făcut asta? am întrebat-o.

Clătină din cap.

— Trebuie să-mi spui, Lisbeth. Acum nu-ți mai poate face nimic.

— … nu știu… murmură și iar începu să tușească.

— Nu l-ai văzut?

Nu-mi răspunse, dar se desprinse din brațele mele, căzând în patru labe și tușind mai departe, l-am pus o mână pe spate, așteptând să-i treacă.

Când se mai liniști, i-am spus:

— Mă întorc imediat, și pe urmă ne ducem la spital.

I-am luat poșeta de pe scrin și am intrat în baie, unde i-am scos hainele umede din coșul de gunoi și le-am îndesat într-o pungă de rufe agățată pe dosul ușii. Apoi, am dus totul jos, mi-am adus mașina și-am parcat-o după colțul grajdului, la baza scării.

Doi grăjdari mă priveau. Unul se întrerupse din ceea ce făcea și porni spre celălalt capăt al grajdului.

Am luat cheile, mi-am scos pistolul din compartimentul portierei și am

fugit înapoi la etaj.

Cineva o atacase pe Lisbeth – brutal, pervers. Iar probabilitatea de a fi fost o întâmplare era foarte redusă. Avusese de-a face cu clubul lui Brody, fusese prietenă cu Irina, vorbise și cu mine – iar eu nu le inspiram încredere.

Când am ajuns înapoi în camera ei, Lisbeth stătea ghemuită, cu bărbia pe genunchi, rezemată de piciorul patului.

— Haide, Lisbeth.

Nu răspunse; nu făcea decât să privească spre podea.

— Hai!

Încet, clătină din cap.

— Nu… șopti ea. Lasă-mă-n pace…

— Nicio șansă, Lisbeth. Poți să te ridici și să vii cu mine, sau am să te târăsc de-aicea de păr. Scoală!

Spuse ceva – atât de încet, încât n-am putut înțelege. Apoi repetă – o dată, și încă o dată.

„Trebuie să mor…”? „Trebuia să mor…”? Nu eram sigură.

— Nu știu ce zici, i-am spus, da’ n-o să se întâmple în schimbul meu.

Am apucat-o de braț și am pornit spre ușă, trăgând-o după mine.

— Ce mama dracu’, Lisbeth, ridică-te! am strigat.

Începu să plângă din nou, încercând să se smulgă din strânsoare.

— Termină odată! m-am răstit la ea.

Auzeam de-afară glasuri. Doi bărbați, vorbind în spaniolă. M-am uitat pe fereastră și i-am zărit – stăteau lângă mașina mea.

Așa cum o amenințasem, mi-am înfășurat pe mână părui des și umed al lui Lisbeth, înfigându-mi unghiile în scalpul ei, și am smucit-o spre ușă.

Scoase un țipăt, dar mă urmă, împleticindu-se. Lacrimile îi șiroiau pe fața umflată, în timp ce o forțam să coboare scara.

Cei doi ridicară privirea spre mine.

— Alo, ce-i faci? strigă unul.

Era îndesat, îmbrăcat îngrijit, cu blugi călcați și cămașă western. Purta o pălărie de cowboy și un Fu Manchu. Am dedus că era administratorul grajdului.

— O duc la spital, am spus.

— Nu vrea să se ducă cu mata.

— Mare păcat, i-am întors-o. N-am s-o las să moară – ce zici?

— Zici că mai bine i-ai da drumu’! se oțărî el, încercând să-mi taie calea spre portiera mașinii.

— Și eu zic să faci bine și să te dai naibii din fața mea.

— Îl sun pe domnu’ Brody! declară el, scoțându-și telefonul celular.

— Nu zău? Ei, atunci așa să faci! Hai, sună-l pe domnul Brody. Ce-ai zice să sun și eu la oficiul șerifului? Și ei să sune la I.N.S. Cum ți-ar plăcea treaba asta?

Auzindu-mă, celălalt începu să se neliniștească.

— Și cum ți-ar conveni să le spun detectivilor ce i-ai făcut fetei? am continuat.

— Nu i-am făcut nimica! strigă el.

— Nu pe bune? Și pe cine crezi c-au să creadă sticleții, pe tine sau pe mine?

Cel neliniștit făcuse doi pași spre stânga. Mai făcu încă doi, căutând să se apropie pe nesimțite de Lisbeth. Șeful făcu un pas în direcția opusă.

Am dus mâna la spate, arcuindu-mi-o pe patul pistolului.

— Înapoi! am strigat la cel din stânga, scoțând arma și îndreptând-o spre fața lui.

Ochii i se dilatară.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe șef pornind spre mine. Fără să-i dau drumul lui Lisbeth, m-am răsucit și i-am dat un dos de palmă peste față, cu mâna în care țineam pistolul. Omul căzu în genunchi, ducându-și mâna la obrazul pe care i-l zgâriase cătarea pistolului.

Când m-am întors spre celălalt, acesta o luă la goană. Cu siguranță, ca să cheme întăriri.

Am deschis portiera mașinii și am împins-o pe Lisbeth pe scaunul din dreapta, apoi am ocolit în fugă, m-am așezat la volan și am pornit motorul.

Azvârlind cu pietriș de sub roți, B.M.W.-ul ieși de după colțul grajdului. Un cal care era adus de dârlogi spre mine se sperie și sări într-o parte, dând cu copitele spre grăjdar. Îl scăpă din mână, luând-o la fugă. Omul strigă un noian de înjurături spre mine, în timp ce treceam pe lângă el.

Cauciucurile scrâșneau și se încingeau, în timp ce am cotit de pe alee pe drum, apăsând pedala acceleratorului până la refuz. Am trecut atât de repede pe lângă Escalade-ul alb care venea din sens opus, încât abia după o jumătate de oră am conștientizat în minte chipul lui Jim Brody.

Capitolul 41

Urăsc spitalele. În special secțiile de urgență le urăsc. Nimeni dintre cei care lucrează acolo nu te crede vreodată că ai într-adevăr o urgență – decât, poate, dacă ai o plagă împușcată vizibilă, hemoragie arterială sau materie cerebrală expusă.

Eu avusesem două dintre ele, când m-a adus ambulanța, în ziua-n care mașina cu dublă tracțiune a lui Billy Golam mă târâse pe asfalt. Fusese singura oară în viața mea când, intrând într-o cameră de urgență, nu fusesem abandonată ore-n șir, numai pentru ca mai târziu să fiu tratată ca o ipohondră enervantă.

Lisbeth n-o avea pe niciuna dintre Cele Trei. Au plasat-o într-o boxă care arăta ca o debara de mături, cu patul înghesuit printre diverse echipamente de niciun folos. Continua să stea ghemuită, în halatul de baie. Eu mă plimbam prin fața ei, rozându-mi o unghie deja ferfeniță.

— De ce nu te întinzi puțin, Lisbeth? i-am sugerat, încearcă să te odihnești. Când o s-ajungă aici, detectivul va dori să-ți pună o mulțime de întrebări. Și va trebui să le răspunzi.

În timp ce așteptam, reușisem să scot de la ea măcar o parte din povestire. Cineva – nu știa cine – îi trăsese o pungă peste cap, o strânsese de gât, o dusese undeva în mlaștini și o ținuse cu capul sub apă până când fusese cât pe ce să se înece.

Eram gata să pariez că în Michigan, oamenilor nu li se întâmplau asemenea lucruri. În viața mea nu văzusem o persoană mai traumatizată ca ea.

O fată în salopetă medicală intră în cămăruță, se uită la mine de parcă aș fi fost o bucată de brânză stricată, apoi se duse la Lisbeth și-i luă pulsul, fără să zică măcar bună ziua.

— Scuze, dumneata cine ești? am întrebat-o.

Se uită urât la mine.

— Soră? Doctoriță? am continuat. O puștoaică de doișpe ani care se joacă de-a tanti doctora?

— Sunt Doctor Westral, se răsti ea.

— Sigur că da. Ar fi trebuit s-o știu, prin telepatie. Ești un medic

adevărat, sau îți mai păstrezi pușculița neatinsă pân-o să fii destul de mare ca să traversezi singură strada până la cutia poștală?

— Sunt rezidentă în anul întâi, replică ea, de parcă asta ar fi plasat-o cu zece etaje mai sus decât o nespălată ca mine.

— Deci, e valabil al doilea răspuns: nu ești o doctoriță adevărată.

Dădu capul lui Lisbeth pe spate și-i examină un ochi sângeriu la lumina lanternei medicale.

— Ea e Lisbeth Perkins, am continuat. Și este o ființă omenească.

Ochi de șarpe.

— Liniște, te rog.

Îi ascultă pieptul cu stetoscopul, în timp ce Lisbeth tușea și țiuia.

— Cineva a încercat s-o înece.

Aceeași privire.

— Nu poate și *ea* să vorbească?

— De ce n-o întrebi? Are și ea gură să vorbească – și creier, și de toate.

— Da' dumneata *cine* ești? se interesă doctorița-copil. Maică-sa?

— O prietenă. Adică, o persoană care ține la alta și e preocupată de binele ei. Îți explic asta fiindcă sunt sigură că n-ai niciun prieten, jăvruță mucoasă ce ești.

Chiar atunci, intră pe ușă Landry.

— Gata, v-ați împrietenit?

— Detectiv Landry, l-am întâmpinat eu. Persoana asta pretinde că ar fi medic. Bănuiesc că o cheamă Brittany, sau Tiffay, sau altul dintre toate numele alea populare terminate în *-ny*.

Westral o abandonă pe Lisbeth și i se prezentă lui Landry, care-și arătă insigna. Ea îi strânse mâna, cu un zâmbet politicos, ca o profesionistă desăvârșită. Mi-am dat ochii peste cap.

Apoi, se întoarse spre mine.

— Gata, duduie, e cazul să plecați.

— Așa crezi? i-am întors-o. Ba eu cred că-i cazul să mă pupi.

Landry interveni:

— Domnișoară doctor Westral, trebuie să vă cer să ieșiți puțin. Puteți continua examenul medical al domnișoarei Perkins după ce Agentul Special Estes și cu mine terminăm interogatoriul.

Mi-am îngustat ochii spre ea, în timp ce trecea pe lângă mine, spre ușă.

— Agent Special? l-am întrebat apoi pe Landry. Văd că urc pe scara

socială.

— Mai bine vezi să nu ți se urce la cap.

— Nu mă expediezi și pe mine afară?

— Nu.

— Bravo ție.

Se apropie cu un pas, intercalându-se între mine și Lisbeth.

— Am găsit mașina Irinei, spuse el încet.

— Unde?

— În parkingul mallului Wellington Green. Acum e procesată. Avem o urmă de picior parțială, destul de bună, de pe preș. O s-o comparăm cu urma din locul unde am găsit cadavrul.

— Amprente?

— Când am plecat, încă nu erau.

Arătă cu capul spre Lisbeth.

— Ți-a spus ceva?

L-am pus la curent cu tot ce știam.

— Deci, cel care-a omorât-o pe Irina i-a făcut asta lui Lisbeth, ca să-i închidă gura, conchise Landry.

— Și, până acum, a reușit.

— Weiss caută să obțină accesul la benzile video ale serviciului de pază de la *Polo Club,* pentru zilele de sâmbătă și duminică. Dacă punem mâna și pe banda de-aseară, poate reușim să-i aruncăm o privire lui Walker, să-l vedem cu ce mașină a venit acasă în noaptea aia. Dacă el a fost.

Lisbeth începu iar să tușească. M-am dus la ea, m-am așezat pe targă și i-am pus o mână pe spate.

— Lisbeth, detectivul Landry are nevoie să-i spui tot ce poți despre cele de azi-noapte. Eu am să-ți găsesc un doctor adevărat. Dacă nu mă dau ăștia afară din spital, am să mă întorc cât de curând.

Tremura toată, ca și cum ar fi înghețat de moarte.

— Nu m-mă lăs-ssa si-si-singură… Te ro-rog…

— N-ai să fii singură, i-am promis. Detectivul Landry va sta aici, cu tine, sau afară lângă ușă, până vin eu înapoi, okay? E un tip de treabă, am asigurat-o, aruncând o privire spre el. Poate fi cel mai nesuferit capsoman, da' tot de treabă e.

Landry mă urmă pe culoar. Am rămas aproape de ușă, și nici el nu se îndepărtă, ca să putem vorbi cât mai încet.

— Crezi c-au s-o țină aici?

Am ridicat din umeri.

— Trăim în epoca asistenței medicale administrate. Spitalele ca ăsta de obicei nu administrează asistența medicală nicio secundă mai mult decât e nevoie.

— Și dacă n-au s-o țină?

— O iau acasă, cu mine, am răspuns, fără ezitare, înapoi la Brody nu se mai poate duce.

Landry se încruntă.

— Nu-mi place ideea de a o lua cu tine. Cineva a încercat s-o omoare, Elena.

— Nu, a încercat doar s-o sperie, l-am corectat. Dacă-i voiau moartea, era moartă de-acum.

— Detalii semantice, replică el. A fost cât pe ce s-o omoare. Dacă ea e în pericol, și tu ești în pericol.

— Auzi, ia ghici: nu-i treaba ta.

Își propti mâinile în șolduri, oftând.

— Elena…

— Degeaba. N-ai nicio șansă. Las-o moartă.

Deschise gura, vrând să mai adauge ceva, apoi se răzgândi, își mută privirea, încercă din nou, nu reuși.

— Dacă nu mai ai vreo urgență cu cazul, am continuat, stai și tu cu fata asta până mă duc să-i găsesc un doctor adevărat, trecut de vârsta pubertății.

— Toți au avocați, spuse el. Gașca lui Brody.

— Știu. M-am întâlnit cu el, azi-dimineață.

— Atunci, știi și cine-i avocatul lui.

— Da

— Și ce părere ai?

— De rahat, am răspuns, iritată că aducea vorba despre asta. Ajung să retrăiesc una dintre cele mai nasoale perioade ale vieții mele, presa o să răscolească iar tot rahatul, iar mult-stimatul meu tată va da cu mine de toți pereții și va spune lumii întregi că sunt o epavă, o femeie răzbunătoare, instabilă mintal, în stare de orice numai ca să dea peste cap viața bărbatului care-a trădat-o cu douăzeci de ani în urmă. Tu, să fii în locul meu, ce părere ai avea?

La asta, nu mai avu ce să zică. Cum s-ar fi simțit? Cum mă simțeam

eu?… În afară de enervată că amintirile acelea continuau să aibă atâta putere asupra mea.

Pagerul lui Landry începu să sune. Se uită la număr, apoi se încruntă.

— Mai bine du-te să vorbești de afară, i-am spus, bucuroasă că aveam o scuză să scap de el. Până n-o iau razna toate stimulatoarele cardiace din clădire.

Își prinse aparatul din nou la centură.

— Am să te sun de cum aflu ceva, îmi spuse.

Ramura de măslin, am reflectat. Sau momeala. Sau un fir subțire care să ne țină legați.

— Bine, am răspuns eu, încet. Îți mulțumesc.

O luă din loc, apoi se întoarse, mă cuprinse cu o mână de ceafă și mă sărută cu frustrare stăpânită.

— Te rog, ai grijă să nu mori, îmi mai spuse.

Surprinsă, am rămas pe loc, privindu-l cum se îndepărta. Mă întrebam dacă nu cumva îl alungam pe unul dintre puținii oameni din viața mea care mi-ar fi putut sta alături în ceea ce urma să mi se întâmple.

Capitolul 42

Edward Estes era un bărbat distins la înfățișare: zvelt, îngrijit, îmbrăcat elegant. Chipul lui părea să se aranjeze de la sine într-o expresie dezaprobatoare.

Alexi Kulak stătea așezat în biroul său din spatele barului *Magda's,* privindu-l pe Estes, la televizor, cu o intensitate care l-ar fi speriat pe acesta, dacă ar fi avut cum s-o vadă.

Estes.

Sângele lui Alexi dădea în clocot de fiecare dată când îi citea numele, în josul ecranului.

Nu era un nume comun, își spuse el. Știa, după diversele lucruri pe care i le spusese Irina, că Elena Estes provenea dintr-un mediu bogat. Îi cunoștea pe bărbații aceia cu care se încurcase Irina. Iar acum, erau reprezentați de un avocat scump, pe care-l chema la fel ca pe ea.

Cât de strânse erau legăturile acelui grup cu femeia pe care o alesese ca să afle cine-o omorâse pe Irina lui?

Cu fiecare moment ce trecea, devenea tot mai convins că Elena n-avea să-i dea numele ucigașului. Avea să-l mintă. Avea să mintă pentru a-i proteja pe ai ei.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi aceasta de deschise și Svetlana Petrova vârî capul înăuntru.

— Ți-am adus mâncarea, spuse ea, intrând în birou.

Avea niște mișcări aproape reptiliene, și o privire la fel de rece și vicleană. Pe lângă Irina, înaltă, elegantă, mândră și grațioasă, Svetlana era scundă și bondoacă, cu ochișorii ei porcini și fardul țipător, cu hainele prea strânse pe trup și claia de păr prea mare și plină de gel.

Ocoli biroul și veni să se așeze pe colțul acestuia.

— Ești prea trist, Alexi, îi spuse. Te chinuiești singur. N-a fost vina ta. Irina făcea întotdeauna numai ce-o tăia capul, și uite ce s-a întâmplat.

Kulak o privi lung, urând-o tot mai mult cu fiecare secundă ce trecea. Nu era demnă nici măcar să-i sărute Irinei picioarele.

Femeia se aplecă înainte, astfel încât să i se vadă sânii în bluza subțire. Întinse o mânuță butucănoasă i-l atinse pe obraz.

— Lasă-mă să te consolez, Alexi, șopti ea. Lasă-mă să-ți alung durerea, fie și numai pentru scurt timp.

— Ziceai că mi-ai adus mâncarea, replică el scurt.

Svetlana îi surâse, cu zâmbetul ei reptilian.

— Sigur că da…

Își propti picioarele pe brațele fotoliului, se lăsă pe spate și-și ridică fusta, desfăcând larg coapsele.

Alexi o privi cum se atingea, se deschidea cu degetele. Era umedă și roșie pe dinăuntru. Îi simțea mirosul – și i se urca la cap.

Dar nu de poftă…

Îl îneca furia.

— Fir-ai a dracului cu mă-ta! strigă el, sărind din fotoliu.

Îi dădu un dos de palmă, cu putere, peste gură, răsturnând-o de pe birou.

— Îndrăznești să-mi faci asta! răcni, ocolind biroul, îndrăznești să-mi înjosești jalea! Nu ești decât o târfă, și nimic mai mult!

Svetlana căzuse la podea năucită. Ridică privirea spre el, îl văzu cum se repezea asupra ei și încercă să se întoarcă în patru labe, ca s-o ia la fugă.

Kulak o apucă de pieptarul subțire al bluzei, care se rupse când vru s-o ridice în picioare. Femeia căzu iar, pe spate, și căută să se târască de-a-ndărătelea, dar nimeri peste niște rafturi vechi cu hârtii.

De data asta, Kulak o înșfăca de păr și o săltă cu forța în picioare, ca pe o păpușă.

Svetlana încercă să îngaime: „Nu…!”, dar gura-i stătea căscată, inertă, și nu reușea să scoată decât niște sunete animalice, de groază.

— Îndrăznești să crezi că-i poți lua locul, vacă proastă și spurcată?

Și, ținând-o de păr, strânse pumnul celeilalte mâini și o lovi din răsputeri în sân – o dată, și încă o dată.

De-acum, femeia plângea isteric, încercând să se smulgă. Avea nasul spart și însângerat, iar sângele îi curgea în gură.

Alexi o împinse brutal la podea, unde femeia căzu grămadă, pe jumătate goală, cu rimelul curgându-i în dâre negre pe față, de arăta ca un clovn sinistru. Aruncă o privire spre ușă, sperând să apară cineva care s-o salveze, deși știa că n-avea cine.

Când Alexi schiță gestul de a o lovi din nou, se chirci speriată, ca un câine.

— Ai merita să te omor! răcni el. Și am s-o și fac!

Se prea poate s-o fi făcut, dacă nu-i atrăgea atenția ceva la televizor – fotografia unui bărbat, chipeș, arogant, având dedesubt scris numele: „Bennett Walker”. Iar lângă el era poza unei femei – mult mai tânără decât era acum, cu o coamă bogată de păr negru. Și ea avea numele sub fotografie: „Elena Estes”.

Se uită la Svetlana și o scuipă:

— Nu meriți să mă obosesc cu tine.

Avea lucruri mai importante de făcut.

Se uită din nou la ecran. În imagine apăruse o fotografie a Irinei, sub titlul:

„CAZUL MARKOVA”.

Alexi ocoli biroul, scoase din sertar un pistol și plecă.

Capitolul 43

— Am mandatul. Sunt la *Palm Beach Polo,* spuse Weiss. Am văzut mașina fetei intrând pe poarta dinspre vest, la două jumate dimineața, duminică.

— Poți s-o distingi și pe ea, în mașină?

— Înregistrarea nu-i chiar așa de bună.

— Și pe Walker? întrebă Landry, care aproape simțea mirosul sângelui lui Bennett Walker.

— Walker și Barbaro au intrat cu Porsche-le lui Walker. A mai intrat și Esalade-ul lui Brody, cu un pasager. Ovada, poate. Și alte două mașini, pe care l-am pus pe un ajutor să le identifice, dar cred că una-i a lui Paul Kenner, și cealaltă a lui Sebastian Foster.

— Iisuse… șopti Landry.

Stătea în capătul opus al trotuarului, față de intrarea la urgență. Dacă revenea înăuntru ca să i se ia pulsul, probabil că ar fi fost internat.

Avea adresele tuturor oamenilor din clica lui Brody. Dintre ei, doi locuiau în complexul *Polo Club*: Paul Kenner și Bennett Walker.

— Și ieșiri? se interesă el.

— Brody a plecat pe poarta de vest prin jurul orei trei jumate: mașina despre care cred că-i a lui Foster îl urma. Kenner și Walker, nu.

— Și mașina fetei?

— A ieșit tot pe poarta de vest, duminică noaptea, târziu.

— Se distinge șoferul?

— Nu.

— Rahat… mormăi Landry. Du-te acasă la Walker și întreabă prin vecini. Vezi dacă știe cineva despre vreo petrecere care a avut loc pe-acolo duminică dimineața. Și Kenner locuiește tot în *Polo Club*. Dacă nu găsești nimic într-un loc, încearcă în celălalt.

— Dacă putem confirma prezența mașinilor la oricare dintre adrese, am să obțin un mandat de percheziție, spuse Weiss. Între timp, să-i reții pe Walker și Kenner pentru interogatoriu?

— Nu. Așteptăm până vom avea destule temeiuri pentru un mandat de

arestare. Dacă-i reținem acum, nu vom reuși decât să le întărâtăm avocații, și să-i oferim lui Dugan încă o scuză ca să ne facă gât. Îi voi spune lui Dugan să pună pe cineva să-i urmărească de la distanță.

— Perfect.

— Amprente pe mașină s-au găsit?

— Câteva parțiale, atâta tot.

— Tot e mai mult decât nimic.

— Eu mizez pe urma de picior, spuse Weiss. Cu Lisbeth Perkins ce se mai aude?

— Încă n-am chestionat-o. Arată ca o figurantă dintr-un film horror. Și face pe ea de frică, dar susține că nu știe cine a atacat-o.

— Parcă ziceai că încă n-ai chestionat-o.

— Acuma tre' să plec, replică brusc Landry și puse capăt convorbirii.

Îl sună imediat pe Dugan și-l puse la curent cu înregistrările video.

— Avem vreo cale de a îngheța pașapoartele ăstora? întrebă el. Au acces la avioane particulare.

— Am să-l sun pe procurorul de stat, răspunse Dugan. Totuși, cred că nu putem. Dacă n-ai destule date pentru un mandat de arestare, sunt liberi să facă tot ce vor.

— Nu-i putem pune sub urmărire permanentă?

— Și să-nceapă Estes și Shapiro să zbiere că le hărțuim clienții?

— De la distanță.

Dugan ezită.

— Iisuse Christoase, se răsti Landry, acuma trebuie să-i rugăm în genunchi și să le mulțumim frumos când le punem cătușele unor suspecți? Trebuie să le cerem permisiunea avocaților înainte de a-i aresta pentru c-au asasinat o fată și-au dat-o la aligatori? Cel care-a făcut asta e un criminal afurisit. Mă doare-n fund câți bani are-n contul din bancă.

— Mda, ai perfectă dreptate, James – în principiu! Dar realitatea, pe care o cunoști la fel de bine ca și mine, e că poziția socială are privilegiile ei. Viața nu e dreaptă. Dacă cineva trecut de șase ani n-a înțeles asta până acum, înseamnă că trebuie să-și scoată capul din cur și să se uite în jurul său.

— Deci, răspunsul este da, înțelese Landry. Trebuie să mă duc acasă și să-mi iau mănușile albe și manierele de salon, înainte de a-l aresta pe oricare din boii ăia.

— Iar când va veni vremea, Landry, o virgulă să nu lipsească, o literă să nu greșești, că de nu, Edward Estes o să-și mănânce fript mandatul. E clar.

— Cât se poate de clar.

— Cealaltă Estes cum stă, în toată afacerea asta?

— De unde să știu eu?

— Ai tu un obicei să tot dai peste ea. Acum mai trebuie să am și grija asta pe cap?

Landry nu răspunse imediat, analizând ramificațiile. Deși Elena nu mai purta insigna de detectiv, cazul îi aparținea din toate punctele de vedere. Era vendetta ei, mai ales dacă Walker o asasinase, într-adevăr, pe Irina. Putea să-i refuze acest drept? Era cazul s-o facă?

— Landry?

— Mda, aici sunt. Am pierdut semnalul. Ce ziceai?

— Presa dezgroapă iar totul, de-acum douăzeci de ani, spuse Dugan. A fost încurcată cu Bennett Walker. Pe urmă, a depus mărturie contra lui, într-un proces de viol brutal. Iar acum, iar a nimerit la mijloc. Și mai e și fiica lui Edward Estes. Ăsta ar putea fi rahatul de Cub al lui Rubik, în domeniul conflictelor de interese. Știi unde e?

— Nu, răspunse Landry. Habar n-am. Ascultă, eu trebuie să mă duc acum, s-o interoghez pe Lisbeth Perkins. E internată în spital. Cineva a snopit-o în bătaie, azi-noapte.

— Știe cine? se interesă Dugan.

— Vei fi primul care să afle.

Închise telefonul și se duse înapoi înăuntru, ca să ia declarația lui Lisbeth Perkins.

Capitolul 44

O soră practicantă, care era pe cât de competentă, pe atât de înțelegătoare, o examinase pe Lisbeth și-i făcuse și testul de viol, fără să găsească nimic. Landry mi-a dat voie să fiu de față în timp ce o interoga – de parcă ar fi putut cumva să scape de mine…! Am ascultat relatarea fetei pentru a doua oară, gândindu-mă că trecuse printr-una dintre cele mai înfricoșătoare experiențe pe care mi le puteam imagina: legată la ochi, neajutorată, aflându-se complet la discreția unui demon nemilos și fără chip.

Fizic, scăpase aproape nevătămată. Sângele din ochi avea să i se retragă în următoarele câteva zile. Gâtul urma să i se dezumfle și el. Luase o doză mare de mega-antibiotice, împotriva oricărei posibile infecții de la apa de baltă pe care o inhalase. Psihic, însă, se prezenta cu mult mai rău.

În timp ce mergeam de la spital spre fermă, se uita țintă la bordul mașinii, fără să spună nimic, atât de nemișcată încât parcă ar fi fost catatonică. Eu o lăsam în pace. Ultimul lucru pe care avea nevoie să-l audă era s-o bată la cap cineva că ce norocoasă fusese să scape cu viață. Pe moment, probabil că viața nu i se părea prea grozavă.

Când am intrat pe alee, Sean tocmai îl călărea pe d'Artagnan. Aș fi vrut să pot fi acolo afară, cu el, să scap de toate celelalte complicații.

Am parcat în fața casei, după care am ocolit mașina, și am deschis portiera de lângă Lisbeth.

— Haide, puștoaico, am chemat-o. Să te instalăm.

A trebuit să-i pun o mână pe umăr, ca s-o fac să se miște în continuare, altfel s-ar fi oprit după primii pași, ca un ornament de grădină.

În casă, am dus-o în apartamentul de oaspeți și i-am arătat cum funcționa dușul. În timp ce se spăla, i-am pregătit o pereche de pantaloni de trening de-ai mei și un tricou, după care m-am dus la bucătărie și am pus la încălzit niște supă.

Elena Estes, zeița-gospodină.

După ce am pus farfuria cu supă pe o tavă, am dus-o în camera de musafiri, bătând la ușă înainte de a intra.

Părul ei buclat era umed și încâlcit, dar măcar și-l spălase. Luase pe ea

hainele pe care i le pregătisem și stătea ghemuită pe pat, cu genunchii sub bărbie. Își frământa între degete micul medalion de la gât.

— Mănâncă puțin din asta, dacă poți, am îmbiat-o, punându-i tava pe noptieră. O să-ți facă bine la gât. Și eu era să mă înec, zilele trecute, așa că știu.

Se uită la mine, nefiind sigură ce să înțeleagă din ceea ce-i spusesem.

Ridicând din umeri, m-am așezat pe marginea patului.

— Lumea asta se duce dracului în pas alergător. Mai mult, ce-aș putea zice?

Lisbeth închise ochii și clătină din cap.

— Nu știu cum de s-au întâmplat toate astea… șopti ea. Nu înțeleg…

— Cred că acolo de unde ești tu, oamenii nu sunt stâlciți în bătaie, tratați ca niște rahați, și omorâți, prea des.

Nu mă asculta. Își duse mâinile la cap, ca pentru a și-l ține să nu-i plesnească.

— Numai eu am fost de vină… murmură ea.

— Se vede că ai o părere extraordinară despre tine însăți, am remarcat.

Nedumerită și ofuscată, deschise ochii și mă privi, în așteptarea unei explicații.

— Să crezi că ai puterea de a controla universul, cu tot ce conține, am continuat. Îți imaginezi că dac-ai fi putut-o convinge pe Irina să nu se ducă la petrecerea aia… Știm amândouă că, atunci când Irina își punea ceva în cap, nimeni și nimic nu putea s-o oprească.

— M-am rugat de ea să nu se ducă.

— Înseamnă că ai făcut tot ce-ai putut.

Își mută privirea, uitându-se afară, pe fereastră.

— Aș vrea… aș vrea…

— Dacă vrei să spui c-ai vrea să fi murit tu în locul ei, îți răcești gura de pomană. Nu ție îți venise rândul – așa merg uneori lucrurile. Profită de ocazii când ți se ivesc, Lisbeth. Nu peste mult, viața o să-ți tragă iar preșul de sub picioare. Și eu am făcut cu un prilej o alegere proastă, și a murit degeaba un om, am continuat. A fost împușcat în față, sub ochii mei. Avea familie, iar acum rudele lui au rămas singure, din cauza mea.

— Și nu te simți vinovată? mă întrebă.

— Ba da, îngrozitor de vinovată mă simt – dar asta nu l-a adus înapoi la viață, așa că ce rost ar avea? Nimeni nu mi-a dat vreo medalie ca răsplată

pentru mustrările mele de cuget. Lumea nu e cu nimic mai buna din cauza lor.

După un moment de reflecție, am adăugat:

— Nimănui nu-i plac martirii, Lisbeth. Nu-ți irosi degeaba anii cu remușcări, dispreț de sine și abuz de substanțe chimice, și trăiește-ți viața înainte.

Fata mă privea lung, neștiind ce să spună.

— Ce mai mamă aș fi fost, am continuat eu, sarcastic. Donna Reed s-ar răsuci în mormânt!

— Cine-i Donna Reed?

I-am aruncat o privire dojenitoare.

— Pentru asta, *chiar* o să ajungi în iad.

Nu mă întrebă de ce. Încerca să scape de o nouă predică a nebunei între două vârste.

— Ceea ce vreau să spun, Lisbeth, e că trebuie să-ți rezolvi sentimentele de vinovăție, nu să te bălăcești în ele la nesfârșit.

— Cum?

— Ajută-mă să aflu ce i s-a întâmplat Irinei.

— Dar eu nu m-am dus la cheful de după petrecere, replică ea, cu privirea în altă parte, spre perete ca și cum acolo, pe un ecran numai de ea văzut, s-ar fi derulat amintirea acelei nopți.

— Unde s-a ținut cheful? am întrebat-o, pe un ton ferm. Și să nu-mi spui că nu știi.

Pe obraz i se rostogoli o lacrimă mare.

— La Bennett, șopti ea.

Nu mă surprindea, dar cu toate acestea am simțit un șoc dur, aproape electric, în abdomen. O reacție condiționată la auzul numelui său.

— Cât de strânse erau relațiile ei cu Bennett?

— Nu înțeleg ce vrei să spui…

— Îl iubea? am întrebat de-a dreptul.

Încă o lacrimă, la fel de mare.

— Nu, răspunse ea, deși cu o notă de incertitudine în voce. Nu-l iubea.

— Erau amanți, am continuat, dur și rece, fără să-mi pese de sentimentele ei.

Dădu din cap. Alte două lacrimi.

— Urmărea ceva?

— Nu înțeleg…

— Am auzit de la mai multă lume că Irina voia să pună mâna pe un soț bogat.

Trase aer în piept, tremurător. Nici acum nu îndrăznea să se uite la mine.

— Lisbeth, știu că Irina a fost examinată recent de un medic, la o clinică pentru femei. S-ar putea să fi fost însărcinată?

Noi lacrimi.

— Era?

Dădu din cap, aproape imperceptibil.

— Nu-l iubea, spuse ea din nou.

— Încerci să mă convingi, Lisbeth? am întrebat-o, cu blândețe. Sau numai pe tine însăți încerci să te convingi?

Nu răspunse. Am oftat, așteptând, lăsând să se acumuleze presiunea emoțională.

— Îți lipsește mult de tot, i-am spus, încet.

Umerii i se zguduiau, în timp ce încerca să-și stăpânească emoțiile.

M-am gândit la votca din frigiderul său. Era nelalocul ei acolo… Și la fotografiile de pe ușa frigiderului. Prea multe o reprezentau pe Irina.

— A fost cea mai bună prietenă a ta.

Închise strâns ochii.

— Lisbeth…?

Am făcut o pauză.

— Irina ți-a fost mai mult decât prietenă?

— Nu ș-știu ce vrei să zi-zici…

— Erai îndrăgostită de ea?

În sfârșit, se uită la mine – șocată, ofensată… vinovată.

— Nu-s lesbiană! Și nici Irina nu era!

Îi reconstituisem profilul îndeajuns ca să știu că Irina era tot ce voia să fie, în orice moment.

— Ți-a fost greu, nu-i așa? am spus, încet. Ai venit aici crezând c-ai să-ți găsești o slujbă, ai să câștigi bine, ai să cunoști oameni și-ai să te distrezi. Poate te așteptai să-ți găsești iubirea vieții tale, nu știu… Dar ai dat peste cu totul altceva. Ai fost absorbită în anturajul lui Brody, te-ai simțit copleșită. Tu ești o fată bună, Lisbeth. Nu știai nimic despre lumea asta a lor – agitată, superficială, amorală. Într-un fel, ai avut cea mai limpede imagine a ceea ce era, și cât de anormal e să trăiești astfel.

Bennett crezuse întotdeauna că lumea era obligată să meargă cum voia el. Dacă Irina îi dăduse planurile peste cap? Dacă hotărâse să-i forțeze mâna? Dacă-i spusese că era însărcinată și-i ceruse s-o ia de nevastă?

Îmi puteam imagina furia lui.

— Te temeai că s-ar fi putut întâmpla ceva, în noaptea aia, Lisbeth? am întrebat-o. De-asta ai încercat s-o împiedici pe Irina să se ducă?

— Sunt foarte obosită, șopti ea. Acum aș vrea să dorm.

Un moment, m-am gândit să mai insist, dar până la urmă am decis să n-o fac.

— O ultimă întrebare, i-am mai spus. L-ai văzut vreodată pe Bennett Walker – sau pe oricare dintre ceilalți, în fond – făcându-i vreun rău fizic lrinei?

Nu-mi răspunse. Poate se prefăcea, poate adormise într-adevăr. Nu conta. Oricum, nu aveam nevoie ca Lisbeth Perkins să-mi spună că Bennett Walker era capabil să lovească o femeie.

O știam din proprie experiență.

Capitolul 45

— Știam eu că nu-i bun de nimic, spuse paznica de la poartă, K. Jones. Avea mărimea unui mic congelator, proptit în poziție verticală.

Își boți buzele și clătină din cap, în timp ce se uita cu ochii îngustați la fotografia lui Bennett Walker.

— De unde știai? întrebă Landry.

— Păi bărbații așa de arătoși ca el îs numa' niște hahalere, replică femeia, privindu-l de parcă ar fi fost bătut în cap. Și niciodată nu umblă cu mașina aia. Mereu se dă mare, ba-n Porsche, ba-n una, ba-n alta… Nu umblă el cu Volkswagen. El și străinu' ăla brunet. Ooo, da' tre' să spun că la ăla tare-mi place să mă uit!

— Ești sigură că era el? insistă Weiss, bătând cu pixul în capul lui Bennett Walker, din fotografie. Și că a fost în noaptea de sâmbătă?

— Dacă-s sigură? repetă ea, jignită de prostia lui atât de vizibilă. Dacă-s *sigură?* Asta mi-i meseria. Cu asta mă ocup. Mata ești *sigur* că ești detectiv?

— Trebuie să-mi pun și eu întrebarea asta, măcar din când în când, domnișoară Jones, răspunse Landry, cu o expresie serioasă.

Hohotul ei de râs explodă ca o bubuitură de tun. Pieptul masiv i se ridică și coborî ca un val de trei metri înălțime, pe ocean.

— Ai haz! îl lăudă.

— De fapt, nu prea am.

Paznica se întoarse din nou spre Weiss.

— Scumpete, eu lucrez aici în toiu' nopții. Cine vine, cine pleacă, eu tre' să știu. Asta mi-i singura distracție. Ce crezi, că doar șed și-mi fac unghiile, toată noaptea? Sau că mă uit la filme și atâta?

— Ai fost aici în noaptea de sâmbătă? insistă Landry.

— Nu, am avut liber. Mai am și eu o viață personală, așa să știți… Nu șed aici-șa zi și noapte, toată viața, ca o beșică.

— Nu contează, spuse nervos Weiss, avem banda. Să mergem.

Landry îi mulțumi paznicei și părăsi ghereta, în urma lui Weiss, care ajunsese deja la jumătatea distanței spre mașină.

— Deci? întrebă acesta. Ce-avem aici o să ne fie de-ajuns ca să obținem

un mandat de percheziție pentru casa lui Walker: banda video, și o martoră oculară care confirmă că l-a văzut în mașina moartei.

Telefonul lui Landry sună. Elena. Ridică un deget spre Weiss și răspunse.

— Landry.

— Cheful de după a fost acasă la Bennett Walker, în *Polo Club*. Lisbeth mi-a spus.

— Am reținut. Mersi.

Închise telefonul și-i spuse lui Weiss:

— Orgia a avut loc în casa lui Walker. Abia *acum* avem destul pentru un mandat. Hai, să-l înfundăm.

Capitolul 46

Umblam prin living cu mobilul în mână, încercând să mă hotărăsc ce să fac în continuare. Puteam să mă duc în zona unde locuia Bennett și să întreb vecinii, ca să aflu dacă-l văzuse cineva ucigând o fată sâmbătă noaptea. Așa ceva ar fi făcut senzație în toată regula!

Agitată, m-am dus în dormitor și am acoperit-o pe Lisbeth cu un șal de cașmir, apoi i-am atins fruntea să simt dacă nu avea febră.

Elena Estes: Maica Terra.

Telefonul celular vibră în mâna mea. M-am dus în hol și am răspuns.

— Elena? Juan sunt. Trebuie să-ți vorbesc.

— Eu sunt, am răspuns. Te-ascult.

— Nu, nu… Nu așa. Vreau să ne vedem.

— De ce?

— Nu-mi ușurezi deloc situația…

— Mă rog, știu cum îți place ție, da acum n-am chef, Juan. Lisbeth Perkins a fost bătută, strangulată și aproape înecată.

— Ce? exclamă el, aparent sincer șocat. Lisbeth? Când s-a întâmplat asta…? Cum…?

— Azi-noapte. Își făcea rondul prin grajduri, când a răpit-o cineva.

— O, Doamne…!

Încerc să mă decid dacă să fiu afectată sau indiferentă, am continuat, sarcastic. Mai ales de vreme ce n-a murit, și-o dorește doar. Tu ce crezi?

— Cred că încerci să subliniezi un lucru pe care l-am înțeles deja.

Aceste cuvinte mă puseră pe gânduri.

— Am reflectat mult, urmă el, mi-am sondat adâncul sufletului…

— Mă bucur să aflu că ai așa ceva.

— Cred că merit să vorbești așa cu mine.

— Și eu cred.

Oftă adânc, încercând să-și revină.

— Te rog, Elena. Hai să ne întâlnim. Sau pot veni eu la tine – cum preferi.

Preferam să nu vină la mine acasă, unde singura mea martoră zăcea în dormitor, fără cunoștință.

— Despre ce e vorba?

— Despre Bennett.

N-am spus nimic.

— Hai să ne întâlnim la *Players*. Vreau să vorbesc cu tine înainte de a mă duce la poliție. Te rog, Elena, dă-mi șansa asta.

Voia să-l toarne pe Bennett. Nici n-aș fi putut să fiu mai șocată… după care urmă speranța, apoi suspiciunea.

— Ai și suflet, *și* conștiință, am remarcat. Pare prea frumos ca să fie adevărat.

— Te rog, vino.

— Ajung acolo în douăzeci de minute, am mai spus, și am închis telefonul.

Capitolul 47

Două care de reportaj ocupau parcarea principală de la *Players*. Cablurile încâlcite, groase cât șerpii anaconda, se întindeau până la proiectoarele albe, orbitoare, și blendele cocoțate pe stative subțiri ca picioarele de păianjen, așteptând ca talentele live să pășească în fața camerelor.

Asasinarea Irinei făcea din nou senzație, odată cu răspândirea zvonurilor despre *Clubul Alibi* și membrii săi. Acela era ultimul loc public unde Irina fusese văzută în noaptea de sâmbătă – cel mai firesc fundal pentru un reportaj. O femeie blondă, cu o expresie foarte serioasă, se pregătea să intre în emisie.

Tânărul cel înalt și ciolănos lucra la ghereta valeților. Avea părul zburlit, țepos, și arăta copleșit – ceea ce cred că i se întâmpla tot timpul, dată fiind încetineala cu care i se învârteau rotițele creierului.

— Unde ți-i amicul, Jeff? l-am întrebat.

— Nu-ș', răspunse el, cu respirația destul de accelerată. Întârzie, și-i multă lume aicea.

Și se grăbi să deschidă poarta, pentru un Bentley crem. Eu am intrat în club, am coborât scara și i-am spus șefului de sală că aveam întâlnire cu domnul Barbaro.

Abia intraserăm în sala de mese, când am văzut adevăratul centru de interes al presei: o masă unde luau cina Bennett Walker și tatăl meu. Era o lovitură publicitară pe care semnătura tatălui meu se cunoștea de la o poștă.

Picioarele mi s-au oprit în loc; nu mai puteam să-mi iau privirea de la ei.

Furia, revolta, remușcarea, senzația aceea insuportabilă de inadecvare pe care o aveam întotdeauna când se uita la mine cu acea privire rece și ostilă… Privirea care-mi întâlni ochii și acum, de la masa unde stătea împreună cu violatorul și, probabil, ucigașul care-mi distrusese viața cu douăzeci de ani în urmă.

— Elena, spuse el, cu aceeași undă subtilă de condescendență dintotdeauna, ca și cum ar fi fost un rege care catadicsește să i se adreseze unui om de rând.

Îmi ardeau ochii în orbite, ceea ce mă înfuria și mai mult. Dar n-am avut la dispoziție decât acea fracțiune de secundă ca să mă gândesc ce să fac,

fiindcă fotografii și operatorii de televiziune și-au dat seama imediat cine eram și s-au întors spre mine.

Eram prinsă ca într-o capcană. Aș fi putut să plec și să arăt ca o lașă, sau să rămân și să le fac față tuturor. Altă soluție nu aveam.

Nu ne despărțeau nici măcar trei metri. Am făcut un pas, apoi încă unul, spre el.

— Edward, am spus, imitându-i aidoma tonul.

I-am observat încordarea aproape imperceptibilă a fălcilor. Încetasem să-i mai zic „tată” de la vârsta de doisprezece ani – un act de sfidare pe care el îl detesta. Nu-mi îndoiam spinarea în fața lui. Mă pedepsise în repetate rânduri, dar nu cedasem nicio clipă. Singurul lucru care însemna cu adevărat ceva pentru mine fuseseră caii, și știam că pe aceia nu mi i-ar fi luat niciodată, fiindcă n-ar fi făcut decât să-și dea arama pe față, arătându-se ca un tiran ce era.

I-am aruncat o privire lui Bennett, apoi m-am uitat din nou la Edward.

— La fel ca pe vremuri, am spus. Bennett distruge viața unei femei, tu îl aperi, iar eu stau de partea dreptății.

Era furios pe mine, însă n-ar fi arătat-o niciodată în public. Se ridică, așa cum ar fi făcut orice gentleman. Bennett rămase pe scaun, bosumflat.

— Ia seama, Elena, mă preveni tatăl meu, foarte încet.

— Să iau seama? am repetat tare, ca să audă toată lumea. La ce să iau seama? Mă amenințI?

— N-ar fi bine să rostești vreo calomnie, replică el, cu același glas calm și scăzut cu care i-ar fi vorbit unui copil mic.

Am râs, după care am afișat faimosul meu zâmbet sardonic, cu jumătate de gură.

— E calomnie doar dacă nu-i adevărată.

Obturatoarele fotografice și motoarele camerelor video parcă-și ieșiseră din minți.

Edward clătină din cap cu tristețe.

— Mare păcat că ai devenit atât de veninoasă…

Monarhul binevoitor. Vezi să nu!

— Și de ce faci pe dezamăgitul? i-am întors-o, cu mult calm. Sunt exact așa cum m-ai făcut tu să fiu.

Oftă, cu aerul unui părinte răbdător.

— Nu trebuie să te ambalezi așa, Elena. Nu-ți face bine.

Insinua că aș fi fost instabilă psihic.

— Ce să zic, *tată,* am răspuns, cu atâta silă în voce încât n-ar mai fi vrut să audă în veci acel cuvânt, tocmai când cred că n-ai cum să mă dezamăgești mai mult decât ai făcut-o deja, reușești să găsești încă o cale. Felicitări.

Și, întorcându-i spatele, am plecat.

— Am să-i transmit salutări mamei tale! strigă el în urma mea. Dacă vrei…

Mi-am văzut de drum. Puțin îmi păsa dacă oamenii mă considerau o fiică nerecunoscătoare. Se crezuseră despre mine și lucruri mult mai rele.

— Domnișoară Estes!

— Domnișoară Estes…!

Am ridicat o mână, dând de înțeles că n-aveam intenția să vorbesc cu presa. N-au încercat să se țină după mine până la toaletă.

Abia atunci mă izbi în plin amețeala, tremurul, sudorile reci. Am vomat, după care mi-am clătit gura și m-am stropit pe față cu apă rece. Nu m-am uitat în oglindă, fiindu-mi teamă de ceea ce-aș fi putut vedea în propriii mei ochi – vulnerabilitate. M-aș fi urât pentru asta.

Mi-am mai clătit o dată gura, apoi am scos un Altoid din poșetă.

Când am ieșit iar în hol, eram singură. Toți șacalii alergaseră înapoi să muște câte-o ciozvârtă din tatăl meu.

M-am întors spre terasă și am dat cu ochii de Barbaro, care se uita la mine.

Văzând roșu înaintea ochilor, m-am dus drept la el și i-am spus în față, făcând mari eforturi să vorbesc încet:

— Nenorocitule! Fir-ai al dracului să fii de nemernic spurcat! Mi-ai întins cursă!

— Nu-i adevărat, Elena, ți-o jur! se apără el.

I-am aruncat o privire atât de scârbită, încât m-am și mirat că nu căzu mort.

— Elena, te rog! insistă, dând să mă apuce de braț când m-am întors cu spatele.

Mi-am smuls brațul din mâna lui. Bătăile inimii îmi bubuiau în urechi. Am ieșit spre scara exterioară, trântind ușa, și am pornit în sus.

Știam că venea după mine. Mi-am văzut de drum.

— N-am știut că erau aici! insistă el, ajungându-mă din urmă în parcare.

— Hai, lasă-mă! O scuză mai bună ca asta n-ai găsit?

— Ăsta-i adevărul! Îți jur! Nu ți-aș fi făcut una ca asta!

— Și de ce nu? I-am întrebat, oprindu-mă în sfârșit și întorcându-mă cu fața spre el. De ce n-ai fi făcut-o, Juan? Jim Brody e pâinea și untul tău. Vrei să cred că nu mi-ai fi întins o cursă, dacă el ți-o cerea? Bennett ți-e cel mai bun prieten. Nu l-ai ajuta, să te roage? Ai și făcut-o deja, în condiții mult mai grave decât ca o diversiune pentru mine…

— Ba n-am…

— Sau, poate, tocmai scumpul meu tătic te-o fi pus? Sunt sigură că l-ai cunoscut. Poate chiar ai fost la bordul vreunuia dintre iahturile lui, cu Ben. Christoase, nu m-ar mira să fie și avocatul tău!

— Am refuzat, replică el. Mi-a propus-o Brody; și l-am refuzat.

— Deci, ești un șobolan fugind de pe o corabie care se scufundă. Asta e? Îți încerci norocul pe cont propriu?

— Singura mea vină e aceea de a mă fi uitat în altă parte.

— Nu zău? Ei bine, în timpul ăla, cât te uitai tu în altă parte, a murit o fată. Asta-nseamnă că omul care se uita în altă parte a fost complice.

— N-am fost acolo, insistă el.

— Asta-i noua ta versiune?

— Nu e nicio versiune. Ascultă-mă!

Se uită peste umăr, după camere video și microfoane. Nimeni nu ne observase.

— N-am stat toată noaptea acolo, cu Bennett.

Mi-am stăpânit nervii și i-am studiat chipul, în lumina slabă. Învățasem de mult să recunosc un mincinos, și mă pricepeam de minune la treaba asta. Dacă Barbaro încerca să mă ducă de nas, era foarte talentat.

— Și atunci, unde-ai fost? l-am întrebat.

— După petrecere, m-am dus acasă la Bennett, dar n-am rămas prea mult. Nu voiam să iau parte la ce se întâmpla acolo.

— Și ce anume se întâmpla acolo? am insistat, cu tot felul de posibilități sordide și cumplite învârtindu-mi-se prin minte.

Își mută privirea.

— Nu mai sunt la Micii Cercetași. Mi-am făcut și eu de cap, la viața mea. Nu-i niciun secret.

— Dă pe gură-odată, pentru numele lui Dumnezeu! m-am răstit. Sunt mare, și nici tu nu ești un Pui de Cercetaș, cum ziceai. Nu mă face să-mi

pierd vremea prefăcându-te jenat, sau că vrei să mă iei cu binișorul. Ani de zile am lucrat în poliție, nimic din tot ce-o să spui nu poate să mă șocheze.

— Irina… era drogată, băuse… începu el. Toți luaseră la bord, ba una, ba alta. Și i-a zis lui Jim Brody că voia să-i dea un cadou cu totul deosebit, de ziua lui.

Se vedea clar că amintirea celor întâmplate îl stânjenea. Eu așteptam.

— Irina a fost singura fată care a venit și acasă la Bennett, în noaptea aia, urmă el.

Mi se făcea rău numai când mă gândeam ce se putuse întâmpla în continuare. Irina, îndrăzneață, drogată, plină de sine, cu o duzină de bărbați cărora nu le stătea mintea decât la un singur lucru.

— Voia să…

Am ridicat o mână, pentru a opri orice amănunte pe care poate s-ar fi pregătit să mi le dea. Detaliile dezmățului nu contau. Nu conta decât un singur lucru.

— Cine a omorât-o?

— Nu știu. Plecasem, ți-am mai spus. M-am întors pe jos până aici, unde-mi lăsasem mașina.

— Te-a văzut cineva plecând de la petrecere?

— Erau ocupați cu altele.

— Dar pe drum?

— Nu, însă am văzut-o pe Beth – pe Lisbeth – când am ajuns în parcare.

— Mai încearcă, l-am sfătuit. Lisbeth a plecat de la *Players* în jurul orei unu.

Barbaro ridică din umeri.

— Mie mi s-a părut că ea era. Cel puțin, semăna. Stăteam în mașină, a trecut pe-alături… S-a uitat la mine. M-am și gândit că ce ciudat era s-o văd acolo. Da-n fond, băusem… Cred că s-ar putea – o fi confundat.

— Și eu cred.

— Ai putea s-o întrebi, îmi sugeră el.

Am scos un sunet evaziv. Îmi aminteam chipul lui pe coperta revistei *„Sidelines”,* pe măsuța de cafea din apartamentul lui Lisbeth, și fotografiile cu el și amicii, pe ușa frigiderului din bucătăria ei.

Era posibil să se fi așteptat la sprijinul ei, fiindcă era cine era, sau datorită slăbiciunii lui Lisbeth pentru el. Sau, poate, contase pe tăcerea ei fiindcă îi fusese asigurată în noaptea dinainte, când cineva îi șoptise fetei la

ureche: așa pățesc fetele care nu-și țin gura.

— Și pe altcineva, nu? m-am interesat.

— Se mai învârtea și Freak pe-acolo.

— Și cum ți-ai luat cheile mașinii? am continuat. Știu că folosești serviciile valeților, iar ei plecaseră, la ora aia.

— Le dau doar cheile pentru valeți. Pe-ale mele mi le păstrez la mine.

— Și nu mai era pe-acolo nimeni, care să te vadă?

— Nu.

— N-ai pe nimeni care să-ți confirme povestea.

— Nu, recunoscu, iritat că-l descoseam așa, când el nu încerca decât să fie bun și nobil.

Puțin îmi păsa. „Bun” și „nobil” erau două cuvinte pe care toți cei din anturajul lui le cunoșteau doar din auzite.

Am ridicat din umeri.

— Nu fac decât să-ți pun aceleași întrebări pe care ți le vor pune și detectivii.

Se ofuscă și mai tare.

— Ce n-aș da să fi văzut *zece* oameni, da’ n-am văzut niciunul! De unde era să știu eu că mai târziu urma să am nevoie de un alibi?

— Și chiar dacă știai, tot n-ar fi contat, nu? N-ai făcut decât să răspunzi la un telefon.

Barbaro nu spuse nimic. Nu avea nicio apărare în acest sens, și o știa.

— Cine-a omorât-o? l-am întrebat din nou.

— Nu știu.

— Cine *crezi* că a omorât-o?

Își frecă fața cu mâinile și făcu câțiva pași, învârtindu-se în cerc.

— Am primit un telefon de la Bennett, spuse el. Chiar înainte de crăpatul zorilor.

— Avea nevoie de un alibi?

— Da.

Îmi aminteam și eu apelul acela. Nu fusese telefonic, ci personal – cu douăzeci de ani în urmă. La patru dimineața. Dormeam adânc. Bennett intrase singur în condominionul meu. Sunetul dușului, în baie, m-a trezit din somn – și m-a surprins. De ce să facă el duș în camera de oaspeți? Când m-am dus să-l întreb, ușa era închisă și încuiată.

Cu un sentiment de neliniște, m-am întors în pat. După un timp, s-a

strecurat și el în așternut, lângă mine, cald și gol, iar când m-am mișcat, mi-a spus că era acolo de câteva ore.

— Nu-i adevărat, am șoptit, pradă unei stări de teamă nelămurită.

— Dar vei spune că da, pentru mine – nu-i așa, baby? Vei spune că așa a fost – pentru mine…

Amintirea mă făcea să-mi vină rău.

— Mai târziu, mi-a spus că Irina murise, continuă Barbaro. Că o găsise la el în piscină, și era gata moartă. A zis că probabil se înecase.

— Și tu l-ai crezut.

— Voiam să-l cred. Mi-e prieten. Nu-mi puteam imagina că fusese altceva decât un accident.

— Dacă fusese un accident, de ce n-a sunat la 911?

— Fata era moartă. Se temea de un scandal. E un om foarte bogat, foarte vizibil, dintr-o familie influentă. Soția lui e o persoană fragilă…

— Mă întreb dacă s-a gândit vreodată la asta în timp ce era atât de ocupat să reguleze fete de douășopt de ani, am replicat. Așa că, întrucât Irina era deja moartă, și din grijă înduioșătoare pentru sărmana lui nevastă invalidă, a considerat – *și tu la fel* – că era o idee absolut acceptabilă să-i aruncați cadavrul într-un canal, pentru ca organismele acvatice să se poată hrăni cu ochii și buzele ei, și un aligator să-i poată propti hoitul sub un trunchi scufundat, unde să putrezească până se fezanda la fix pentru cină.

Barbaro închise strâns ochii, ca și cum așa ar fi scăpat de imaginea pe care tocmai i-o descrisesem. Cu glas tremurător, răspunse:

— N-am știut. Jur că habar n-am avut ce-a făcut cu ea, până luni, când am auzit.

— Și dacă știai, ar fi contat cu ceva, Juan? l-am întrebat.

Clătinând din cap, am ridicat mâinile, pentru a-l împiedica să-mi răspundă.

— Nu spune nimic. Nu te deranja.

Câteva clipe, niciunul dintre noi nu vorbi. Barbaro se uita într-o direcție, cu gândul la cine știe ce… Eu priveam în partea cealaltă, gândindu-mă la tânăra vibrantă și cu tot viitorul în față care ar fi putut să fie în continuare Irina, dacă n-ar fi existat câteva priorități denaturate și o jumătate de duzină de oameni care credeau că regulile societății civilizate nu li se aplicau și lor.

Luase vreo două hotărâri prostești, nechibzuite. Faptul că le plătise cu viața era o tragedie în toată puterea cuvântului.

— Irina credea că Bennett avea s-o ia de nevastă? am întrebat.

Barbaro mă privi nedumerit.

— De ce să creadă una ca asta? Știa că era însurat.

— Mă gândesc că s-ar fi putut să fie gravidă. Îl luase în vizor… Una peste alta, nu cred că i-ar fi trecut prin minte că soția lui putea fi un obstacol.

Era tânără, frumoasă, vibrantă, interesantă, sexy. Din păcate, nu-și dădea seama că acestea sunt calitățile pe care un bărbat bogat le-ar căuta la o amantă, nu la nevastă. Iar cele două lucruri care-i lipseau erau singurele care contau pentru un om ca Bennett Walker: banii și relațiile.

— Niciodată nu m-am așteptat să se întâmple una ca asta, spuse încet Barbaro.

— Mda, i-am răspuns și eu, pe același ton. Totu-i vis și armonie – până când cineva își pierde viața.

— Și acum ce-o să se întâmple?

— Ai să vorbești cu Landry.

Mi-am scos din geantă telefonul mobil, dar am ezitat înainte de a apela numărul.

— Ai fi putut să-l suni direct pe el, i-am spus. De ce-ai vrut să vorbești mai întâi cu mine?

— Datorită ție fac asta, Elena, spuse el, privindu-mă în ochi, cu aparentă sinceritate. Datorită lucrurilor pe care mi le-ai spus aseară. Nu ăsta e genul de om care-mi doresc să fiu.

„Cu ce texte drăguțe-mi vine”, am reflectat.

Nu-l credeam. Și nici încredere nu aveam în el.

— Sunt flatată, am spus rece – după care am deschis telefonul și l-am sunat pe Landry.

Capitolul 48

— Ce mama dracu' mai e și aiureala asta, că trebuie să-i anunțăm avocatul înainte de a executa mandatul de percheziție? întrebă Landry, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Așa ceva – i incredibil!

E un act de curtoazie, explică Dugan, ca și cum ar fi spus: „colită ulceroasă".

De curtoazie?! De când intră curtoazia în atribuțiile noastre?

Dugan aruncă o privire spre individul în costum trois-pièces care stătea lângă biroul lui. „Cine naiba mai poartă costume în trei piese, la ora asta?" se întrebă Landry.

— Viceprocurorul de Stat Paulson, aici de față, te poate pune la curent, spuse Dugan.

Landry se uită la Paulson, un tip molatec și păstos, cu niște ochelari pretențioși, mici și rotunzi.

— Câte mandate de percheziție la domiciliile unor suspecți de crimă ai executat?

— Păi, eu…

— Am să-ți spun eu câte, continuă Landry. Niciunul. *Unu'*, măcar! Așa c-am să te învăț ce și cum, Paulson. Nu trimitem invitații tipărite în relief. Dacă vindem pontul, suspectul are timp să ascundă unele, să arunce altele – cel mai probabil, *probe materiale.*

— Ăsta nu-i un suspect ca oricare altul, replică Paulson. Familia Walker e foarte proeminentă în Florida, la fel ca și rudele lor prin alianță…

Landry se uită lung la Paulson, apoi din nou la Dugan.

— Îți vine să crezi ce-auzi? Îți vine să crezi, toată frecția asta? E aproape sigur că Bennett Walker a omorât o fată și i-a aruncat cadavrul la aligatori. S-ar putea ca tot el s-o fi atacat și pe fata cealaltă, ca să-i închidă gura. Puțin îmi pasă cine e – și el, și familia lui…

— Guvernatorului îi pasă mai mult, spuse Paulson.

De furios ce era, lui Landry îi pieri graiul. Ieși din biroul lui Dugan, înhăță două fotografii din teancul de documente despre moartea Irinei Markova, și reveni cu ele.

— Uite pe cine aperi! îi spuse el lui Paulson. Pe tipul care-a făcut asta!

Paulson făcu un pas înapoi, oripilat la vederea feței mutilate din fotografii.

— Nu-l apărăm… susținu el. Ne luăm doar măsuri de prevedere. Nimeni nu spune să închidem ochii, numai fiindcă Bennett Walker este…

Landry își dădu ochii peste cap.

— Da, sigur…

— Ia-o așa, James, interveni Dugan. Dacă Edward Estes e și el de față, n-o să te poată acuza că ai plantat dovezi.

— Și de ce să nu poată? i-o întoarse Landry. Individul e un mincinos notoriu, care în trecut și-a vândut propria fiică numai ca să-l scape pe Walker.

— Trageți totul pe video, îl sfătui Dugan. Inclusiv pe Estes însuși.

Da, ca să mai trebuiască să așteptăm și echipa de filmare, se plânse Landry. Nu cumva vrei să-l chemăm pe Spielberg, să facă el regia? S-ar putea ca Walker să-l cunoască – ce zici, îl rugăm să-l sune?

Dugan se încruntă la el.

— Mai vedem. Știm unde e Walker în momentul de față?

— De unde să știu? ridică Landry din umeri, demonstrativ. Nu m-ai lăsat să-l pun sub urmărire.

— Pune sub urmărire casă, ripostă Dugan. Toate să fie puse la punct, iar pe Estes îl anunțăm în ultima clipă.

— Vin și eu cu voi, să servesc mandatul, interveni Paulson.

— Servește-te și cu o cafea, dacă tot vii, îl ironiza Landry. Eu pe-a mea o beau neagră, cu două cuburi de zahăr. Sau, poate, o să iau un espresso. Ne așteaptă o noapte grea. Ce-ar fi să sune Walkerii la *Starbucks,* ca să ne comande cateringul?

Și ieși înainte ca Dugan să-l expedieze afară din birou.

Punându-și ochelarii de citit pe nas, își verifică e-mail-ul, într-o încercare de a se calma. Nimic de la Amprente Latente, nimic de la Gitan. Un mesaj îi atrase atenția, și clică pe el.

Era un răspuns la întrebarea pe care o trimisese *Interpolului,* la nimereală, în seara trecută. Se încruntă, în timp ce-l citea – o dată, și încă o dată…

Weiss intră pe ușă, arătând cam surescitat.

— Avem o corespondență probabilă între urma de pantof de la locul faptei și cea din mașină. Ai obținut mandatul de percheziție?

— Mda, făcu Landry, fără să se uite la el. Trebuie să punem imediat sub observație casa lui Walker. O să vină cu noi și un bou de procuror de stat, și mai așteptăm și vreo doi cameramani video.

— Ca o familie mare și fericită, comentă Weiss. Și cine mai vine? Walker?

— Cu avocat cu tot.

— Faci mișto de mine.

— Un semn de curtoazie de la Oficiul Șerifului din Comitatul Palm Beach.

— Ne dau și cafele cu fursecuri?

Landry nu-i răspunse.

— La ce te uiți, la poze porno?

— Fii atent aici, îi arătă Landry pe displayul computerului. Juan Barbaro a fost interogat în legătură cu un delict de viol și omucidere, lângă Londra, în 2001.

— Și ce?

— Și nimic. L-au chestionat și l-au lăsat să plece. În 2000, alt tip a fost judecat pentru aceeași crimă, și a scăpat și el.

Weiss înălță din sprâncene.

— Ce alibi are pentru noaptea de sâmbătă?

— A fost cu Walker, răspunse Landry. Iar Walker a fost cu el.

— Ce comod.

— Mhm.

— E singurul din bandă care ne-a dat mostra de A.D.N., mai spuse Weiss. Trebuia să știe că n-o să corespundă. Sigur, asta-nseamnă doar că n-a făcut sex neprotejat cu ea, nu și că nu s-ar fi putut s-o omoare el.

— Dar de ce să aibă de-a face Walker cu cadavrul fetei, dacă nu el a omorât-o? Paznica de la poartă l-a localizat în mașina Irinei. Nimeni nu poate fi chiar atât de generos, și mai ales un tip ca Walker. Ăsta numai la el se gândește, e un împuțit de sociopat. Le pretinde altora să mintă pentru el, iar el nu-și pune capul la bătaie pentru nimeni.

— Trebuie să facem rost de încălțămintea lui, spuse Weiss. Dacă-l putem plasa în mașină, ca și pe malul canalului, n-are decât să-și bage capu-ntre picioare și să se pupe-n cur singur, de rămas-bun.

În timp ce se ridica de pe scaun, Landry văzu că avea un mesaj pe mobil.

Era de la Elena.

„S-a zis cu alibiul lui Bennett Walker. Juan Barbaro își schimbă declarația”.

— Fiecare pentru el, mormăi Landry, în timp ce nota numărul de telefon a lui Barbaro. *Clubul Alibi* tocmai a pierdut un membru, îi mai spuse el lui Weiss. Barbaro își schimbă declarația.

Weiss chicoti maniacal.

— Mor de plăcere când își sar unul altuia la beregată!

Landry își luă sacoul sport de pe spătarul scaunului și își vârî telefonul în buzunar.

— Hai, să-nceapă bâlciul!

Capitolul 49

— Nu mă crezi, spuse Barbaro.

— Ba te cred, l-am contrazis. E un silogism: dacă acum mi-ai spus adevărul, înseamnă că ai recunoscut că ești un mincinos.

— Nu vreau să cred că Bennett a omorât-o pe Irina, spuse el. De ce ți-aș spune că alibiul lui e fals, dacă n-ar fi ăsta adevărul?

— Te cunosc de trei zile, Juan, i-am amintit. Nu știu nimic despre tine, în afara lucrurilor care se văd cu ochiul liber, cine-mi garantează că nu lași în urma ta victime peste tot pe unde treci? Bennett ar putea fi un țap ispășitor foarte comod.

— Dar e ridicol!

— O fi…?

— Totuși, și tu crezi că Bennett a omorât-o pe Irina, sublime el.

— Vreau să cred că el a făcut-o, am spus. Vreau să intre-n pușcărie și să stea acolo tot restul vieții, știind că până la urmă n-a scăpat nepedepsit pentru nimic din tot ce-a făcut. Dar dacă vreau atât de tare asta, încât să scap din vedere un adevăr pe care prefer să nu-l văd, atunci Irinei nu i se va face dreptate.

Mă privi un moment în tăcere, ca și cum ar fi încercat să descifreze o lucrare de artă modernă, într-un târziu, spuse:

— Văd că ești una dintre cele mai extraordinare femei… persoane… pe care le-am cunoscut vreodată. Mă faci să-mi doresc să fiu un om mai bun, Elena.

— I-auzi, am exclamat. Cred c-ar trebui să am o părere mai bună despre mine însămi.

Întinse mâna ca să-mi atingă partea dreaptă a feței, și am avut impresia că fiecare dintre vârfurile degetelor lui conținea câte o mică sarcină electrică. M-am întrebat dacă avea idee cât de puternică era atingerea lui, magnetismul acela animal. Chiar și fără să am deplină încredere în el, simțeam valul de căldură al atracției.

— Te-a rănit foarte rău, șopti el.

Nu i-am spus că Bennett nu era primul bărbat care mă rănise, nici ultimul, și nici că în viața mea nu exista aproape niciunul care să n-o fi

făcut – sau că pe cei care încă nu avuseseră ocazia îi așteptam la cotitură, și avea să fie primul care să intre-n club, dacă se apropia prea mult.

— Ce semeni, aia culegi, am spus. Cred cu tărie în răzbunare.

Degetele lui îmi atinseră ușor firișoarele fine de păr de pe ceafă, făcând să mă străbată un fior.

— Te-aș putea ajuta să-l uiți, Elena, spuse el, cu un glas cald și blând, coborând capul până ajunse destul de aproape ca să mă sărute.

— Sunt sigură că m-ai putea ajuta să uit și cum mă cheamă, am răspuns, îndepărtându-mă puțin. Dar nu în seara asta.

I-am simțit ochii ațintiți spre spatele meu, în timp ce plecam. Mult timp după aceea, i-am mai simțit și atingerea pe piele.

Capitolul 50

— Atâta despre telefonul de ultim minut pentru a-l anunța pe Estes, spuse Weiss, în timp ce mergea spre ușa micii case de weekend a lui Bennett Walker, care părea să fi fost smulsă din Europa și răsădită în Sudul Floridei, cu grădini cu tot.

Mașina neagră a lui Edward Estes opri pe aleea circulară, iar avocatul coborî de pe bancheta din spate, cu chipul tras și încordat. „Are draci", reflectă Landry. „Foarte bine".

— La naiba, spuse el, mă gândeam c-o să ajungă aici încă de-acum o oră, ca să spele covoarele cu șampon.

— E inadmisibil! se răsti Estes furios, spre vice-procurorul de stat. Guvernul o să afle despre povestea asta.

— A și aflat, domnule Estes, replică Paulson. Aceștia sunt detectivii Landry și Weiss. Ei vor executa percheziția.

Estes îi ignoră pe polițiști, privind în lungul nasului hârtiile din mâna lui Paulson.

— Se vede de la o poștă că mandatul nu e valabil, îl voi suna pe judecătorul Beckman, ca să…

— Aveți o cheie a casei, sau va trebui să intrăm singuri? îl întrerupse Landry, deloc impresionat de atitudinea lui.

— Ai de gând să mergi până la capăt? îl întrebă Estes pe Paulson. Când mandatul ăsta o să fie respins, orice obiect ridicat în timpul percheziției va deveni rodul unui pom otrăvitor.

Ridicând din sprâncene, Landry întoarse capul spre Weiss.

— Ai auzit? Domnul Estes pare să creadă că vom găsi aici ceva care să-i incrimineze clientul.

— N-am spus așa ceva…

— Poate știe ceva ce noi nu știm, sugeră Weiss.

Mda, făcu Landry. Ca de pildă, de câte cadavre despre care noi n-am aflat s-a descotorosit Bennett Walker de-a lungul anilor.

— O singură remarcă de-asta să faci în fața presei, detectiv Landry, îl repezi Estes, și-ai să-ți cauți o meserie nouă.

Landry ridică din umeri, ca și cum puțin i-ar fi păsat.

— Poker profesionist, propuse Weiss. Bani pe de-a moaca.

— Eu mă gândeam să mă fac avocat, îi spuse Landry. Cât de greu poate fi?

— Vă arde de comicării, spuse Estes. Din păcate, bufoneriile nu prea impresionează juraţii.

— Ştiu eu? comentă Weiss. Se pare că vouă, celor mai mulţi, vă merge.

Paulson îşi drese glasul.

— Domnule Estes, procuratura v-a anunţat ca o formă de curtoazie. După cum puteţi citi în mandat, avem temeiuri suficiente pentru percheziţie. Ce-ar fi să mergem înainte, ca s-o putem încheia cu cât mai puţine neplăceri?

— Aş prefera să-l aşteptăm pe clientul meu, spuse Estes.

— Da' unde e? se interesă Weiss. S-a dus să îngroape arma crimei?

Estes se întoarse spre el:

— Domnul Walker e un om inocent. Beneficiază de prezumpţia de nevinovăţie. Dacă ai o atitudine vizibil părtinitoare, domnule detectiv…

— Câtuşi de puţin, domnule Estes, îl întrerupse Landry. Nu mergem decât încotro ne duc probele.

— Care probe? protestă Estes. Aţi venit aici la nimereală.

— Putem plasa aici victima în noaptea când a murit, spuse Landry. Avem un martor care l-a văzut pe clientul dumneavoastră în maşina victimei, părăsind incinta, după nici douăzeci şi patru de ore. Putem pune maşina în legătură cu locul unde a fost găsit cadavrul tinerei femei, şi pariez că vom putea pune şi piciorul clientului dumneavoastră în gheata care a lăsat două urme – una în maşină, cealaltă la locul abandonării cadavrului.

— Clientul meu are un alibi foarte solid pentru noaptea în care a dispărut domnişoara Markova.

— Domnul Barbaro şi-a revizuit declaraţia iniţială, preciză Landry.

Nu se întâmpla prea des ca pe Edward Estes să-l ia cineva prin surprindere, dar îşi dădu seama că tocmai reuşise s-o facă – folosindu-se de informaţiile primite de la Elena. Ar fi fost foarte mulţumită.

— E o veste cam neaşteptată pentru dumneavoastră, nu-i aşa, domnule Estes?

Estes nu răspunse. Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul interior al sacoului şi se îndepărtă, fără o vorbă.

Zâmbind ca un rechin, Landry mai adăugă:

— Spuneți-i clientului dumneavoastră și că Elena îi trimite salutări!

Capitolul 51

Jeff Cherry își cheltuise deja banii. Cunoștea un tip care lucra într-o curte de vechituri de unde se trimiteau în Rusia multe mașini de lux la „mâna a doua”. Individul aproape îi promisese că-i putea face rost de un Mercedes decapotabil mic și drăguț, pentru douăzeci și cinci de mii, cu un V.I.N. curat.

Desigur, ar fi putut să-i depună la bancă, sau să-și achite datoriile, dar – ce mama naibii… Muncea din greu pentru un salariu. Mda, mă rog, exista și aspectul lucrului potrivit la momentul potrivit – dar, pe partea pozitivă, își servea clienții ținându-și gura. „Management al informațiilor”, cum îi spunea el.

Alesese un loc public pentru plată, fiindcă nu era prost. Se uitase destul la televizor ca să aibă atâta minte. Așa că alesese parkingul centrului comercial din Town Square. Parcase pe o stradă laterală, aproape de *Restaurantul-Italian* al lui Sal, fiindcă-i plăcea pizza de-acolo și nu știa cât de punctual avea să fie clientul.

Era un om cu un plan. Suma aceea urma să fie Prima Rată – ca să tacă în legătură cu ceea ce pățise fata rusoaică în noaptea de sâmbătă. Apoi, urma să ceară A Doua Rată, în schimbul celei mai importante informații pe care o deținea. O păstrase în buzunar multă vreme – aproape un an – iar acum își găsise în sfârșit curajul de a scoate bani de pe urma ei.

Cu aroma sosului de roșii și al cârnaților italienești umplându-i mașina, și cu capul plin de gânduri la cea nouă, începu să aștepte.

Capitolul 52

Bennett Walker își conducea mașina cufundat în gânduri, cu capul învârtindu-i-se de atâtea întrebări despre ce ar fi trebuit să facă, ce se întâmplase, ce s-ar fi putut întâmpla, imaginându-și scenarii cu privire la deznodământ, dacă se alegea praful de toate. Trebuia să-și păstreze calmul. Știa din experiență că nu putea să intre în panică. Atâta vreme cât rămânea lucid, putea oricând să câștige.

Așa trebuia să privească totul – ca pe o victorie, nu doar o simplă supraviețuire. Așa-l învățase Edward Estes, cu ani în urmă.

Ușor de zis, greu de făcut.

Presiunea creștea. Presa prinsese de veste. Îl luaseră la ochi. Ce conta că nu fusese singurul bărbat văzut cu Irina Markova în noaptea aceea? Era singurul pe nume Walker, căsătorit cu o Whitaker, care în trecut mai fusese judecat pentru agresiune și viol.

Mesageria vocală îi fusese ore întregi plină de apeluri de la mulțime de oameni din viața lui care erau furioși sau dezamăgiți de el. Și toți îi adresau aceeași întrebare pe care și-o punea și el însuși:

Cum naiba se întâmplase?

Nu avea niciun răspuns.

Dacă Irina Markova nu l-ar fi provocat… Dacă n-ar fi fost o curvă cum era… Dacă nu luau atâta X… Dacă n-ar fi fost beat…

Dacă Elena n-ar fi găsit cadavrul.

Încă nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Tocmai ea… Nimeni n-ar fi trebuit să treacă pe drumul acela. Nimeni n-ar fi trebuit să găsească acel cadavru. Faptul că persoana care o *făcuse* era singura femeie de pe fața Pământului care-l ura de moarte era de-a dreptul incredibil.

Dacă Elena n-ar fi găsit cadavrul, nimic din toate acelea nu s-ar fi întâmplat. Toți și-ar fi văzut de viețile lor. Nici el nu i-ar mai fi făcut ceea ce-i făcuse târfei ăleia proaste de Lisbeth. N-ar fi trebuit să facă ce se pregătea să facă acum.

Nu era un criminal. Nimic din toate acele lucruri – ar fi trebuit să se întâmple vreodată.

„Control al daunelor”, spusese Edward. „Să limitezi și să reduci la

minimum pagubele”. Totul depindea de ceea ce aveau detectivii, de ce anume găseau în casă.

La acest gând, îi venea rău. În veci n-ar fi trebuit să se ajungă la așa ceva. Nu-l aveau la mână cu nimic. Cum naiba obținuseră mandatul?

„Respectă planul. Control al pagubelor. Limitează-le și redu-le la minimum”.

De-asta se dusese Edward acolo. Și tot de-asta Bennett n-o făcuse. Edward atrăsese atenția asupra lui însuși, făcând caz în legătură cu mandatul de percheziție. Bennett rămăsese pe loc, își terminase cina, băuse un pahar, conversase cu niște cunoștințe, apoi plecase. Se dusese cu mașina până la Brody, într-ale cărui grajduri locuiau propriii lui cai, și-și schimbase ținuta de seară cu un tricou și niște blugi, plus vechile lui cizme Blundstone. Avea o treabă de făcut.

Trebuia să se concentreze asupra lucrurilor în legătură cu care putea face ceva.

Coti de pe Wellington Trace la dreapta, pe Forest Hill.

Stomacul îi ardea.

Amintirea nopții de sâmbătă era fragmentată imaginile din timpul serii rămăseseră vii, vibrante, electrice, pe când orele de după plecarea de la *Players* deveniseră întunecate și cețoase. Își amintea sexul – mirosul, gustul… își amintea fierbințeala, turbarea…

Își amintea propriile lui mâini împrejurul gâtului ei, privirea ei sfidătoare.

Își amintea senzația de oroare din burtă, când îi văzuse trupul plutind în piscină.

Trebuia s-o fi ucis. Era moartă. Nu-și mai amintea.

Coti de pe Forest Hill în parcare și zări mașina.

„Respectă planul. Control al pagubelor. Limitează-le și redu-le la minimum”.

Capitolul 53

Mă uitam prin frunzișul care despărțea proprietatea lui Bennett de curtea învecinată. Clădirea din spatele meu era întunecoasă și pustie. Prin casa lui Bennett circulau oameni, intrând și ieșind, cu diverse lucruri în mâini.

Tatăl meu era ținut la ușă. Îmi dădeam seama după limbajul său corporal că era furios. Mi-era ușor să-mi imaginez cum reușise să se insereze în situație. Walkerii, Whitakerii, guvernatorul, tatăl meu… Toate acestea însemnau privilegii.

În timp ce mă uitam cum intrau și ieșeau oamenii din casă, mi-i imaginam pe Irina și acoliții lui Bennett mergând pe trotuar și intrând, într-o noapte de sâmbătă. Toate scenariile tenebroase ale celor întâmplate în casa aceea mi se învolburau prin cap ca un gaz toxic.

Nu pentru prima oară în viața mea, mi-am dorit să fi fost adoptată de un cuplu de Contabili Publici Autorizați din Midwest, să fi avut o slujbă, un soț, vreo doi copii… Oamenii care duc o asemenea viață nu știu lucrurile pe care le aflasem eu despre latura întunecată a existenței. Îi invidiam.

Fiindcă aveam nevoie să mă concentrez asupra unui subiect tangibil, m-am dus spre partea din spate a proprietății și am privit printre ramuri spre o porțiune din curtea dosnică a lui Bennett. Lumina din casă se revărsa prin geamurile glasvandului, peste apa închisă la culoare a piscinei. Prin jur erau risipite șezlonguri.

M-am gândit la fotografia cu Irina și Lisbeth stând așezate una lângă alta, atât de fericite, în acele șezlonguri, lângă aceeași piscină. Recunoșteam fundalul și dungile de pe pernele scaunelor.

Lisbeth încercase s-o împiedice pe Irina să vină acolo, în noaptea aceea. Se certaseră. „Am implorat-o să nu se ducă”, îmi spusese Lisbeth.

Iar Barbaro povestise: „… mi-a spus că Irina era moartă… că era moartă când o găsise în piscină…”

M-am întrebat de ce-și revizuise declarația. Care era adevăratul lui motiv? Eram prea cinică pentru a crede că o făcuse fiindcă reușisem cumva să-i trezesc glasul conștiinței.

Dar dacă urmărea doar să iasă din combinație, dacă se hotărâse să arunce crima în cârca lui Bennett și să se exonereze, de ce spusese o poveste cu o

componentă asupra căreia nu avea niciun control?

„Am văzut-o pe Beth – pe Lisbeth – când am ajuns în parcare…”

De ce să spună asta? Doar dacă nu cumva știa că putea s-o controleze pe Lisbeth, fiindcă avusese grijă să fie prea speriată ca să facă altceva decât ceea ce i spunea el.

Asta însemna că pentru el totul era un joc. Că el însuși era un monstru.

Nu mi se părea plauzibil – dar nici din partea lui Bennett Walker nu mă așteptasem la așa ceva.

Aș fi spus că nimic nu mă mai putea surprinde în această viață, dar în acel moment m-am gândit că nu mai eram sigură de nimic. Poate că era rezultatul timpului și al experiențelor nefaste – această capacitate de a ști că, indiferent ce-mi fusese dat să văd, lucrurile puteau întotdeauna să meargă și mai rău.

Și așa avea să se și întâmple.

Capitolul 54

Bennett Walker își coborî pe jumătate geamul, se uită la tânărul din mașina de alături, și spuse:

— N-o fac aici. Nu vreau să fiu văzut cu tine.

Ridică de pe locul din dreapta o mică geantă de molton.

— Aici sunt douăzeci și cinci de mii de dolari, așa cum ne-am înțeles. Dacă-i vrei, vino după mine și ia-i.

Băiatul se holba la el cu gura căscată. Avea pe față sos de pizza. Din cine știe ce motiv, acea imagine urma să i se întipărească în minte: puștiul idiot cu sos de pizza pe mutră.

Ocoli încet capătul clădirii, trecând în spatele centrului comercial, și porni spre South Shore, uitându-se în oglinda retrovizoare.

Tânărul venea după el. Sigur că da. Căcățiș mic și lacom ce era.

Coti la dreapta pe South Shore și trecu pe lângă *Players,* apoi făcu stânga o dată și încă o dată, prin incinta vechiului stadion de polo, intrând pe fosta poartă de serviciu. Abandonat de câțiva ani, stadionul arăta părăginit, avariat de uragan, așteptând să vină progresul și să-l mănânce de-acolo.

Bennett opri în capătul îndepărtat al stadionului, își parcă mașina și coborî. Sinistru loc, își spuse el. Nu mai arăta deloc ca pe vremuri, când grajdurile erau pline, și peste tot vibra energia electrizantă din jurul meciurilor internaționale de polo pe miză mare. Vechile felinare de serviciu erau aprinse, dar nu răspândeau prea multă lumină și nici nu reușeau să risipească atmosfera de oraș-fantomă.

Puștiul opri lângă el și coborî din mașină.

Niciunul dintre ei nu observă a treia mașină, care stinse farurile și se opri la o oarecare distanță.

— Auzi, dom'le, începu băiatul, pe un ton exagerat de familiar, ca și cum ar fi fost de-o seamă. Pot să-nțeleg că nu-ți convine să faci treaba asta în văzul lumii. Crede-mă că nu vreau să-ți fac greutăți. Eu doar prestez servicii. Vreau să-mi fac clienții să se simtă bine.

Bennett îl privi lung.

— Ce paștele mă-tii tot vorbești acolo, băi căcățel nespălat ce ești? Nu ești decât un șantajist.

Băiatul ridică mâinile, făcând o mutră jignită.

— Nu, nu, nu! Ăsta-i un cuvânt așa de urât…! Nici vorbă de așa ceva! Mă plătești ca să am grijă de niște informații, și atâta. O afacere ca oricare alta. Un om ca dumneata are un nume de protejat, și totuși vrei să trăiești într-un anumit fel… Gândește-te la mine ca la asistentul dumitale personal.

— Nu vreau să mă gândesc la dumneata în niciun fel, replică sec Bennett. Hai, să terminăm odată.

Își puse geanta pe capota mașinii puștiului și-i desfăcu fermoarul.

— Douăzeci și cinci de mii. N-am să stau să te-aștept până-i numeri.

— Foarte bine, domnule Walker, replică tânărul. Măcar de-ar fi numai atât.

Bennett se întoarse spre el, privindu-l din nou. Incredibil. Ce mai era de spus?

— Sunt sigur că înțelegeți că suma asta acoperă doar noaptea de sâmbătă, continuă puștiul.

— Ce…?

— Informațiile despre noaptea de sâmbătă, clarifică el. Mai e și treaba cealaltă, pe care n-am discutat-o.

— Care treaba cealaltă?

Băiatul făcu iar aceeași mutră chinuită.

— Îmi pare rău că trebuie să aduc vorba. Chiar îmi pare rău. Dar, după tot ce s-a-ntâmplat în ultima vreme…

Bennett se apropie de el, dominându-l cu statura sa.

— Ce naiba tot îndrugi acolo?

Mâinile tânărului se ridicară din nou.

— În aprilie trecut. La sfârșitul sezonului. În timpul marelui Super Bowl, sau cum i-o fi zicând la polo.

— U.S. Open? Ce-a fost atunci?

— Păi, într-o noapte, la *Players*... o fată… în mașina dumitale… Nu se simțea deloc bine…

Bennett simți că îngheța tot. O admiratoare… Se dăduse la el… O voise… Ieșiseră…

— Plângea, îi reaminti tânărul. Mi-ai zis că n-am văzut nimic…

Îi plătise fetei zece miare ca să-și țină gura. Oricum, în club sărise pe el

în văzul tuturor, nimeni n-ar fi crezut-o – fără un martor care să-i confirme varianta.

Ciudat, își spuse Bennett, se chinuise atâta cu gândul la ceea ce avea de făcut… pentru ca acum, să acționeze rapid. Vârî mâna în geanta de molton, strânse cu degetele ranga scurtă, o scoase și-l lovi cu ea pe Jeff Cherry din răsputeri, înfigându-i în țeastă colții încovoiați din capăt.

Craniul băiatului crăpă ca o coajă de ou, împroșcând cu sânge și materie cerebrală – dar nu atât de mult pe cât se așteptase Bennett. O singură lovitură fusese de ajuns. Nici măcar nu era nevoie să smulgă ranga, ca să-i mai dea una.

Făcu un pas îndărăt și rămase pe loc, în timp ce băiatul cădea în genunchi, apoi la pământ mort.

Nimic mai simplu.

Deschise portbagajul mașinii lui Cherry, puse cadavrul înăuntru, lângă vreo șase cutii aproape goale de la Sal's și numeroase pungi de Krispy Kreme ghemotocite. Mai scoase din geanta de molton două pliculețe de cocaină și le plantă printre toate lucrurile de-acolo, neuitând să lase ceva urme de drog pe degetele puștiului.

Apoi, închise portbagajul. Când mașina și cadavrul aveau să fie descoperite, nimănui nu i-ar fi venit prea greu să creadă că băiatul fusese implicat într-o tranzacție cu droguri terminată prost. Toți știau că le furniza clienților de la *Players* substanțe recreative. Jeff Cherry avea să fie considerat doar încă o victimă din războiul drogurilor.

„Control al daunelor…"

— Păcat că n-o să-ți meargă așa de ușor.

Tresări la auzul glasului și se răsuci în loc.

Un bărbat masiv, cu umeri lați, în costum maro, stătea cu un pistol îndreptat spre el.

— Te întrebi cine sunt, spuse omul.

Vorbea cu accent rusesc. Revelația îl făcu pe Bennett Walker să fie străbătut de fiori tăioși ca niște cioburi de sticlă.

— Sunt Alexi Kulak, continuă celălalt. Am iubit-o pe Irina Markova. Tu ai omorât-o. Așa că am venit să te omor și eu pe tine.

Nimic mai simplu.

Capitolul 55

— Ghetele nu sunt aici, spuse Weiss. Fie a scăpat de ele, fie le poartă în picioare chiar acum.

Stăteau în fața casei, într-o scurtă pauză de lucru, chipurile ca să-și limpezească gândurile. Landry tare ar mai fi fumat o țigară, dar nu permitea nimănui să-și aprindă, pe-o rază de o sută de metri în jurul unui câmp infracțional pe care-l opera el. Nu voia să-și asume niciun risc de contaminare a spațiului, mai ales când avocatul apărării stătea alături, pândindu-i fiecare mișcare.

— N-o să găsiți nimic, fiindcă nu e nimic de găsit, anunță Edward Estes.

— Știm că fata a fost aici sâmbătă noaptea, repetă Landry.

— Aici nu veți găsi niciun fel de dovezi ale unei crime, insistă Estes.

— Mhm, ăsta-i avantajul când strângi pe cineva de gât, spuse Weiss. Nu există pistol care să fumege, nici cartușe trase, nici cuțite mânjite de sânge.

— Se presupune că aveți mărturia unui singur om care spune că fata ar fi fost vreodată aici, continuă Estes. Nu v-a trecut prin minte să vă întrebați dacă nu cumva acel individ o fi avut motivele lui ca să-l implice pe clientul meu în povestea asta? Propria lui vinovăție, de pildă.

— De ce s-ar deranja? vru să știe Landry.

— Poate n-ar strica să adresați Scotland Yard-ului această întrebare.

Își făcuse temele, reflectă Landry – sau i le făcuse altcineva. Estes știa despre legătura dintre Barbaro și cazul din Anglia. Dar dacă Barbaro o omorâse pe Irina, de ce s-ar mai fi complicat să-și schimbe depoziția? Lăsând la o parte vreun martor surpriză care să apară pe neașteptate, nimeni n-ar fi putut să spargă alibiul pe care-l avea împreună cu Bennett Walker.

Poate că asta era plăcerea lui: să omoare o fată, să pună crima în cârca unui prieten, să asiste la spectacol. Toți prietenii lui erau oameni bogați și influenți. Oamenii bogați și influenți nu intrau în pușcărie pentru crime pe care nu ei le comiseseră. Rareori păreau să ajungă acolo chiar și pentru crimele pe care le *comiseseră.*

— N-aveți nici cea mai mică probă materială că fata a fost aici, în casa asta, în noaptea respectivă.

Landry nu răspunse. Chiar dacă găseau urme – fire de păr, fluide

corporale, orice – n-ar fi putut spune dacă datau din noaptea crimei. Estes ar fi pus să defileze prin tribunal un pluton de mercenari – dacă reușeau să aducă vreodată cazul în instanță – care ar fi imprimat îndoieli rezonabile în mințile juraților.

Aveau nevoie de ceva sigur. Ceva care să nu se fi putut afla în casa lui Bennett Walker înainte de noaptea crimei, vreun obiect personal de-al Irinei. Landry nu s-ar fi mirat să descopere că Walker își trăgea pe video cuceririle sexuale. Avea acel gen de orgoliu. Însă chiar și cu o înregistrare video, ar fi putut să fie dificil de dovedit de când era, în afara cazului că fusese pus în funcțiune afișajul digital al datei și al orei.

Se gândi la lucrurile Irinei pe care le găsiseră în ziua aceea, lângă canal: o poșetă mică, cilindrică, aurie cu strasuri. Înăuntru, un ruj de buze de culoarea cireșei, o pudrieră, un gold card *American Express,* trei hârtii de douăzeci de dolari, două prezervative. Telefon celular, nu.

Estes continua să turuie – obișnuitul monolog al avocatului despre felul cum clientul său va da în judecată oficiul șerifului pentru hărțuire și cum toți își vor blestema tot restul zilelor pentru că se puseseră cu el și cu scula lui aia mare pân-la cer și-napoi.

Landry își scoase mobilul din buzunar și o sună pe Elena. Aceasta îi răspunse de la primul apel.

— Elena, Landry sunt, se prezentă el. Taică-tu-i un căcănar colosal.

Edward Estes închise brusc gura, pentru prima oară în câteva ore, privindu-l cu suspiciune.

— Nicio noutate, replică Elena. Te-am amenințat deja c-o să-ți ruineze cariera?

— Da, de câteva ori. Weiss crede c-ar trebui să ne apucăm de poker profesionist.

— Bani pe de-a moaca.

— Ascultă, care-i numărul de mobil al Irinei?

Elena i-l dădu. După ce-i mulțumi, Landry puse capăt convorbirii.

— Grozavă fată ați mai crescut, domnule Estes, spuse el. Deși am impresia că e așa cum e nu datorită dumneavoastră, ci tocmai în ciuda dumneavoastră.

Se întoarse și intră iar în casă, formând numărul pe care i-l dăduse Elena. Weiss îl urmă.

— E la plesneală, îi spuse el. Ce șanse sunt să mai aibă baterie?

— Mă cac în ele de șanse.

— Eu ziceam doar…

Bennett Walker era un om ahtiat după putere, adrenalină, cuceriri. Genul căruia îi place să păstreze amintiri ale victoriilor sale. Suveniruri.

În timp ce umbla prin casă, le văzuse peste tot: fotografii ale lui Walker jucând polo, gonind cu șalupa, schiind pe pârtie. Bronzat, arătos, cu zâmbetul larg al victoriei pe față, cu o mână ridicată triumfal și o gagică hoț oferindu-i câte un trofeu sau altul.

Telefonul apelat de Landry sună de câteva ori, apoi trecu pe mesagerie vocală. Formă din nou. Același lucru.

Intră în dormitorul principal – un spațiu modern, aproape gol, în contrast cu stilul european tradițional al casei. Patul era acoperit cu mătase stacojie peste cearșafurile de bumbac alb, dar nu părea să mai fi fost făcut cu grijă de câteva zile. Peste scaune și pe jos zăceau haine împrăștiate, pe noptieră erau pahare de băutură nespălate și peste tot domneau mirosuri stătute de sudoare și sex.

— N-a mai trecut camerista pe-aici, de nu știu când – decât, poate, ca să și-o tragă cu el, comentă Weiss.

Landry îi făcu semn să tacă, și dădu comanda *redial*.

Sunetul era slab. Înfundat. Dar se auzea clar. Landry habar n-avea de muzică, dar Elena avea să-i spună mai târziu că era o melodie de Beethoven: *„Für Elise”*.

Walker pusese telefonul între saltea și somieră, aproape de capul patului – la îndemână ca să-i îngâne un cântecel de leagăn, la culcare.

Edward Estes încă-l mai bătea la cap pe Paulson, când Landry ieși iar pe ușa din față.

— Ce fel de probe credeți că ar fi convingătoare, domnule Estes? întrebă Weiss. Pentru a dovedi că Irina Markova era aici în noaptea când a fost asasinată?

Estes nici măcar nu se uită la el. Ochii lui se îndreptară direct spre telefonul celular acoperit cu cristale roz pe care Landry îl ținea într-o mână înmănușată.

Ce-ați zice de-o voce de pe lumea cealaltă? sugeră detectivul, apăsând pe butonul pentru formula de salut a telefonului.

„Aici Irina. Vă rog să-mi lăsați un mesaj…”

Capitolul 56

Pornisem deja înapoi spre mașina mea, când Landry mă sună ca să-mi ceară numărul de telefon al Irinei. Ce moment gen Perry Mason avea să mai fie și acela, mi-am spus: să-i arate avocatului ucigașului telefonul celular al victimei găsit în casă! Pe lângă evidenta valoare incriminatoare a prezenței aparatului în casă, era foarte probabil ca în memoria acestuia să se fi păstrat fotografii de la festivitățile serii.

Speram ca Landry să aibă parte de acest moment triumfal chiar în fața tatălui meu.

„Bang, bang, tăticule! Încă un cui bătut în sicriul lui Bennett Walker!”

Probabil avea să jelească încarcerarea lui Bennett mai mult decât deplânsese vreodată despărțirea mea de familie. Și de ce nu? Bennett era fiul pe care ar fi trebuit să-l poată concepe el însuși: chipeș, inteligent, nemilos, lipsit de conștiință. O așchie care nu sare departe de trunchi.

Asta ar fi însemnat pentru tatăl meu o căsnicie între mine și Bennett Walker: făptui de a-l câștiga drept ginere. Altminteri, fericirea mea era complet irelevantă pentru el. Eu fusesem doar mijlocul de atingere a unui scop. Ar fi trebuit să-mi mulțumească pentru că plecasem. Fără mine, îl avea pe Bennett numai pentru el însuși.

Iar de-acum încolo, avea să-l vadă în zilele de vorbitor la penitenciarul statului – în afară de cazul că reușea să-l scoată. Nu încăpea nicio îndoială că avea să aducă în discuție toate probele posibile și imposibile. Urma să pună sub semnul îndoielii toate aspectele investigației. Mă așteptam pe deplin să încerce să mă împingă sub autobuz, insinuând că intervenisem cumva în mersul anchetei.

Chiar în timp ce-mi venea în minte acest gând, mă străbătu un fior. Landry mă sunase ca să-mi ceară numărul Irinei. Dacă făcuse asta în fața tatălui meu, puteam auzi deja scuza cu femeia răzbunătoare. Avea să susțină că eu plantasem telefonul Irinei în casa lui Bennett, pentru ca apoi să-i spun lui Landry unde să-l găsească.

Până să se sfârșească totul, era în stare să convingă juriul că eu o omorâsem pe Irina, cu unicul scop de a-l înfunda pe Bennett, sau din gelozie turbată că Bennett umbla cu grăjdărița mea, sau că grăjdărița mea

umbla cu Bennett. Deja îmi contestase stabilitatea mintală, de ce să nu se agațe și de sexualitatea mea?

Puteam să-l văd pe băiatul acela înalt și deșirat, care încă mai lucra la ghișeul valeților, în timp ce-mi luam mașina din parcarea de jos. Probabil că prietenul lui, Jeff Nevăstuica, se dusese să-și vândă povestea la *„National Enquirer”:* AM PARCAT MAȘINA UNUI UCIGAȘ.

Mașina lui Barbaro nu se vedea nicăieri. Oare chiar în acel moment stătea într-o cameră de interogatoriu de la *Jafuri/Omucideri,* prestându-și cea mai recentă variantă a celor întâmplate în noaptea când murise Irina?

„Am văzut-o pe Beth – Lisbeth…” spuse el.

Beth.

Am căzut pe gânduri.

„Pentru I. De la B”.

O inimioară de argint pe o brățară. Un obiect drăguț, inocent, afectuos.

Nu era treaba mea. Îmi părea doar rău pentru Lisbeth, atâta tot. Își pierduse cea mai bună prietenă. Se simțea singură și speriată. Eu nu fusesem niciodată atât de inocentă pe cât bănuiam că fusese Lisbeth înainte de a veni în Sudul Floridei, dar știam ce însemna sentimentul de abandon.

Dumnezeule, Elena, ești cumva în pericol să-ți crească o inimă în piept?

Speram să nu fie nici vorbă de așa ceva. N-ar fi ieșit nimic bun din asta.

•

Casa lui Sean era cufundată în întuneric. Se dusese la vreunul dintre balurile de binefacere apropo de Boala Lunii, care dominau sezonul. Am intrat la mine, întrebându-mă cum să-mi petrec restul nopții.

Am primit răspunsul când, aprinzând luminile, l-am găsit acolo pe Alexi Kulak, care mă aștepta cu pistolul în mână.

— N-ar fi cazul să lăsăm în urmă chestiile astea? l-am întrebat.

Kulak nu păru deloc amuzat. Veni spre mine, cu pistolul spre fața mea, împingându-mă cu spatele la perete la fel cum îi făcusem și eu lui în seara trecută.

Sărutul rece al oțelului îmi atinse fruntea, când n-am mai avut unde să mă retrag. Ajunsese atât de aproape, încât îi simțeam căldura trupului și mirosul de sudoare. Avea ochii larg deschiși și sticloși cu pupilele cât două gămălii de ac.

— Acum o să afli, spuse el încet, ce pățesc femeile care mă trădează.

Capitolul 57

— Nu știu despre ce vorbești, am răspuns sincer speriată, fiindcă într-adevăr n-aveam nici cea mai vagă idee. Când mințeam, foloseam întotdeauna replici mult mai convingătoare.

Kulak arăta la fel de înnebunit ca în prima seară când venise la mine. Deosebirea cea mai semnificativă era aceea că demența lui de-atunci era cauzată de durere, iar cea de acum avea în plus și efectele drogurilor. Emoții crude și reacții chimice – o combinație volatilă, genul de amestec care se lasă cu morți în fiecare zi a săptămânii. Mai ales când recipientul mixturii dispune și de un pistol.

— Târfă mincinoasă, mârâi el, împingându-mi țeava armei în piele, sub pometul obrazului stâng. Te-am văzut cu ochii mei. Te-am văzut la televizor.

— Ce tot spui acolo? Unde, la televizor?

— Pe tine și pe gagică-tu. El a omorât-o pe Irina mea. Și tu voiai să-l aperi. N-aveai de gând să-mi zici niciodată.

Am înghițit un nod, încercând să nu tremur, în timp ce-l priveam în ochi.

— Alexi. Nu știu despre ce vorbești. Trebuie să mă crezi.

— Nu trebuie să fac nimica, replică el. Fac numai ce vreau eu. Și cred că vreau să te omor.

— Și dacă mă omori, cum am să te mai pot ajuta?

— De-acuma, nu-mi mai folosești la nimica, târfă mincinoasă ce ești!

Mă înhăță de ceafă și mă duse cu forța prin cameră, spre glasvandul care dădea pe terasa din spate. Când am trecut prin holul dinspre apartamentul de oaspeți, m-am întrebat ce-i făcuse lui Lisbeth. Nici ea nu-i mai era de niciun folos. Oare o ucisese? Sau era tot în pat, adormită, fără să știe ce pericol o pândea chiar dincolo de ușă?

Kulak începuse să mormăie ceva în rusește. Mă îmbrânci pe ușă afară, l-am văzut mașina parcată lângă capătul opus al grajdului, unde nu putea fi observată de pe alee.

Dacă reușea să mă urce în mașină, eram ca și moartă.

M-am prefăcut că mă împiedicam, făcându-l să-și piardă și el echilibrul, după care am lovit înapoi cu cotul, nimerindu-l în mărul lui Adam. Se

prăvăli pe spate, înecat, apucându-se de beregată cu o mână.

Am sărit într-o parte și am luat-o la goană.

Aproape înainte de a auzi detunătura, am simțit impactul. Glonțul îmi sfâșie carnea brațului, ca un cuțit fierbinte. M-am prins de braț chiar când Kulak se năpusti în mine, din spate, trântindu-mă pe pietre, cu brațul drept prins sub mine și fără nicio altă cale de a-mi amortiza căzătura.

Aerul mi se revărsă afară din plămâni, pe când în fața ochilor îmi explodau stele.

Alexi Kulak se ridică, mă apucă de eșarfa pe care mi-o legasem în jurul gâtului ca să ascund semnele pe care mi le lăsase sugrumându-mă, și mă săltă în picioare.

Fu nevoit să mă târască până la mașină – nu fiindcă m-aș fi împotrivit, ci pentru că nu mai puteam face nicio mișcare. Eram amețită, pe jumătate leșinată, și-mi curgea sânge.

Când am ajuns la Mercedes, deschise portbagajul și mă împinse înăuntru.

Am avut la dispoziție doar o secundă ca să înregistrez faptul că în portbagaj era deja încă un trup.

Bennett Walker.

Capitolul 58

Edward Estes refuză să emită vreo presupunere despre locul unde s-ar fi putut afla clientul său.

— Poate n-ar strica să-i dați un telefon, spuse Landry, pe un ton plin de mărinimie sarcastică. Ca să-l puneți la curent. Ca o formă de curtoazie din partea oficiului șerifului, Palm Beach County.

Îl lăsă pe Paulson să se ocupe de avocat.

— Toți polițiștii din comitat caută mașina lui Walker, spuse Weiss, în timp ce ieșeau din casă. Am pus sub urmărire și aeroporturile.

— Dar porturile? întrebă Landry. Walker pilotează bărci de curse. Dacă poate ajunge la un debarcader, o ia din loc cât ai bate din palme.

— Voi anunța Paza de Coastă. Să știi, Estes va încerca să spună că telefonul a fost plantat.

— Poate să spună tot ce vrea. Avem momentul descoperirii tras pe video. Niciun juriu din zonă n-o să creadă a doua oară textul cu sărăcuțul băiețaș bogat.

Telefonul începu să-i sune. Era Dugan.

— Eu ziceam doar…

— Lasă, i-o reteză Landry, închizând telefonul. Hai să-i spargem alibiul. Ne așteaptă Barbaro.

•

Spaniolul stătea în camera de interogatoriu, așteptând. Landry îi privea prin oglinda unidirecțională. Părea calm și relaxat, nici pe departe ca un om care era gata să-și toarne cel mai bun prieten, pentru crimă. Își trecea o mână prin păr, se uita la ceas, pianota nepăsător cu degetele pe tăblia mesei.

Părea foarte încrezător în sine.

Landry se întoarse spre Dugan.

— Ai dat drumul la chestia aia?

Aparatul de analizat nivelul de stres din voce – avea o denumire kilometrică pe care Landry nu se deranjase niciodată s-o învețe – determina dacă oricare dintre interlocutori se afla sub imperiul tensiunii sau al anxietății. Un fel de poligraf al săracului, de mare folos dacă persoana interogată era ușor de speriat.

Landry bănuia că, în cazul de față, n-avea să le ajute la mare lucru.

— Presează-l în legătură cu cazul de la Londra, îi recomandă Dugan, potrivind un buton al aparatului. La asta n-o să se aștepte.

Landry dădu din cap, luă dosarul cu hârtiile cazului și intră în cameră.

— Domnule Barbaro. Vă mulțumesc că ați venit.

Barbaro făcu un mic gest de expediere, cu mâna.

— Aveam o obligație.

— Față de cine?

Spaniolul îl studie o secundă, până să se hotărască.

— Față de Irina, desigur.

— Când ați dat prima declarație, nu păreați să vă simțiți obligat în niciun fel. Ați spus că dumneavoastră și domnul Walker v-ați dus la el acasă, în noaptea aceea, și n-ați mai văzut-o pe Irina Markova niciodată după ce-ați plecat de la *Players*. De ce?

Barbaro oftă, ca un om împovărat de o mare dezamăgire.

— Nu mi-am imaginat nicio clipă tot ce se întâmplase. Că bunul meu prieten putuse s-o omoare.

— Serios? făcu Landry. Mi se pare cam ciudat, dacă stau să mă gândesc cum ați trecut printr-o experiență aproape identică, la Londra, acum câțiva ani.

Ochii negri ai spaniolului îi întâlniră pe ai lui.

— Aia a fost cu totul altceva.

— O tânără violată și ucisă. În ce sens e altceva?

— Autorul acelei crime nu mi-era prieten.

— A scăpat. Și despre el știați că era vinovat?

Barbaro ridică din umeri.

— N-am fost surprins.

— Alt bogătaș, continuă Landry. Și tot din lumea poloului.

— Sponsor, da.

— Scotland Yard-ul a încercat să vă incrimineze pe dumneavoastră.

— Le-ar fi fost mult mai ușor să dea în urmărire penală un poloist străin decât un englez bogat.

— Privilegiile avuției.

— Banul e un limbaj universal, nu?

— Așa că iată-vă acum, câțiva ani mai târziu, în State. Jucând polo, văzându-vă de treburile dumneavoastră, și să vezi ghinion, o fată pe care-o

cunoșteați e omorâtă. Cred că vi s-a părut o coincidență incredibilă.

— Am venit aici din proprie inițiativă, domnule detectiv, declară Barbaro. Am venit să vă spun adevărul.

— În locul minciunii pe care mi-o spuseserăți înainte.

— Nu-mi scuz prin nimic comportamentul.

— Asta-i bine. Ce v-a făcut să vă răzgândiți?

— Am fost acuzat că începe să mi se deștepte conștiința.

— Chiar așa?

— Doar sunt aici, nu?

— Aveți pe cineva care să vă poată confirma afirmația – că ați părăsit petrecerea din casa lui Walker?

— Mi s-a părut c-o văd pe Lisbeth Perkins. Nu știu dacă m-a văzut și ea pe mine.

— Lisbeth Perkins ne-a spus că era acasă, în pat, pe la ora unu și ceva. De ce să nu ne fi spus că v-a văzut acolo, mai târziu?

— Asta întrebați-o pe ea, nu pe mine.

— Știți că azi-noapte Lisbeth a fost atacată și amenințată?

— Da, am auzit.

— Credeți că acum ar fi șanse mai mari decât înainte de asta ca să ne spună că v-a văzut?

— Mă nemulțumește această aluzie, domnule detectiv, protestă Barbaro, ridicându-se de pe scaun. Eu am venit aici ca să clarific lucrurile privitoare la noaptea aceea. Dacă nu vă interesează, prefer să plec.

— N-ați văzut pe nimeni altcineva întorcându-se la mașina dumneavoastră? continuă Landry cu întrebările. Nici pe dumneavoastră nu v-a mai văzut nimeni?

— Am văzut-o pe Freak.

— Care Freak?

— Freak, repetă Barbaro, nervos. Așa i se zice. E o nebună care se învârtește mereu prin parcarea de-acolo.

— Și Freak asta e alibiul dumneavoastră?

Barbaro oftă.

— Domnule detectiv, dacă voiam doar să inventez o poveste, nu credeți c-aș fi venit cu o explicație mai puțin ridicolă?

Landry ocoli răspunsul.

— Credeți că Bennett Walker a asasinat-o pe Irina Markova?

Dintr-odată, pe fața lui Barbaro se așternu o adâncă oboseală.

— Cred, domnule detectiv Landry, că pentru unii oameni, care au prea mult, niciodată nu e destul.

— Mă întreb, domnule Barbaro, replică Landry, dacă nu sunteți și dumneavoastră unul dintre acei oameni. Vi s-a mai întâmplat așa ceva și înainte. Ați fost suspectat, ați negat, v-ați răzgândit, ați vorbit, iar un cunoscut de-ai dumneavoastră a fost cât pe ce să ajungă la închisoare. Poate că ăsta de-acum e modul dumneavoastră de a echilibra balanța.

— Și poate, ripostă Barbaro, vă puteți duce dracului.

Când se întoarse spre ușă ca să iasă, aceasta se deschise și apăru capul lui Weiss.

— Am găsit mașina lui Walker – și un mort.

Capitolul 59

— O să ne omoare, spuse Bennett, cu glasul tremurându-i de spaimă. O să ne omoare, nu-i așa?

— Gura! l-am repezit.

În portbagaj era întuneric beznă. Mirosul de motorină, sudoare acră și frică mă înăbușea. Zăceam peste el, iar când încercam să mă mișc, îmi pocneam capul de capacul portbagajului.

— E rus, continuă Bennett. El e gangsterul ăla de care vorbea Irina. A mai omorât oameni.

— Mai taci! m-am răstit din nou.

Rana din braț mă ardea ca focu' și încă mai sângera.

— O, Doamne! Nu-mi vine să cred ce se întâmplă…

— *Taci odată…!* am răcnit, lovindu-l cu genunchiul cât puteam de tare. Taci din gură! Taci dracu' din gura! Da, o să ne omoare! O să te omoare pe tine, și mai întâi o să te tortureze, și eu am să mă uit, nenorocitule!

— Iisuse Christoase, Elena! Chiar atât de mult mă urăști?

— E exact ceea ce meriți, pentru viețile pe care le-ai distrus.

— O, Doamne! zise el din nou. Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă una ca asta…

Că *lui* i se întâmplă…

— Poți să te miști? l-am întrebat. Ai mâinile libere?

— Nu. Mi le-a legat la spate.

— Întoarce-te, i-am ordonat. Voi încerca să desfac frânghia.

— E bandă adezivă.

— Întoarce-te!

Bennett se chinui să se miște, întorcându-se cu spatele spre mine. Eu mă chinuiam să-mi poziționez mâinile. Brațul rănit îmi pulsa ca bătaia unei tobe bass. Puteam să-mi mișc degetele, dar mi le simțeam umflate și stângace. Nu reușeam să găsesc capătul benzii adezive. Încercând s-o desprind prin zgâriere, mi-am rupt o unghie.

•

Dracu' să-l ia pe Bennett, mi-am spus. Nu-mi folosea la nimic să-l eliberez, fiindcă s-ar fi gândit numai la sine însuși, lucru care ne-ar fi costat

viața pe amândoi.

Am început să caut pe pipăite, prin portbagaj, orice obiect mi-ar fi putut servi ca armă. Nu era nimic.

Mașina coti brusc la stânga, apoi la dreapta, după care se opri pentru câteva momente, timp în care afară ceva zdrăngăni și scârțâi.

O poartă.

Apoi, mașina înaintă puțin, după care poarta scârțâi din nou, închizându-se.

Când portbagajul se deschise, primul lucru pe care l-am văzut a fost țeava pistolului lui Kulak. Mi-am ținut respirația, așteptând să apese pe trăgaci.

— Afară, ne comandă el. Ieșiți afară!

Am coborât, cam ametită, pe picioarele care mi se împleticeau sub trup.

Cu mâinile legate la spate, Bennett se căzni să iasă și el, oprindu-se o clipă îndoit de mijloc.

— Ridică-te! ordonă Kulak.

Bennett se balansă o dată pe vârfurile picioarelor, apoi se repezi înainte, lovindu-l pe Kulak ca un berbece de asalt. Îl doborî pe rus într-o parte și-și continuă goana spre poartă.

Foarte calm, Alexi Kulak își regăsi echilibrul, ochi și trase.

Am privit, îngrozită, cum piciorul drept al lui Bennett se îndoia sub trup, iar omul cădea, cu un țipăt.

Din depărtare se auzeau niște sirene ale poliției, dar știam, cu o senzație cumplită de gol în stomac, că nu spre noi veneau. Eram încuiați în curtea de mașini vechi a lui Alexi Kulak, la cheremul unui nebun.

Capitolul 60

— Ăsta cine mai e? întrebă Landry, luminând în portbagajul mașinii cu lanterna sa Maglite.

— Jeffrey C. Cherry, răspunse ajutorul lui, examinând permisul de conducere al victimei. West Palm Beach: 06 – 20 – 88. Are un abțibild pentru parcarea angajaților de la *Players*.

— Băi frate, murmură Weiss, scormonind prin mizeriile din jurul cadavrului. Dacă n-avea ranga aia înfiptă-n cap, puteam să jur c-a murit mâncând din căcaturile astea.

— Sunt aici și două pliculețe de coca, anunță ajutorul de șerif. S-ar putea să fi fost o tranzacție cu droguri care-a ieșit prost.

Landry aruncă o privire peste Porsche-le lui Bennett Walker.

— Tot ce se poate. Dar ce căuta Bennett Walker aici, și unde e acum?

— Și care-i dealerul ăla de droguri care lasă o mașină fără s-o fure? completă Weiss. Cheile-s în contact.

Landry scoase un pix din buzunar și deschise cu capătul lui mica geantă de molton pusă pe pieptul victimei. Două topuri de bancnote – de câte un dolar, cu hârtii de douăzeci deasupra – și ceva ce păreau a fi niște resturi de cocaină.

— Pute de la o poștă, comentă el. E o înscenare. Puștiul ăsta lucra la *Players*…

— Ca valet, adăugă Weiss, uitându-se înăuntru, prin portiera deschisă. Are aici un ecuson cu numele.

Landry se îndepărtă de mașină și o sună pe Elena, îi răspunse direct mesageria vocală. Nu-i plăcea deloc asta. Elena ar fi trebuit să aștepte ultimele noutăți despre rezultatele percheziției.

Ea îi spusese să discute cu valeții de la parcare. Probabil ăsta era puștiul care o tulise înainte de sosirea lui acolo. Prin urmare, Elena îl cunoscuse. Iar Walker trecuse și el pe-acolo.

— Nu-mi miroase deloc a bine treaba asta, spuse el.

Weiss își îndreptă lanterna spre ranga înfiptă în craniul lui Jeffrey C. Cherry.

— Închipuie-ți cum îi miroase lui!

Capitolul 61

Kulak îl lăsă pe Bennett căzut la pământ, însângerat, și mă apucă de brațul vătămat, ca să mă tragă în clădire, înfigându-și degetul mare în rană de fiecare dată când încetineam pasul.

Mă duse într-un garaj spațios, cu elevatoare hidraulice și guri de scurgere în pardoseala de ciment. Sub grinzile de oțel ale tavanului atârnau lămpi iar într-o parte a spațiului se afla un șir de dulapuri metalice, cu plasă de sârmă în față. Mă târî spre ele, deschise unul, mă împinse înăuntru, cu spatele la perete, închise iar ușa de plasă și o încuie.

Eram închisă într-o cușcă – public captiv, la propriu, pentru cine știe ce spectacol de groază voia să prezinte în fața mea.

Cușca nu era cu mult mai înaltă decât mine, și nici mult mai lată sau adâncă. Îmi puteam ridica mâinile în față, dar nu aveam destul spațiu, nici forță fizică, pentru a încerca să împing ușa.

Păru să treacă foarte mult timp, până la întoarcerea lui Kulak. Începusem să cred că l-o fi dus pe Bennett Walker în altă parte, ca să-l tortureze și să-l omoare, urmând să mă lase în cușca aia ore și ore în șir, fără să știu ce avea să mi se întâmple – când, în sfârșit, i-am auzit: Kulak strigând la Bennett să se miște, zgomot de pași, o căzătură, alte strigăte de-ale lui Kulak.

Bennett veni de-a berbeleacul pe ușă, căzând pe jos lângă o gură de scurgere. Kulak îl urmă, cu pistolul în mână. Părea foarte calm, relaxat chiar, ca și cum și-ar fi oprit emoțiile de la un comutator.

— Scoate-ți hainele, spuse el.

Bennett îl privi nedumerit.

— Ce…?

— Scoate hainele de pe dumneata, domnule Walker.

— De ce?

Kulak îi dădu o lovitură cu piciorul în coaste – un gest sălbatic, care contrasta bizar cu atitudinea lui calmă, aproape politicoasă.

— Scoate-ți hainele, domnule Walker. Acum ai să simți și dumneata ce înseamnă să fii vulnerabil.

Când Bennett tot nu se mișcă, Kulak îi mai dădu două șuturi, unul în

spate, celălalt în piciorul rănit. Abia după asta, strâmbându-se de durere, Bennett se chinui să se ridice în capul oaselor. Chipul îi lucea de sudoare, în timp ce-și scotea tricoul și blugii. Îi era greu să-și miște piciorul rănit, pe care abia dacă mai putea să-l îndoaie din genunchi.

Păru să dureze o veșnicie, până termină. În tot acel timp, Alexi Kulak nu făcu decât să stea alături, așteptând, cu pistolul în mână. Fuma o țigară, uitându-se indiferent la caznele victimei sale.

Când rămase gol, Bennett se ghemui pe-o parte și rămase culcat pe ciment, gâfâind. Stătea întors cu spatele spre mine, și puteam să-i văd rana de intrare a glonțului în coapsă – o gaură mică și aparent inofensivă, care nu trăda prin nimic vătămările cauzate de proiectil în picior.

Kulak își aruncă pe jos mucul de țigară și-l stinse cu vârful pantofului. Scoase o pereche de cătușe, aplică una pe încheietura stângă a lui Bennett, iar pe cealaltă o prinse de o bară metalică a gurii de scurgere.

Se duse la un banc de lucru, își lăsă pistolul acolo și alese o unealtă de pe un rastel prins pe perete. O selecționă cu mare grijă, ca un muzicant alegându-și un instrument sau un sculptor care-și ia dalta cea mai potrivită.

Era un clește de tăiat tablă.

Bennett îl privea, cu teroarea întipărită pe față. Ca un animal speriat de o fiară, se aruncă înapoi, cât putea de departe – adică pe o distanță jalnic de mică, atât cât îi permiteau cătușele.

— De ce-ai omorât-o pe Irina mea? îl întrebă Kulak, cu un calm sinistru.

— Nu eu… răspunse Bennett. N-am omorât-o eu…

Kulak făcu un pas spre el și-l călcă pe încheietura mâinii, făcându-l să țipe.

— De ce-ai omorât-o pe Irina mea? întrebă el din nou.

— N… n-am… omorât-o eu, se bâlbâi Bennett. Abia dac-o cu-cunoșteam…

Ca și cum ar fi curățat peluza de buruieni, Kulak se aplecă și tăie din rădăcină arătătorul mâinii stângi a lui Bennett Walker.

O sudoare fierbinte mă inundă din cap până-n picioare. Urletele lui Bennett erau oribile. O clipă, am închis ochii, dar am fost nevoită să-i deschid din nou, ca să-mi alung amețeala.

Bennett suspina. Din ciotul degetului îi șiroia sângele.

Cu vârful pantofului, Kulak îi împinse degetul tăiat în canal. Se retrase puțin, își aprinse încă o țigară, o fumă pe jumătate. După un moment,

reveni spre Bennett, se lăsă pe vine și-i aplică jarul țigării pe degetul mutilat, cauterizând rana.

Bennett urlă. Sunetul mă străbătu ca o lamă de brici.

— De ce-ai omorât-o pe Irina mea? îl întrebă Kulak, cu același calm.

— Nu știu… scânci Bennett.

— Nu știi?

— Nu mai țin minte.

— Ai omorât-o pe fata asta extraordinară, spuse Kulak, și însemna atât de puțin pentru tine încât nici măcar nu-ți mai amintești de ce-ai făcut-o?

— Nu știu…

Kulak își privi chiștocul țigării, apoi se aplecă liniștit și apăsă capătul incandescent pe pielea sensibilă de la încheietura mâinii lui Bennett, ținându-l acolo.

Trupul lui Bennett se smunci sălbatic, convulsiv. Urletele sale proveneau dintr-o sursă atât de primordială, încât nu mai aveau nimic omenesc.

Am încercat să-mi mut privirea, dar încă îl mai puteam vedea, la marginea câmpului vizual. Dacă închideam ochii, amețeala și greața îmi dădeau o stare de vomă. Și nu trebuia să dau semne de slăbiciune.

În aer se răspândi duhoarea fecalelor calde, și am încercat să nu icnesc.

Kulak așteptă ca răcnetele să se stingă, victima sa rămânând să zacă în propriile-i dejecții.

Dar panica era un lux pe care nu mi-i puteam permite. Alexi Kulak știa să recunoască mirosul panicii. Se hrănea cu el. Îl savura ca pe un vin bun.

— Am iubit-o, spuse el. Aș fi făcut orice pentru ea. Și *voi* face orice pentru ea. De ce te-ar fi vrut pe dumneata, dom'le Walker? Ești slab. Nu ești bărbatul potrivit pentru o femeie ca Irina. Te-ar fi jucat pe degete ca pe un pony dresat. De-asta ai omorât-o?

Bennett clătină din cap.

— Nu.

— Fiindcă era prea puternică pentru tine?

— Nu…

— Atunci, de ce? continuă el, ca și cum l-ar fi întrebat pe un copilaș mic și dulce. De ce ai omorât-o?

— Cre… cred că eram furios.

— Așa…

— Ea m-a înfuriat.

— Așa… Și, deci, ai omorât-o?

— Jur pe toți sfinții, se smiorcăi Bennett. Nu țin minte s-o fi omorât. Nu mai țin minte nimica… Cred că mi s-a rupt filmu'…

Kulak arătă spre ciotul degetului arătător al lui Bennett.

— Te doare rău, așa-i?

Bennett dădu din cap. Zăcea pe burtă, cu obrazul lipit de ciment.

— Hai să te fac să uiți de durerea asta… spuse Kulak.

Se ridică, luă iar cleștele și reteză jumătate din degetul mijlociu de alături.

Am vrut să-mi astup urechile cu degetele, ca să nu mai aud urletele, dar nu-mi puteam îndoi atât de strâns brațul rănit. Îmi venea să vărs. Îmi venea să plâng. Panica mi se umfla în gât ca un balon.

Kulak stătea alături, privindu-l pe Bennett Walker cum suspina, privind cum îi curgea sângele din mâna mutilată, prelingându-se în gura de scurgere din pardoseală.

— Îmi pare rău! țipă Bennett. Îmi pare așa de rău! Nu știu ce s-a întâmplat!

Îl ascultam. Îl priveam cum zăcea acolo. De multe ori în viața mea îmi spusesem că pe lumea asta nu exista o pedeapsă destul de severă pentru el. Dar în acel moment nu-mi puteam spune decât că nu el o făcuse.

Bennett Walker era un tip brutal, dar mai era și așa cum spusese Alexi Kulak: slab. Nici în ruptul capului n-ar fi avut putere să nu spună adevărul, în timp ce Kulak îl tortura așa. Însemna că nu avea ce să spună.

— Nu știi ce s-a întâmplat… repetă Kulak.

Se întoarse și se uită la mine.

— Dacă tu nu știi, continuă el, atunci poate c-o să ne spună ibovnica ta.

Capitolul 62

Landry parcă pe marginea drumului, la cincizeci de metri distanță de aleea care ducea spre ferma lui Sean Avadon.

În casa cea mare era întuneric.

Se vedea doar o lumină, la fereastra Elenei. Mașina ei era parcată în față. Ușa de la intrare stătea întredeschisă.

Scoțând arma, ocoli până într-o parte a casei.

Și ușile glasvandului erau deschise.

Landry se strecură înăuntru. Lumina ardea numai în living. În rest, nu mai era nimic în funcțiune – nici televizorul, nici sistemul de sunet, cu eternele sale piese de jazz.

Porni prin casă, tot mai neliniștit. Apartamentul de oaspeți era gol. Și al Elenei la fel.

Telefonul mobil sună.

— Landry.

— Dom' detectiv?

Accentul era rusesc. Glasul, gros.

— Sun de la *Magdas*.

— Zău…?

Barmanul, îl recunoscu Landry. Uriașul chel cu tatuaje albastre pe scalp.

— Îl vrei pe Kulak?

Aproape că spuse nu. Aproape că spuse că nu-i mai păsa de Kulak – dar n-o făcu.

— Tipul ăla de la știri, continuă barmanul. Ăla de care se zice că poate-a omorât-o pe Irina…

— Bennett Walker?

— E-n mâinile lui Kulak. La fiare vechi.

— Și de ce-mi spui mie? întrebă Landry.

— Așa a zis Svetlana, răspunse omul. Kulak l-a prins pe ăla, și pe o femeie.

— O femeie…? repetă Landry, simțind cum îl străbătea un fior.

Alexi Kulak o capturase pe Elena.

— Du-te și pune mâna pe Kulak, mai spuse barmanul. Să-i zici că

Svetlana te-a trimis.

Capitolul 63

— Nu e amantul meu, am spus, cu toată bravura pe care puteam să mi-o adun.

Dacă reușeam să-i țin piept, poate aveam o șansă de a câștiga puțin timp, ca să-i vin de hac sau să găsesc o cale de scăpare.

Grozave planuri, pentru o femeie închisă-n cușcă!

— Ce-aș putea să vreau de la el? am continuat, în timp ce Kulak se apropia. Nu-nseamnă nimic pentru mine – e doar un căcățel de câine pe trotuar.

— V-am văzut la televizor, replică el. Ați fost amanți. Taică-tu e avocatul lui.

— N-am tată, am răspuns.

În ochii lui scânteie ceva hidos.

— Încă n-ai învățat, duduie Estes, că nu-mi place să fiu mințit în față?

— Ei bine, nici pe mine nu mă prea încântă să fiu făcută mincinoasă, nene Kulak. Așa că suntem chit, cred.

Nu știa ce să mai înțeleagă.

— Edward Estes, am continuat, a încetat să-mi mai fie tată în ziua când mi-a cerut să mint sub prestare de jurământ, ca să-i ofer lui Bennett Walker un alibi, deși știam amândoi că era un violator.

Kulak stătea lângă cușcă, foarte aproape, studiindu-mă de parcă aș fi fost un specimen într-un muzeu.

— Ești foarte îndrăzneață pentru o femeie în situația dumitale.

— Și de ce n-aș fi? am replicat. Oricum vei face numai ce ai chef. Măcar, îmi păstrez demnitatea intactă.

Se întoarse și-l privi pe Bennett, care zăcea pe pardoseală, plângând.

— Nu mi-ai spus adevărul, zise el. Știai că el a fost, da' n-ai vrut să-mi spui. Mă crezi un prost. Eu am venit la tine să aflu cine-a făcut-o, și tu mi-ai zis că nu știai nimica.

— Fiindcă nici nu știam. Voiai să afli adevărul. Încă nu-l descoperisem. Crede-mă, ăsta-i ultimul om de pe Pământ pe care aș vrea să – apăr. E un violator, în cel mai bun caz – în cel mai rău, e și un ucigaș. De ce mi-aș risca viața pentru el?

Bennett, care auzea ce vorbeam, ridică o privire rugătoare spre mine.

— Pentru Dumnezeu, Elena…?!

— Gura! am strigat la el. Exact asta ești, și-o știi foarte bine!

Kulak se uită de la mine la Bennett, apoi din nou la mine.

— În regulă, duduie Estes, reluă el, descuind ușa cuștii. Crezi că e un violator și un ucigaș. Arată-mi.

Deschise ușa și mă trase afară, de brațul rănit. Peste ochi îmi străfulgerară pânze negre de păianjen, iar picioarele mi se înmuiară sub trup.

Kulak mă duse spre locul unde zăcea Bennett, plin de sânge, cu pielea de un alb păstos, lucind de sudoare. Intra în stare de șoc.

Încă o dată, Kulak îi dădu un șut în coaste.

— Întoarce-te! Pe spate!

— O, Doamne…! O, Doamne…! scânci Bennett.

Când se răsuci cu fața în sus, de la colțurile ochilor i se prelinseră lacrimi.

Kulak îmi puse cleștele în mâini, apoi scoase din teaca de la centură un pistol 38 și mi-l lipi de tâmplă.

— Vrei dreptate, duduie Estes? întrebă el. Vrei răzbunare? Eu, unul, vreau. Pentru Irina. Dă-i ceea ce merită un violator. Castrează-l.

Capitolul 64

Cleștele de tăiat tablă era greu. Lamele ascuțite, de oțel, ezitau deasupra organelor genitale ale lui Bennett Walker. Metalul rece al țevii pistolului îmi apăsa tâmpla.

— Ai vreo problemă, duduie Estes? șopti Kulak.

— Nu, am răspuns. De mult aștept clipa asta. Bennett plângea, îngăimându-mi numele, repetând la nesfârșit:

— Te rog… te rog…

— Doar că… am puțină amețeală… am murmurat, clătinându-mă pe picioare.

— Hai, fă-o… mă îndemnă Kulak.

M-am prefăcut că încercam zadarnic să descleștez foarfecele.

— Mă simt foarte slăbită… am spus.

— Fă-o! strigă el. Fă-o odată!

Brusc, m-am lăsat să cad în genunchi și i-am dat un cot între picioare.

În timp ce se îndoia din mijloc, am ridicat cu toată puterea cleștele, nimerindu-l în față cu o latură, care-i sfărâmă osul obrazului. Cealaltă îl nimeri sub mandibulă. Capul îi zvâcni înapoi, iar mâna cu pistolul i se abătu în sus.

Arma se descărcă, glonțul lovind un obiect metalic din încăpere, cu un *Ping!* sonor.

Coborî iar pistolul spre mine.

L-am lovit cu cleștele în partea laterală a piciorului, și căzu în genunchi, trăgând încă un foc.

Împungând spre el cu vârful cleștelui, am reușit să-l lovesc în antebraț.

Pistolul trase din nou.

M-am ferit spre dreapta.

Acum Kulak răcnea, turbat de furie, cu ochii rostogolindu-i-se în orbite.

— Kulak! Nu mișca!

— Oficiul șerifului!

— Mâinile sus!

— Aruncă arma!

Am auzit strigă ele și împușcăturile care le urmară imediat.

Apoi, peste mine căzu o ploaie de sânge și țesuturi.

Trupul lui Alexi Kulak se smuncea convulsiv, contorsionându-se, deasupra mea.

Arăta surprins. Șocat.

Apoi, lumina din ochi i se stinse, furia i se dezumflă, și căzu cu totul peste picioarele lui Bennett Walker.

M-am târât într-o parte, pe un braț, tremurând violent, cu inima bătându-mi nebunește. Urechile îmi țiuiau. Am rămas culcată pe cimentul rece. La nici doi metri de mine, Bennett Walker mă privea fix, cu ochii holbați, fără să clipească.

Unul dintre gloanțele pornite din pistolul lui Kulak îl lovise în frunte.

Era mort.

Capitolul 65

Landry se repezi în fugă prin garaj, strigând-o pe Elena din răsputeri, deși știa că era improbabil să-l audă. Detunăturile încă-i mai răsunau în urechi. Abia dacă-și putea auzi propriile gânduri.

— Elena! Elena!

Nemișcată, Elena se uita la privirea goală, fără viață, a lui Bennett Walker.

— Elena!

Ajunse lângă ea, îngenunche, se aplecă, începu să-i șteargă fața stropită de sânge și țesuturi, rugându-se la toți sfinții să nu fie de-ale ei. Mâinile îi tremurau.

— Ești rănită? strigă el, holbându-se în ochii ei. Ai pățit ceva?

Elena clipi, abia atunci văzându-l pentru prima oară.

— E-e-e… Mo-mort… bâigui ea.

Landry dădu din cap. Cu blândețe, o cuprinse în brațe, ținând-o strâns, cu obrazul rezemat de creștetul capului ei. Păru să stea astfel mult vreme, chiar și în timp ce prin jurul lor începuseră să mișune ajutoarele de șerif și criminaliștii.

Inima-i galopa nebunește, pe când efectele adrenalinei treceau treptat. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de speriat ca în clipa aceea când îl văzuse pe Alexi Kulak cu pistolul la tâmpla femeii pe care o ținea acum în brațe.

Ce mai idiot era și el, să se îndrăgostească de una care ajungea încontinuu în asemenea situații! Dar asta era, și tot ce putea face era s-o țină în brațe și să-i mângâie părul, șoptindu-i vorbe pe care nu era sigur că putea să le audă.

Nu conta. Nu conta nici măcar ce vorbe erau acelea. Conta numai că le rostea.

Capitolul 66

Ca prin minune, doctorița de la urgență și cu mine eram de aceeași părere. Ea nu voia să mă primească, iar eu nu voiam să fiu internată.

— A fost împușcată, pentru numele lui Dumnezeu! mârâi Landry.

Doctorița, care se prea poate să fi fost un biet zigot pe vremea când eu aveam vârsta ei de-acum, îl privi chiorâș.

— E doar o rană superficială.

— Zău? replică Landry. De câte ori ai fost împușcată, scumpo? Asta nu-i o zgârietură cu marginea hârtiei.

M-am dat jos de pe targă, cu brațul suspendat în eșarfă, și am pornit spre ușă.

— Elena…

— Vreau să mă duc acasă, am spus simplu, ieșind în hol.

— Vin și eu cu tine, se oferi el.

Nu l-am oprit. Nici nu i-am confirmat că nu mă puteam duce acasă fără ei. Nu eu mă dusesem la Alexi Kulak. Alexi Kulak venise la mine. Nu voiam ca Landry să mă întrebe de ce.

— Lisbeth e acolo, și…

— Ba nu mai e, mă întrerupse el.

M-am oprit, privindu-l.

— Ce spui…?

— Nu mai e acolo. Când am trecut eu pe la tine, în casă nu mai era nimeni.

Prin minte îmi săgetară vreo duzină de scenarii proaste, dintre care cel mai rău era cu Alexi Kulak lichidând-o în timp ce ea mă aștepta.

— Trebuie s-o găsim, am spus.

— O s-o găsim.

— Nu, stai – nu înțelegi… *Trebuie* s-o găsim. Ea știe ce s-a întâmplat.

Landry își miji ochii spre mine.

Cum adică, știe ce s-a întâmplat? Doar știm și noi ce s-a întâmplat. Bennett Walker a omorât-o pe ¡rina fiindcă era gravidă, și avea să-i distrugă viața. A omorât-o și i-a aruncat cadavrul în canal.

Am clătinat din cap.

— Ba nu, n-aș crede…

— N-ai crede? Din prima zi l-ai reperat pe Bennett Walker ca uciga**ș**.

— Nu cred că el a făcut-o, am recunoscut. L-am privit pe Alexi Kulak torturându-l. Singurul lucru pe care voia Kulak să-l **ș**tie era: de ce? De ce o omorâse? Iar Bennett nu era în stare să spună altceva decât că nu **ș**tia, decât că nu-**ș**i amintea s-o fi făcut.

— Ei, **ș**i? Cine-ar mărturisi un lucru despre care **ș**tie că l-ar oftica pe Alexi Kulak?

— Dar tocmai *asta* îl oftica pe Alexi Kulak, am subliniat. Dacă Bennett avea un răspuns, l-ar fi dat. Cred că într-adevăr credea că el o făcuse. Cel mai probabil, s-a trezit din somn duminică dimineața, a găsit o fată moartă în piscină, **ș**i s-a convins că numai el putuse s-o ucidă. Iar lui Kulak nu i-a putut răspunde, fiindcă nu avea niciun răspuns.

— **Ș**i ce te face să crezi că Lisbeth îl are?

Intuiția, mi-am spus. Flerul… O presimțire care prinsese încet rădăcini în mintea mea, pornind de la tot felul de mici informații adunate laolaltă.

— Când Barbaro **ș**i-a schimbat depoziția, am spus, l-am întrebat dacă văzuse pe cineva care i-ar fi putut confirma declarațiile. El mi-a răspuns că o văzuse pe Lisbeth. Când s-a întors la ma**ș**ina lui, în parcarea de la *Players,* ea tocmai trecea prin apropiere. Dar Lisbeth mi-a spus că se dusese acasă cu mult înainte de asta.

— Deci, Barbaro minte, conchise Landry.

Am clătinat din cap.

— N-are niciun sens. De ce să mintă atât de prostește? De ce nu spune pur **ș**i simplu că nu l-a văzut nimeni? E imposibil să dovedești falsitatea unui enunț negativ.

— **Ș**i de ce-ar fi mințit Lisbeth în legătură cu prezența ei acolo, altfel decât pentru că avea ceva de ascuns? întrebă Landry, în timp ce explicația începea să se contureze **ș**i în mintea lui.

— Exact. Ieri, i-am arătat o fotografie cu Irina **ș**i Lisbeth unei femei bolnave mintal care se învârtește pe la *Players* **ș**i *Polo Club,* **ș**i am întrebat-o dacă a văzut-o vreodată pe Irina. S-a uitat la amândouă **ș**i a spus că erau *foarte* rele. Cred că se referea la ele ca la un cuplu.

— Crezi că între Irina **ș**i Lisbeth era ceva?

— Posibil. Sau, în orice caz, Lisbeth a**ș**a credea.

— Dar de ce s-o fi omorât Lisbeth pe Irina? vru să **ș**tie Landry.

Am stat un moment pe gânduri, rearanjându-mi în minte toate fragmentele de amintiri. Fotografiile celor două fete împreună, Lisbeth atât de fericită și zâmbitoare – și pozele cu Lisbeth stând puțin mai la o parte, stânjenită, în compania bărbaților. Prea multe fotografii ale Irinei pe ușa frigiderului ei, mi se păruse încă de atunci.

M-am gândit cât de rău se certase Lisbeth cu Irina, în legătură cu orgia de după petrecere. M-am gândit la jalea și remușcările ei.

— Irina era gravidă, am spus. Își dorea un soț american bogat, nu o țărăncuță lesbiană naivă din East Backwater, Michigan.

— Respingere, comentă Landry.

Un profund sentiment de tristețe mă cuprinse, când am stat să mă gândesc. În materie de mobiluri ale crimelor, era unul dintre cele mai vechi. Dragostea neîmpărtășită. Nu contenea niciodată să mă uimească faptul că o stare emotivă care ar fi trebuit să aducă atâtea bucurii devine adesea așa de distructivă.

Și, oricât de mult încearcă viața să ne învețe acest lecție, tot revenim și revenim mereu să mai cerem.

Capitolul 67

— Barbaro mi-a spus că Irina nu se sfia deloc în legătură cu planurile ei de a se distra cu băieții în seara aceea, am spus. Lisbeth a implorat-o să nu se ducă, dar Irina s-a dus oricum.

— Crezi că pe urmă Lisbeth a revenit ca să-i ceară socoteală Irinei? mă întrebă Landry. Cu care ocazie, a văzut-o Barbaro.

Trase mașina pe alee și o parcă lângă a mea în apropierea casei.

În timp ce coboram, m-a încercat o senzație cumplită de urgență. Oboseala care mă cuprinsese fu risipită de un nou val de adrenalină.

Lisbeth era singură, cine știe pe unde… Aveam sentimentul că de foarte multă vreme era singură. Probabil asta și era sursa compasiunii mele pentru ea – vedeam în Lisbeth Perkins toate părțile din mine pe care viața le arsese de mult…

În timp ce am intrat în casă, am strigat-o pe nume, știind că n-avea să-mi răspundă.

Deși-i era îngrozitor de rău după cele prin care trecuse în noaptea trecută, etica ei de lucrătoare din Midwest nu-i îngăduise totuși să lase deranj într-o casă unde fusese găzduită. Făcuse patul și pufuise pernele.

Mesajul era rezemat de sulul de catifea verde de pe pat, scris cu caligrafia ei rondă, copilărească.

L-am citit, simțind că mi se strângea inima.

Îmi mulțumea că o ajutasem.

Îmi mulțumea că-i fusesem o prietenă bună Irinei.

Se scuza pentru tot ce greșise, pentru toate defectele ei, pentru toate calitățile pe care nu le avea.

Mai adăugase numele și umărul de telefon al părinților ei din Michigan.

Și-și luase rămas-bun.

Capitolul 68

Cum de crezuse că ar fi putut să fie vreodată iubită de cineva?

Lacrimile îi șiroiau ca ploaia, în timp ce stătea așezată pe margine, așteptând. Avea senzația că era făcută din sticlă spartă. Putea chiar să vadă liniile dintre cioburi, când își privea antebrațele în lumina puternică a lunii.

Ore întregi stătuse rezemată de peretele casei lui Bennett Walker, în noaptea aceea, pulsând toată de durere.

La un moment dat, înaintea zorilor, Irina ieșise să fumeze o țigară. Se așezase într-unul din șezlongurile de lângă piscină, cu picioarele ei lungi întinse înainte.

— Nu te mai recunosc, îi spusese Lisbeth, apropiindu-se până lângă șezlong.

O privi de sus în jos pe străina din care-și plăsmuise o prințesă de poveste.

— Cum ai putut să faci asta, Irina? Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

— Nimeni nu ți-a făcut nimic, Lisbeth. Numai mie mi-au făcut tot felul – cu toții!

Și râse – dur, cinic, cu un sunet discordant ca niște capace de oale ciocnindu-se.

— Bagă-ți mințile-n cap, fetițo.

Rănită mai presus de cuvinte, Lisbeth se retrăsese în spatele șezlongului. Acolo, se ghemuise zguduită de suspine, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Te-am iubit, șoptea ea întruna. Te-am iubit, te-am iubit…

Durerea crescuse și tot crescuse, presiunea ei amenințând să-i strivească plămânii, și inima, și capul.

Încet, mâinile i se strecuraseră pe lângă spătarul scaunului, trecându-și vârfurile degetelor peste brațele Irinei.

Și apoi, fără măcar să-și dea seama pe deplin cum, apucase curelușa de piele cu medalion, de la gâtul Irinei – un colier la fel ca a ei. Și le cumpăraseră împreună, la târgul de cai din Wellington.

Și mâinile i se strânseseră pe curea.

Și durerea crescuse.

Și văzuse numai roșu.

Și în sinea ei spusese: „N-am vrut decât să mă iubești”.

Acum plângea zgomotos, cu un sunet atât de îndurerat și chinuit încât nici nu mai suna omenesc. Plângea după tot ceea ce pierduse – inima, inocența… Plângea după tot ce n-avea să aibă în veci – un viitor, o familie, iubire…

Iar când plânsul se opri, nu-i mai rămase nimic. Era golită, sfârșită. Sosise vremea.

Fără nicio tresărire de emoție, se dezbrăcă. Scoase din buzunarul jachetei împrumutate un cuțit mic, foarte ascuțit, pe care-l luase tot din bucătăria Elenei.

Și, cu vârful acelui cuțitaș, își deschise o venă la încheietura mâinii stângi, și una de la dreapta.

Și coborî în apa neagră a canalului, lăsându-și viața să se scurgă acolo picătură cu picătură.

Capitolul 69

Uneori, tot ce putem face mai mult nu e de ajuns – nici pentru cei din jur, nici pentru cei care ne iubesc, și nici chiar pentru noi înșine.

Landry și cu mine am ajuns la canalul unde o găsisem pe Irina într-un timp record. Dar timpul record nu era destul de scurt.

Landry apăsă pe frâne, și cred că am sărit amândoi jos din mașină încă înainte de a se fi oprit complet.

Am luat-o la fugă cât puteam de repede peste micul pod, spre malul opus, unde lumina farurilor scotea în evidență grămăjoara de haine împrumutate pe care Lisbeth le împăturise cu grijă și le lăsase acolo, anume spre a fi găsite.

Am strigat-o pe nume, întorcându-mă în loc, ca și cum s-ar fi putut materializa în fața ochilor mei.

Landry mă prinse înainte de a apuca să mă întorc mai departe și să văd prea mult. Și mă trase cu putere spre el, strângându-mă cât putea de tare, în timp ce eu plângeam în singurul mod de care eram în stare – cu sufletul.

Capitolul 70

Într-un fel, aveam senzația că murisem pe parcursul acelor câteva zile. În schimb, unele părți din mine, despre care credeam că muriseră de mult, erau acum din nou vii, purificate.

În moartea Irinei, văzusem moartea tuturor viselor care n-ar fi trebuit să existe niciodată. Viața pe care și-o dorise, motivele pentru care voise acea viață, nu i-ar fi adus niciodată fericirea. La fel cum nici eu nu mi-aș fi găsit vreodată fericirea alături de Bennett.

În moartea lui Bennett, în schimb, am văzut rotițele justiției învârtindu-se – în timpul lor propriu, nu într-al meu. Iar vechea ură și înverșunare pe care le nutrisem la adresa lui, atâția ani de-a rândul, au încetat pur și simplu să mai existe. Nu mă simțeam deloc mulțumită. Nici ușurată nu mă simțeam. Nu mă simțeam răzbunată, învingătoare sau oricum altfel. Singurul lucru pe care-l simțeam era absența oricărui simțământ, și știam că avea să treacă mult timp până să înțeleg pe deplin ce însemnau toate acele lucruri.

Iar în moartea lui Lisbeth am văzut prea mult, prea de aproape, și mă durea atât de rău să mă uit acolo, încât nu puteam decât s-o scot pentru câte un interval de timp infim, din cel mai secret loc al inimii mele, și s-o privesc pieziș, înainte de a o pune la loc.

Le-am telefonat părinților ei din Michigan și le-am depănat o poveste despre scumpa lor fiică și un accident tragic. Nu era nevoie să știe nimic despre viața ei din săptămânile anterioare morții. Unele adevăruri sunt prea crude pentru a fi transmise. Pe al lui Lisbeth l-am păstrat ascuns.

Tam-tamul stârnit în jurul schimbului de focuri din curtea de mașini vechi a lui Alexi Kulak a avut nevoie de câteva săptămâni ca să se stingă. Era un calvar pe care trebuia să-l îndur, ca o înțepătură de țânțar.

N-am dat niciun interviu, n-am comentat nimic. Am refuzat o ofertă pentru un film-al-săptămânii. Mi-am luat o zi liberă și am pus ca lui Billy Quint să-i fie trimisă o barcă fără găuri.

Când m-am întors, Barbaro era la fermă, așteptându-mă.

— Am multe pentru care să-mi cer iertare spuse el, ținându-mi portiera mașinii în timp ce coboram.

— Mie, nu, i-am răspuns. Până la urmă, ai făcut ce trebuia.

— Prea puțin, prea târziu…

N-am comentat.

— Cum o mai duci, Elena? mă întrebă.

Nu se uită la eșarfa din jurul brațului meu. Nu la asta se referea.

Am ridicat din umeri.

— N-am aflat nimic nou. Avantajul de a fi călită și cinică. Mi-e greu să mai fiu șocată sau dezamăgită.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Barbaro. Îmi pare rău că nu ne-am putut cunoaște cu altă ocazie, în împrejurări diferite.

— Din câte știu eu, asta-i singura ocazie de care dispunem, am replicat. Tot ce putem face e să jucăm cartea care ne-a fost servită.

Dădu din cap, oftând, apoi își mută privirea.

— Mă duc înapoi în Spania, pentru o vreme, spuse el.

— Și sezonul?

— Au să mai fie și alte sezoane. Voiam doar să-mi iau rămas-bun. Și să-ți mulțumesc.

— Pentru ce?

Zâmbi trist, obosit, și-mi atinse obrazul. Cu blândețe, sunt sigură, deși n-o puteam simți cu adevărat.

— Pentru că ești cine ești, îi spuse el. Și pentru că m-ai ajutat să văd cine am devenit.

•

Soarele coborâse spre apus, ca o flacără portocalie pe orizontul neted, când Landry trecu și el pe la mine, mai târziu, în aceeași zi.

Stăteam lângă gardul ocolului pe unde se învârtea frumoasa iapă Coco Chanel, a lui Sean. Păștea la fel de delicat ca și cum ar fi mâncat sandvișuri cu felii de castraveciori la o petrecere în grădină.

Landry veni și se opri lângă mine. Un moment, amândoi am privit animalul.

— Cum te simți? mă întrebă.

— Am avut și zile mai bune, i-am răspuns. Și zile mai rele…

— Tatăl tău a ținut azi o conferință de presă. Ai văzut-o?

— Cred că invitația mea s-a pierdut la poștă.

— Acum încearcă să pună toată povestea în seama mafiei rusești. Potrivit lui, Irina făcea parte dintr-un complot complicat pentru ca Alexi

Kulak să obțină accesul spre familia Walker.

— De-asta câștigă atâta. Cred că și ăia din cinematografie ar trebui să se ducă la el.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii implicată în toate astea, se scuză Landry.

— Mie-mi pare rău că oricare dintre noi a fost implicat, am răspuns.

— Mda…

— Îmi pare rău că el trebuie să fie tatăl meu, punct. Dar hai să nu vorbim despre el. N-ar face decât să compromită un apus de soare superb.

Dădu din cap și mă cuprinse cu un braț pe după umeri. Atingerea lui îmi dădea o senzație plăcută, faptul de a ști că, deși avea atâtea părți dure, avea să-mi fie alături când conta.

M-am gândit să-l întreb ce avea să se întâmple în continuare cu membrii *Clubului Alibi,* dar știam răspunsul. Nimic. Nimic n-avea să se întâmple cu Jim Brody, și nici cu oricare dintre ceilalți.

Pe lângă câteva droguri recreative minore, nu comiseseră nicio ilegalitate. Probabil aveau să se dea la fund pentru o lună, două, poate chiar până la sfârșitul sezonului. Apoi, însă, totul avea să reintre în normal.

Așa merge lumea. Aveau oare să apară alte Irine, alte Lisbethe? Cu siguranță. Dar acestea urmau să intre în cercul acela din proprie inițiativă, și să plătească prețul cerut. Nu puteam fi salvatoarea tuturor – și nici nu voiam să fiu. Aveam propria mea viață ne care să o trăiesc.

— Nu ești o cutie cu bomboane de ciocolată, Estes, spuse Landry după un timp.

Am afișat micul meu zâmbet de Mona Lisa.

— Las’ că nici tu nu ești.

— Nnț.

— Înseamnă că ne merităm unul pe altul, nu?

Zâmbi, dând din cap afirmativ.

Apoi, am redevenit serioasă, ridicând privirea spre el.

— Nu știu ce vreau, James. Nu știu de ce anume am nevoie.

Îmi rezemă capul de umărul lui și-mi depuse un sărut pe păr.

— Nu contează, spuse el încet. Avem ceea ce avem, și nu voi lăsa să se piardă. Asta-i tot ce contează.

Și avea dreptate.

SFÂRȘIT

virtual-project.eu

violin

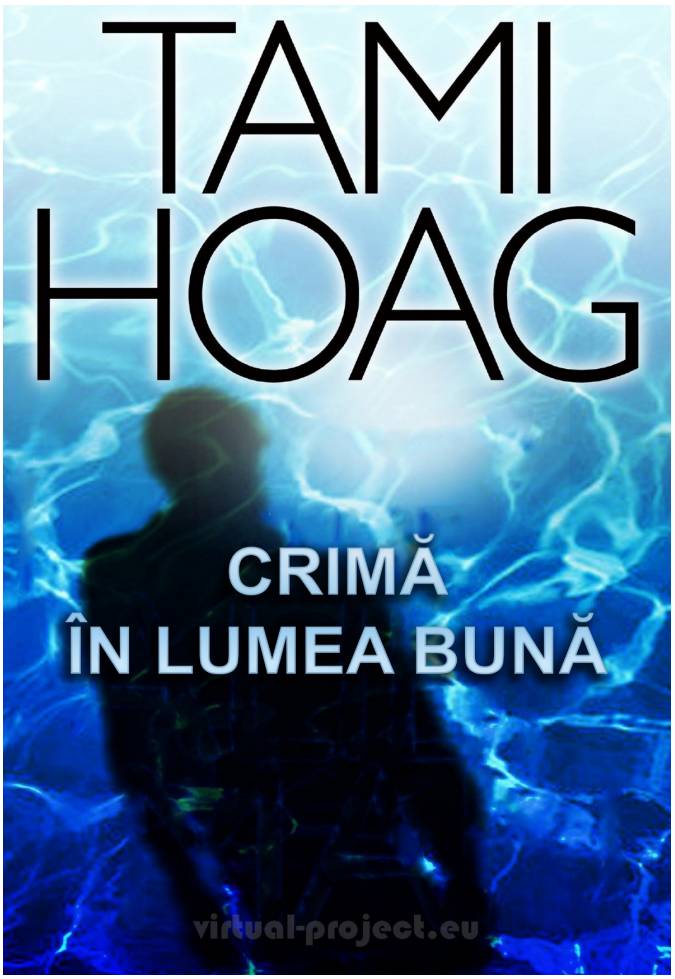
TAMI
HOAG
CRIMĂ
ÎN LUMEA BUNĂ
virtual-project.eu